

ארץ הקדוש

בו ידבר נכבדות משבחי דארעא קדישא, אוצר סגולות
 חמודות, עצות נפלאות וגנוזות, ותפלות יקרות ונוראות,
 במעלת וקדושת ארץ ישראל

ארץ חמדה טובה ורחבה מקור וכלליות הקדשה ארץ אשר
 ה' אלקיך דרש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה וברצונו
 נתנה לעם סגולתו לאכול מפריה ולשבע מטובה וליאור
 באור החיים בארץ החיים עד עולם.

*

מיסדים על ארצי פו המאמרים הקדושים הנובעים ויוצאים מבית ה'
 תורתו של רבינו הקדוש אור האורות הנחל נובע מקור חכמה
 אדמו"ר הקדוש מוהר"ן מברסלב זכותו יגן עלינו אמן.

על פי ספרו הקדוש "לקוטי מוהר"ן" וספרי "לקוטי הלכות" שחבר
 תלמידו הקדוש גאון עוזנו מוהרנ"ת מברסלב זכותו יגן עלינו.

והם תמצית מנופת צוף אמרותיהם הטהורות בקצור רב אשר הכין
 ופעל בזהרי חכמתו תלמידם הקדוש שר התורה והחסידות הרב
 הקדוש מוהר"ן מטשעהרין זכר צדיק וקדוש לכרבה
 בספרו הנפלא "אוצר היראה" ד' חלקים.

בעזרה"י, שנת שמחת"י באומרים לי בית ה גלך זמן גאולתינו ופרות נפשנו ערב פסח תשנ"ח

בשערי הספר

דברים אהדים לרגל ההוצאה החדשה של הספר הקדוש

"ארץ הקודש - מסע הקודש"

בהדפסה חדשה ומשוכללת בניקוד מלא ובאותיות מאירות עינים

לקראת מלאות מאתיים שנה ממסע הקודש של אדמו"ר הק' מוהר"ן מברסלב

זיע"א לארץ ישראל ל"ג בעומר תקנ"ח - תשנ"ח

[ומלאות כמאתיים וחמישים שנה מגסיעת הבעש"ט הק' זיע"א בימי חג הפסח]

*

נודה ה ככל לכב בסוד וישרים ועדה, בשבח והודאה לשמו הגדול ית"ש נבוא בשערי הספר בתורה, על כל הטוב אשר גמלנו ככל שלבי וסדרי ההדפסה והגדיל לעשות עמנו לאחר יגיעה רבה, לברך על המוגמר ולהעלות את המאור של הספר הק' בחצרות קדשינו, עם חידוש הרר זיום בקנקן חדש ועריכה חדשה, כאשר באמנה אתנו בסדרת ספרי המכון לתועלתם של כל שותרי תורה וחסידות.

*

הפעם, חידוש בבית המדרש ב' חלקי הספר הקדוש "ארץ הקודש - מסע הקודש" המוגש בזה לפניכם היום, מלאכת מחשבת הם כל פרקי הספר, מכוססים על אדני פו הספה"ק "שבחי הר"ן" ו"ימי מוהר"ן" - חלק שני", ערך ומסודר בטוב טעם ודעת מכל הקורות את גדולי מצוקי ארץ אדירי התורה ומאורי החסידות, הלא המה: א] מורנו הבעש"ט הקדוש זיע"א. ב] אדמו"ר הק' מוהר"ן מברסלב זיע"א. ג] תלמידו הק' מוהר"ן זיע"א. - החוט המשולש אשר לא במהרה ינתק מחיבת הארץ, בים דרכם ושבילם במים רבים שלא יכלו לכבות אהבתם את הארץ ונהרות לא ישטפוה, כאשר גם בצוק העיתים ובתוקף עניים ומרודם, השליכו נפשם מעג, שמו נפשם ככפם ויצאו למסע קשה ומפרך, יהי מה, ובלבד שיעלה בידם להגיע למחוז חפצם על האדמה אשר נשבע ה לאבותינו לתת לנו, עדי תמלא הארץ -במותם והשגתם- דעה את ה.

מה יפו פעמיהם בנעלים, ומה נעמו סיפור מסע קדשם של העולים לארעא דישראל, ארץ חמדה טובה ורחבה שנתקדשה לשעתה ונתקדשה במיוחד לכל העתידים לבוא עליה להסתפח בנחלת ה ולדרוך על אדמת הקודש. "צדיקים יירשו ארץ וישכנו לעד עליה".

אם באנו לתאר ולשרטט עלי ספר את כל שבחי ומעלות ארץ ישראל ואה קורות העליות הגעויות של יהודי הגולה בעלייתם ארצה, יכלה העט והזמן והם לא יכלו וקצר הוא המצע המשתרע; אולם חיבה יחירה נודעת להם לשוחרי תורת החסידות בכלל ולחסידי ברסלב בפרט, המתרפקים בכל פעם מתדוש בצמאון ובערנה, וחוזרים ומשוחחים בהודמנויות שונות אחר סיפורי מסעות הקודש של אור שבעת הימים הבעש"ט הק זיע"א, כפי הנהוג לספרו במקהלות עם מדי שביעי של פסח בעת עריכת "סעודת הבעש"ט" זכר לניסים שאירעו באותה הנסיעה, כפי המקובל לנו מדור דור אם כי רב מהם הסתום על הגלוי ונשאר עד כה בגדר דברים שבע"פ.

- ולעומת זאת הרי סיפורי הנסיעה והמאורעות בעלייתם של אדמו"ר הק מוהר"ן מברסלב זיע"א בשנת תקנ"ח ותלמידו הק מוהרנ"ת זיע"א בשנת תקפ"ב המה תורה שבכתב. כל מסעיהם למוצאיהם תוערו למופת סמוך להתרחשותם בידיו האמונות של מוהרנ"ת מכל החלאה אשר מצאחם בדרך ויצילם ה להגיעם למתחו חפצם. - וחפץ ה בידו הצליח לחקוק הדברים עלי גליון ולדלות פרטים ככל האפשר מכל פרשה הדרכים של נסיעת רביה"ק לארץ חפץ, כמצויין בהקדמתו לך נא ראה שם.

מופלאים הם הפרקים העשירים בתכנם המוקדשים כולם סביב "נסיעות ארץ ישראל". במסגרת הספר מתוארים כל סדר הכנוחיו ונימוקיו של אדמו"ר הק לקראת המסע הנשגב והאריר הזה, שכימים ההם כרוך היה הדבר במסירות נפש ממש, ולמען תת תמונה מושלמת העתקנו תחילה בחלקו הראשון את ספר "מסע הקודש" בהם נפרשו בבירור דבריו הק בשבח ומעלת ארץ ישראל וסגולותיה, על ידם יובן היטב להקורא מה ראה על ככה למסור את נפשו ומה הגיע אליו גלל הדבר הזה, מבלי הבט על כל המניעות שנערמו לאין מספר בכל אותה הדרך.

נספחות לסדרת פרקים אלו המסיפים גם הם נופך משלהם, הוא חולדות הצדיקים הק אנשי שם מתלמידי הבעש"ט והמגיד הקדושים, שתיאור מקוצר אודותם נשתבץ בפנים הספר במקום הזכרתם, למען דעת כל הקורא במי המדובר ומה שידוע אודות זה הצדיק גדולתו וצדקתו. כמו כן ישנם תיאורים נאמנים מפרשיות סוערות וחילוקי דעות בענינים שונים, שהתרחשו באותם תקופות אשר הסעירו את כל מעווי החסידות, כגון המחלוקת על "מעות ארץ ישראל" שלא היתה נהירה די הצורך, ועוד ברומה פרשיות שרובם היה לופה בערפל ושערוריות שלא היו די מוכנים ונשארו כמוסים עד עתה. וכאן יגעו ומצאו תוך כדי העריכה החדשה, לפענח צפונות תוך זהירות יחירה אך ורק ע"פ הוכחות ומקורות מהימנים, כפי שהובאו בכמה ספרים והוזכרו מקצתם, ויתרם מקורם מדברים שנמסרו בע"פ עדיין לא שופתם אור הדפוס, בהם ישנו חומר רב כדי להבהיר די הצורך את כל פרשת העבר, ולהמחיש לנו תמונה ברורה של המאורעות והשתלשלותן.

גם הוספנו קונטרס מיוחד "לקוטי תפילות" על עניני ארץ ישראל ובו מקבץ של תפילות נלהבות שחיבר מוהרנ"ת המלאים כיסופים אדירים וגעגועים עזים עבור כל בר ישראל, שיזכה לקדושת ארץ ישראל לעלות ולהראות בה ובקדושתה. וכאן המקום לציין מה ששמענו מפי הרה"ח רבי שמואל שפירא זצ"ל לאלה הדדים בארץ ישראל שיכוונו בעת תפילתם "לכווא לארץ ישראל" היינו לזכות לקדושת ארץ ישראל ע"כ. ודברי צלותהון דחבמים יהיו בנחת נשמעים כפרט לעניני ארץ ישראל אשר הוא מקום עליית התפילות וזה שער השמים.

*

כדרכנו בהוצאת הספרים שע"י המכון, וכינו במהדורה מחודשת זו, שיצאו הדברים מתוקנים לתועלת כל הלומדים והמעיינים בהם, ולא חסכנו שום מאמץ כדי לתקן ולשכלל את הספר ככל האפשר בפנימיותו וחיצוניותו כיאה וכנאה כריך רחמנא דסייען עד כען.

*

בהודאה על העבר על נועם חלקנו וגורלנו להיות ככלל מזכי הרכים ובתפלה על העתיד לסייעתא דשמיא ולכריות גופא נהורא מעליא זרעא חיא וקיימא, ולמען צדקו-צדיקו יגדיל תורתו ויאדיר להפיץ מעיינותיהם חוצה ביתר שאת ויתר עז, וגם לרבות דברי סיפורי תולדותיהם ושיחותיהם הק הצריכין לימוד רב עמוק עמוק מי ימצאו כדברי הכתוב (משלי יח) "מים עמוקים דברי פי איש נחל נובע מקור חכמה".

עד הנה עזרונו רחמין, ולא עזבנו חסדיך, ואל תטשנו ה' אלקינו לנצח.

המבוא

מכון "תורת הנצח" ברסלב

פעיה"ק ירושלים תובב"א

*****

מודעה ובקשה

פונים אנו בזה לכל מי שנמצא ברשותו חומר תיעודי:

* תמונות * מסמכים * מפות * הקשורים להקומות והאישים הנזכרים בספר הזה נא לשלחם בהקדם לכתובת מכון "תורת הנצח" ע"מ שנוכל לשלכם בתוך ספר מיוחד ממין ספרנו הנמצא בשלבי עריכה עם הוספות ותמונות של ציוני הקודש

*****

אֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ

קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל

א.

עֵקֶר אַמוּנָה, בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת נְסִים, אֵינוֹ אֶלָּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם עֵקֶר עֲלִיּוֹת הַתְּפִלוֹת, וַיְכוּל לַפְעַל בְּתַפְלָתוֹ מֵה שְׁצַרְיָדָּ וְלַעֲשׂוֹת נְסִים וּמוֹפְתִים אֲמִתִּים בְּעוֹלָם (לִיקוּטֵי מוה"ר"ן סִימָן ז).

ב.

בְּשִׁפּוּגְמִין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת אַמוּנָה, בְּחִינַת תְּפִלָּה, אֲזִי יוֹרְדִין לְגָלוֹת, וְעֵקֶר שְׂיֹרְדַת הַתְּפִלָּה בְּגָלוֹת וְאִי אֶפְשֶׁר לְהַתְּפַלֵּל וְלַעֲשׂוֹת נְסִים בְּעוֹלָם (שם).

ג.

מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּאַמְתּוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂיִלְדָּ מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, אִי אֶפְשֶׁר בִּי-אִם עַל-יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל עֲלִיּוֹת שְׁצַרְיָכִין לַעֲלוֹת אֶל הַקֹּדֶשָׁה הוּא רַק עַל-יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְכֵן כָּל עֲלִיּוֹת הַתְּפִלָּה הוּא רַק בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל (שם ב).

ד.

בזכות התורה שממשיכין, זוכין לארץ ישראל. וכן על ידי שנמצאים אצל הצדיק בשעה שממשיך תורה ודורש ברכים, אז יש לו גם כן חלק בהתורה שממשיך הצדיק, ועל-ידי-זה זוכה גם כן לבוא לארץ-ישראל (שם).

ה.

אי אפשר לבוא לארץ-ישראל ביראם על-ידי יסורין, ועקר היסורין הם המונעים הרשעים, מוציאי דבת הארץ. ועל-ידי המשכת התורה כנ"ל, זוכה להכניע כל המניעות והיסורין. וכפי שלמות התורה שזוכה להמשיך בתקון גדול ביותר, כמור כן הוא זוכה להכניע המונעים ולבוא לארץ-ישראל (שם).

ו.

כשבא לבחינת ארץ-ישראל, אזי נקרא גבור תקיף. כי קדם שבא לבחינת ארץ ישראל, אזי "אל יתהלל הגר במפתח", אבל אחר-כך כשנוצח, אזי נקרא איש מלחמה (שם).

ז.

על-ידי שנותנין צדקה לארץ-ישראל נכללין באורא דארץ-ישראל, שהיא בחינת הבל הקדש שאין בו חטא, ועל-ידי-זה מבטלין הדין והחשך וכו' מן העולם; גם על-ידי-זה נצול

י.ד.

עַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל זֹכִין לְאִמּוּנָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה זֹכִין לְאִרְיֻכּוֹת אַפִּים, דְּהֵינּוּ לְשֹׁבֵר הַפֶּעַם וְהַעֲצֻבוֹת וְהַעֲצָלוֹת וְהַכְּבָדוֹת, רַק יִזְדַּרְזוּ עֲצָמוֹ מְאֹד בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם, וְלֹא יֻכַּל לְבַלְבְּלוֹ שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעֲכֹב, כִּי מֵאֲרִיךְ אָפוֹ לְסַבֵּל הַכֹּל (שם קנה, וע' אמונה, אות לה).

טו.

וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיְהִיָּה לוֹ כְּסוּפִים וְגַעְגּוּעִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַד שִׁיזָכֶה לְבוֹא לְשֵׁם, וְגַם שִׁיְהִיָּה גַעְגּוּעִים לְכָל הַצְּדִיקִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְהִיא סְגֻלָּה לְכַפֵּל הַפֶּעַם וְהַעֲצֻבוֹת וְכַנ"ל (שם).

טז.

מֵה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְשַׁלֵּם לְאָדָם מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה הוּא חֹסֵד גָּדוֹל, כִּדֵּי שִׁיבִין עַל־יְדֵי־זֶה לְפִשְׁפֹּשׁ בְּמַעֲשָׂיו, וְעַקֵּר עֲגִין זֶה הוּא בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל (שם קפו).

יז.

אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא כָּל־לִיּוֹת הַקִּדְשָׁה שְׂבָבֵל הַקִּדְשׁוֹת, וְשֵׁם זֹכִין לְצֵאת מִטְּבַעִיּוֹת, לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה לְבַד, שְׁנֵה כָּל־לִיּוֹת הַקִּדְשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יְכוּלִין לְהַדְמוֹת אֱלֹוֵי

יִתְבָּרַךְ וְלִהְבָדִיל בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, וְאִזּוּ יִכּוּלִין לְסַפֵּר סְפוּרֵי מַעֲשִׂיֹת שֶׁל צְדִיקֵי אֲמֶת, כִּי יוֹדְעִין לְהִבְחִין בֵּין מַעֲשִׂיֹת שֶׁל צְדִיקֵי אֲמֶת לְהִתְפַּוֵּךְ, וְאִזּוּ זֹכִין לְטַהֵר הַמַּחְשָׁבָה עַל־יְדֵי סְפוּרֵי מַעֲשִׂיֹת שֶׁל צְדִיקִים וְלְהַמְתִּיק הַדִּינִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִצּוּלִין מִכָּל הַצָּרוֹת (שם רלד).

יח.

עֵקֶר הַמַּחֲ וְהַחֲכָמָה הוּא רַק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְאֶפְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּחוּץ לְאֶרֶץ הֵם מְקַבְּלִים וְיוֹנְקִים כָּל מַחֲם וְחֲכָמָתָם מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְכֹל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְכַפִּי חֵלְקוֹ, כֵּן יוֹנֵק וּמְקַבֵּל חֲכָמָתוֹ מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל; אֲבָל כְּשֶׁפּוֹגְמִין בְּכְבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, חֵס וְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי־זֶה נּוֹפְלִין מִמַּחְוִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְמַחְוִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ, וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה מַחְלָקָת וּמְרִיבוֹת, כִּי מַחְוִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ הֵם בְּחִינַת מַחְלָקָת (ליקוטי־מוהר"ן תנינא עא).

יט.

מַחְוִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת נַעַם, בְּחִינַת נְעִימוֹת הַתּוֹרָה, בְּחִינַת שָׁלוֹם. וְעַל־יְדֵי צְדָקָה, בְּפֶרֶט צְדָקָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעוֹת הַנַּעַם הַזֶּה, וְאִזּוּ יִכּוּלִין לְתַקֵּן גַּם הַמַּחְוִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ הַנַּ"ל; אֲבָל כְּשֶׁחֵס וְשָׁלוֹם הַמַּחְוִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ פְּגוּמִים הִרְבֵּה, עַל־יְדֵי שְׁפָגְמוֹ

הרבה בכבודו יתברך, אזי אין יכולין להתתקן, אדרבא אלו המחין של חוץ לארץ פוגמין גם המחין של ארץ ישראל שהם בחינת שלום, ואזי נעשה מחלקת בארץ ישראל גם-כן. והוה ענין המחלקת שיש עכשו בארץ ישראל ובחוץ לארץ (שם).

ב.

קברי צדיקים אמתיים הוא קדוש בקדשת ארץ-ישראל ממש, כמו שכתוב: "צדיקים יירשו ארץ", וארץ-ישראל הוא תקון גדול לפגם הברית, על-כן צריכין להשתדל לבוא על קברם, כי מקום קברם הוא קדוש כנ"ל והוא תקון גדול לפגם הברית (שם קט).

כא.

כל העולם נזון משפע של ארץ-ישראל, וארץ-ישראל בעצמה מקבלת השפע מן האמת שהוא מדת יעקב, בחינת תפארת, בכליות הגנונין, בחינת תפלין שנקראים חיים כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל-כן נקראת ארץ החיים, ועל-כן פתיב בה: "תמיד עיני ה' אלקיך בה", כי "דבר שקרים לא יפון לנגד עיני". אך ארץ-ישראל שהוא מדת אמת, על-כן תמיד עיני ה' בה, ומחמת שעקר העשירות בא מאמת, על-כן פתיב בה: "אשר לא במסכנת תאכל בה לחם", וגם היא בבחינת שבירת תאות אכילה (עין פנים). וכשפוגמין באמת, בכלליות הגנונין, על-

יְדִיזָה בָּאִים לַעֲנִיּוֹת וּלְהַצְטָרֵךְ לַבְּרִיּוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת בּוֹשָׁה, שֶׁהוּא גַם־כֵּן כָּל־לֵיּוֹת הַגְּנוּזִין, בְּבְחִינַת "בֵּינָן שְׁנִצְרָךְ אָדָם לַבְּרִיּוֹת, מִשְׁתַּנֶּה פָּנָיו לְכַמָּה גְּנוּזִין" [אָמַר הַמַּעֲתִיק: מִזֶּה תִּבְיֵן מַה שְּׁבַעֲנוֹתֵינוּ הָרַבִּים עֲכָשׁוּ שְׁנַפְנָם בְּחִינַת הַשְּׁפַע שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־כֵּן רַב אַנְשֵׁי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עָקַר פְּרִנְסָתָם מִשָּׁל אַחֵרִים וְהֵם בְּבְחִינַת נִצְרָכִים לַבְּרִיּוֹת. הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִרְחַם וַיֵּשִׁיב אוֹתָנוּ לְאַרְצֵנוּ וְתַחֲזֹר הַשְּׁפַע קֹדֶשׁ שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְמִקּוּמָה בְּשִׁלְמוֹת] (לִיקוּטֵי מוֹהֲר"ן מו).

כב.

עַל־יְדֵי מַחֲלַקַת פּוֹגְמֵי בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְאֵז נִקְרְאָת "אֶרֶץ בְּנֵעַן", וְגַם מִזֶּה בָּא עֲנִיּוֹת (שֵׁם רַעוּ).

כג.

עָקַר קֹדֶשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא, שֵׁשֶׁם הִיא הַשְּׁנֵחָתוּ יִתְבָּרַךְ תָּמִיד. וְלַעֲתִיד, שִׁיַּחֲדֵשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּבְחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אֲזִי יִתְנַהֵג כָּל הָעוֹלָם עַל־יְדֵי הַשְּׁנֵחָה לְבַד וְתַתְּכַפֵּל הַטֶּבַע לְגַמְרֵי (לִיקוּטֵי מוֹהֲר"ן תַּנִּינָא ח).

כד.

עָקַר מַעֲלַת קֹדֶשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא רַק עַל־יְדֵי הַשְּׁנֵחָת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וּמַחֲמַת שֵׁהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ מִסְתַּכֵּל בָּהּ תָּמִיד, כְּמוֹ

שְׁכָתוֹב: "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּה", עַל־יְדִיָּזָה אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְקֻדָּשֶׁת וְאוֹרָה מַחֲכִים, כִּי עֵינַיִם עַל שֵׁם הַחֲכָמָה נֹאמֵר (שם מ).

כה.

עֵקֶר כַּח קְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא עַל־יְדֵי בְחִינַת "כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם", וּבְרָצוֹנוֹ נִפְלָה מֵהֶם וְנִתְּנָה לָנוּ כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר כַּח כְּבִישַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא עַל־יְדֵי עֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם, וְאִזּוּ בְּעַת הַבְּרִיאָה לֹא הָיָה עֲדִין הַתְּגָלוֹת הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם, אִף־עַל־פִּיכֵן גַּם אִזּוּ הָיָה כָּל קִיּוֹם הָעוֹלָם וְחִיּוּתוֹ רַק עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, רַק שְׂאֵז הִיְתָה כָּל הַתּוֹרָה נְעֻלְמַת בְּתוֹךְ הָעֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל הַדְּבוּרִים וְהָעֲבָדוֹת וְהָעֲשִׂיּוֹת שֶׁל יֵשׁוּב הָעוֹלָם וְעַמְּקֵי דֶרֶךְ־אֶרֶץ, וְאִזּוּ הָיָה הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם רַק בְּחֶסֶד חֲנָם לְבַד, בְּחִינַת הָאוֹצֵר־מִתְנַת־חֲנָם. נִמְצָא שְׁזֵה הָאוֹצֵר־מִתְנַת־חֲנָם הוּא הַדֶּרֶךְ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי עַל־יְדוֹ הוֹלְכִין וְכוֹבְשִׁין אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִיַּד הָעַבּוּרִים, וְזֶה בְּחִינַת דֶּרֶךְ־אֶרֶץ (עֵין פְּנִים). וְגַם עַל־יְדִיָּזָה יְכוּלִין לְכַבֵּשׁ כָּל מְקוֹמוֹת הָעוֹלָם וּלְקַדְּשֵׁם בְּקְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְעַל־כֵּן בְּשֵׁרוּצֵין לִילֵךְ וּלְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ רַק מִתְּנַת־חֲנָם, בְּחִינַת "וְאַתְּחַנֵּן אֵל ה' בְּעַת הַהִיא לְאֹמֵר" (שם רח).

כו.

בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָהּ יֵשׁ בָּהּ גַּם־כֵּן בְּחִינַת עֶשֶׂר קִדְשׁוֹת זֹה לְמַעַלָּה מִזֶּה, וְהֵם בְּחִינַת עֶשְׂרֵה מֵאֲמָרוֹת, וְכָל מֵאֲמָר יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת יְרָאָה, כִּי יֵשׁ יְרָאָה לְמַעַלָּה מִיְרָאָה (שם).

כז.

מִי שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ סוּד כְּנֻט תְּפִלִּין בְּתַכְלִית שְׁלָמוֹת הַהֲשָׁגָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה מְאֹד, הוּא אֵינוּ יוֹדֵעַ בְּשְׁלָמוֹת סוּד הָאֲרָבַע רוּחוֹת שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל (שְׁבַח־הַר"ן ס' לא).

כח.

הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים זוֹכִין עַל־יְדֵי נְסִיעָתָם לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְהַשִּׁיג חֲכָמָה עֲלֵאָה, גַּם זוֹכִין עַל־יְדֵי הַנְּסִיעָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל הַשְּׁגָתָם עַל־יְדֵי לְבוּשִׁים.

כט.

קִדְשׁ שְׂבָאִין לְגִדְלוֹת (הֵינוּ לְהַשְׁגָּה גְדוֹלָה וְנִפְלְאָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַחִין דְּגִדְלוֹת), צְרִיכִין לִפְלֵ בְּתַחֲלָה לְקַטְנוֹת, וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא גְדֻלּוֹת דְּגִדְלוֹת (הֵינוּ, שֶׁהַצְּדִיקִים זוֹכִים עַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחִין דְּגִדְלוֹת, בְּתַכְלִית הַמַּעַלָּה הָעֲלִיוֹנָה, בְּבְחִינַת גְּדֻלּוֹת דְּגִדְלוֹת), עַל־כֵּן צְרִיכִין לִפְלֵ בְּתַחֲלָה בְּקַטְנוֹת דְּקַטְנוֹת, הֵינוּ

שֶׁהַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים מְאֹד בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה הָעֲלִיוֹנָה, אִי אֶפְשָׁר לָהֶם לִילֵךְ וּלְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בִּירֵאָם עַל־יְדֵי שִׁמְשִׁפִּילִין עֲצֻמֵּן מְאֹד, וְאִין נִרְאָה בָּהֶם שׁוֹם הַתְּרוֹמָמוֹת וְהַתְּנַשְׂאוֹת כָּלֵל בְּנִסְיַתָּם לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, רַק מַעְלִימִין עֲצֻמֵּן בְּתַכְלִית הַהַעֲלָמָה וַיּוֹרְדִין לְקַטְנוֹת עֲצוּם וּמְפֹלֵג מְאֹד, שֶׁהוּא בְּחִינַת קַטְנוֹת דְּקַטְנוֹת, וּמְקַבְּלִין עַל עֲצֻמֵּן בְּזִיוּנוֹת וּכְיוּצָא וְכוּ', וְעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא זֹכִין לְנִצּוֹחַ הַמַּלְחָמָה וְלַעֲבֹר בְּשָׁלוֹם עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים וּלְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וּלְהַשִּׁיג עַל־יְדֵי־זֶה הַשְּׂגָה עֲלִיוֹנָה וְנִפְלְאָה וְנוֹרְאָה מְאֹד, שֶׁהוּא בְּבְחִינַת מַחִין דְּגִדְלוֹת בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה הָעֲלִיוֹנָה, בְּחִינַת גְּדֻלוֹת דְּגִדְלוֹת כַּנֵּ"ל (שְׁבַח־הַר"ן בְּנִסְיַתָּה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל).

ל.

אֶפְעַל־פִּי שְׁכַמָּה צְדִיקִים לֹא זָכוּ לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְסַכְּנוֹת עֲצוּמוֹת כִּידוּעַ, אֶפְעַל־פִּי־בֵן אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים וּפְשׁוּטִים דִּיקָא יְכוּלִין לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּנִקְלָה, כִּי אִין הַבַּעַל־דְּדָבָר מַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם כָּל־כַּף לְמַנַּע אוֹתָם מִזֶּה.

לא.

יֵשׁ שֶׁהָיוּ רוֹצִים לַסַּע לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אִם הָיוּ יְכוּלִים לַסַּע לְשָׁם בְּהַרְחָבָה. וְהַרוּצָה לַסַּע בְּאַמַּת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, צָרִיךְ לִהְיוֹת

מַרְצָה לִילֵךְ גַּם רְגְלֵי לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב: "לֵךְ־לֵךְ
מֵאֶרְצֶךָ" - "לֵךְ" דִּיקָא.

בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֲמוּנָה. צְדִיקִים יִרְשׁוּ אֶרֶץ וַיִּשְׁכְּנוּ
לְעַד עֲלֵיהָ. וְעַמּוּךָ כָּל־מִצְרַיִם לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ וְכוּ':

לב.

עַקֵּר תַּחֲתֵי הַמַּתִּים יִהְיֶה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל,
כִּי תַחֲתֵי־הַמַּתִּים הוּא עֲנוּה אֲמַתִּית, שִׁיְהִי נַחֲיָה
הַשְּׁפָלוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד (כְּמִכְאֵר בְּפָנִים), שְׁזֵה בַחֲנִיַת עֶפֶר, שְׁמֹשִׁים
עֲצָמוּ בְּעֶפֶר וּבְאֲדָמָה, בַּחֲנִיַת "הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שִׁכְנֵי עֶפֶר", שֶׁנַּעֲשֶׂה
שָׁכֵן לְעֶפֶר בַּחֲיָיו כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְזֶה זוֹכִין דִּיקָא עַל־
יְדֵי עֶפֶר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי עֶפֶר חוּץ־לְאֶרֶץ הוּא עֶפֶר טָמֵא
כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי שֵׁם נֶאֱחָז בְּיוֹתֵר סֵטְרָא דְמוֹתָא שֶׁהוּא
בַּחֲנִיַת עֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת וְעֲנוּה פְּסוּלָה, שְׁבִאֲמַת הוּא בַּחֲנִיַת
גְּדִלוֹת. וְעַל־כֵּן צְרִיךְ כָּל אֶחָד לְקַדֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּבַחֲנִיַת קְדֻשַׁת
עֶפֶר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁשֵּׁם עַקֵּר תַּחֲתֵי־הַמַּתִּים שֶׁהוּא עֲנוּה
אֲמַתִּית, שֶׁהוּא עַקֵּר הַחַיִּים. וְעַל־כֵּן בְּאֲמַת נִקְרָאת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ הַחַיִּים", הֵינּוּ שֵׁם הָאֶרֶץ וְהָעֶפֶר בְּבַחֲנִיַת עֲנוּה אֲמַתִּית
שֶׁהוּא עַקֵּר הַחַיִּים, מֵהַשְּׂאִינ־כֵּן אֶרֶץ הָעַמִּים שֶׁהוּא עֶפֶר טָמֵא,
שֶׁשֵּׁם סֵטְרָא דְמוֹתָא, הֵינּוּ בַּחֲנִיַת עֲנוּה פְּסוּלָה, שֶׁאֵינּוּ חַי חַיִּים
אֲמַתִּיִּים עַל־יְדֵי הָעֶפֶר, דִּהֵינּוּ הַשְּׁפָלוֹת, רַק נוֹפֵל עַל־יְדֵי־זֶה עַד

לְעֵפֶר, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁוֵה בְּחִינַת עֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת, שְׁוֵה עֵקֶר
נְשִׁיכַת הַנְּחָשׁ, בְּחִינַת "וְנָחַשׁ עֵפֶר לְחִמּוֹ". עַל־כֵּן בְּאַמַּת צְרִיכִין
לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁיוּכָה לְעֲנוּהַ אֲמַתִּית, שֶׁהוּא עֵקֶר
הַחַיִּים, בְּחִינַת אֶרֶץ הַחַיִּים (לִיקוּמֵי־הַלְכוֹת, הַל' תַּפְּלִין, הַל' ו, אוֹת יא).

לג.

כָּל אֶחָד, כְּפִי קִדְשָׁתוֹ בְּקִדְשֵׁי הַבְּרִית, שְׁוֵה עֵקֶר בְּחִינַת צְדִיק
בְּיָדוֹעַ, וְכְפִי מֵהַ שְׁוֹכָה לְהַתְקַשֵּׁר וְלִהְבָּלֵל בְּהַצְדִּיק הַדּוֹר
הָאֲמַתִּי, כְּמוֹכֵן זוּכָה לִירְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכְמוֹכֵן הוּא זוּכָה
לְשַׁלְמוֹת הַתְּפִלָּה, כִּי עֵקֶר תְּקוּן הַתְּפִלָּה הוּא בְּבְחִינַת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל (הַל' תַּפְּלָה, הַל' ג).

לד.

אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת נִקְדָּה הַטּוֹבָה וְהַקְדוּשָׁה שֶׁבְּבְחִינַת
מְקוֹם הָעוֹלָם, וְעַל־כֵּן שֵׁם בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל זוּכֵן
לְקַבֵּל כָּל אֶחָד וְאֶחָד אוֹר הַנִּקְדָּה שֶׁלוֹ כְּפִי חֶלְקוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל (הַל' נְשִׂיאֵת־כְּפִים, הַלְכָה ה, אוֹת טו).

לה.

הָעוֹלָם כְּכֻלּוֹ נִגְדַּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא בְּבְחִינַת שְׁלֵא כְּסֻדְר,
בְּחִינַת בְּתִשְׁרֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, בְּחִינַת תִּשְׁרֵ"ק שְׁלֵא
כְּסֻדְר, כִּי הַנְּהַגַּת הָעוֹלָם עַל־יְדֵי בְּחִינַת מְלָכוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת

שְׁלֹא כַפְסֵדֵר, וְעַקֵּר חַיּוֹת וְקִיּוּם הָעוֹלָם עַל־יְדֵי שְׁהֶעוֹלָם נִכְלָל בְּקִדְשָׁתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים שֶׁמִּקְדָּשֵׁינוֹ אֵת עֲצֻמָּן וְאֵת כָּל הָעוֹלָם, וְאִזּוֹ נִכְלָל הָעוֹלָם בְּבַחֲיִנַת כַּפְסֵדֵר, שְׁזֵה עַקֵּר הַחַיּוֹת. וְעַל־כֵּן עַקֵּר חַיּוֹת וְקִיּוּם הָעוֹלָם הוּא עַל־יְדֵי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁשֵׁם כָּל הָעֲשָׂרָה מִיְּנֵי קִדְשוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת כַּפְסֵדֵר. וְעַל־כֵּן בְּצִיּוֹן, שְׁשֵׁם נִקְדַּת הָאֲבוֹן־שְׁתֵּיהָ שְׁכֵלוּלָה מִכָּל הָעֲשָׂרָה מִיְּנֵי קִדְשוֹת, עַל־כֵּן דֶּרֶךְ שָׁם עַקֵּר עֲלִית הַתְּפִלָּה בְּחִינַת מַלְכוּת, כִּי דֶּרֶךְ שָׁם נִכְלָלִין הַתְּפִלוֹת בְּהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְמַלְאִין כָּל הַבְּקָשׁוֹת וְהַכֹּל הוֹלֵךְ וּמִתְנַהֵג כַּפְסֵדֵר (עֵינֵי קְדוּשָׁה דַסְדְּרָא).

לו.

כָּל הַקִּדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְכֹל מֵה שֶׁהָאָדָם מִקְדָּשׁ וּמִטְהַר אֵת עֲצֻמוֹ וְעוֹבֵד אֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ־כֵן הוּא כּוֹבֵשׁ בְּכָל פַּעַם אִיזָה חֶלֶק מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְעוֹסֵק בְּתַקוּן הַדֶּרֶךְ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שֶׁמִּבְּאֵר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת בַּתּוֹרָה, שְׁהַזְהִיר אוֹתָם מִשֶּׁה רַבְּנוֹ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, עַל קִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמְצוֹת כְּדֵי שְׁיִזְכּוּ לָבוֹא וּלְכַבֵּשׁ אֵת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁם עַקֵּר הַקִּדְשָׁה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וּבֵאתָ וְיִרְשַׁתָּ אֵת הָאֶרֶץ"; "לְמַעַן תַּחֲיוּ וְכוּ' וְיִרְשַׁתֶּם אֵת הָאֶרֶץ" וְעוֹד רַבִּים כְּאַלְהֵ: אֵךְ מַחֲמַת שֶׁהַסְטֵרָא־אֲחֵרָא מִתְנַהֵג מְאֹד בְּזֵה, שְׁרוּצָה

לְכַבֵּשׁ אֶת קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מִיָּדָם וּמִקְטָרֵגִים עָלָיו וְאוֹמְרִים:
 לִסְטִים אַתֶּם שֶׁכִּבַּשְׁתֶּם אֶרֶץ שְׂאִינוּ שְׁלֹכֶם, כְּמִשְׁמְעוֹת דְּבָרֵי
 רְבוֹתֵינוּ ז"ל, אֲשֶׁר מִטַּעַם זֶה הִתְחִילָה הַתּוֹרָה בְּ"בְרֵאשִׁית וְכוּ"
 מִשׁוּם "בַּח מַעֲשֵׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ וְכוּ". וְעַל-כֵּן מַחֲמַת זֶה צָרִיךְ
 הָאָדָם לְכַפֵּל עֲצֻמוֹ לַפְעָמִים מִדְּבָרֵי תּוֹרָה וְלַעֲסֹק גַּם בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ
 כְּמֵאֹמֶר רְבוֹתֵינוּ ז"ל, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיךְ עַל-יָדוֹ הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל
 אֶת הַחֶסֶד חֲנֻם שֶׁהָיָה מְקִיָּם הָעוֹלָם קִדְשׁ מִתַּן תּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה
 נִתְכַפֵּל קְטָרוֹנָם הַנִּזְל, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהֵם עֲצָמָם בְּאִים
 וּמִתְגַּבְּרִים וּמִתְקַרְבִּים אֶל הַקְּדוּשָׁה וְאֶל הַתּוֹרָה עַל-יְדֵי-זֶה (הַלְכוֹת
 בֵּית-הַכְּנֶסֶת, הַלְכָה ה, אוֹתוֹת ח יא).

לו.

עֵקֶר הַתְּגָלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ שֶׁבְּאֶרֶץ הַגִּשְׁמִי הַזֹּאת בְּבַחֲנֵינָה
 "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" הוּא בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ
 אֵיזָה הָאָרֶה גַּם לְחוּץ-לְאֶרֶץ. וְכֵן עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַתְּגָלוֹת הַדַּעַת
 שֶׁמֵּאִיר הַצַּדִּיק לְדָרֵי מַעְלָה וּמַטָּה, בְּחִינַת עֲלִיוֹנִים לְמַטָּה
 וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה, וְשֶׁהָאָדָם הוּא גְבוּהַ וְיִכּוֹל לְהַשִּׁיג יוֹתֵר
 מִהַמְּלֵאכִים, וְכֵן כָּל בְּחִינַת כְּלָיוֹת הָעוֹלָמוֹת שְׁזָה הָעֵקֶר, וּמִשָּׁם
 נִמְשָׁךְ בְּחִינַת הָאֶרֶת הָרְצוֹן - כָּל זֶה הוּא בְּשְׁלֵמוֹת בְּאֶרֶץ-
 יִשְׂרָאֵל (הַלְכוֹת נְטִילַת יָדַיִם לְסַעוּדָה, הַלְכָה ו, אוֹתוֹת עַא פֶּא פד).

לח.

בְּאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל הִלָּחֵם מִטַּעַם כָּל־כֶּבֶד, עַד שֶׁנִּכְלָלִין בּוֹ כָּל מְתִיקוֹת הַטַּעֲמִים שֶׁבְּכָל הַמֵּאֲכָלִים שֶׁבְּעוֹלָם, בְּבַחֲנֵינָת "אַרְצֵי אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנֵּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תִחַסֵּר כָּל בָּהּ", וְעַל־כֵּן שָׁם בְּנִקְל יוֹתֵר לְזָכוֹת לְהַרְגִישׁ כָּל הַטַּעֲמִים בְּאֲכִילַת פֶּת בְּמִלַּח, שְׂזֵה עֵקֶר תִּקּוּן הָאֲכִילָה בְּחֵינַת מֶן, כַּמְבֹאֵר בַּפָּנִים (שם אותיות צג צח).

לט.

מִחֲמַת שֶׁבְּאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל שָׁם עֵקֶר הַמְּשַׁכֵּת הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא בְּחֵינַת כְּלָלִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחֵינַת יִרְאָה וּבְחֵינַת הָאֵרֶת הַרְצוֹן, עַל־כֵּן אִי אֶפְשָׁר עַל־פִּירֵב לְבֹא לְשֵׁם כִּי־אִם עַל־יְדֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה הוּא מִתְגַּבֵּר בְּרִצּוֹן חֲזָק יוֹתֵר, עַד שֶׁמִּשְׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכֵה אַחֲר־כֶּבֶד לְקַבֵּל קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּרִצּוֹן טוֹב וּבְהַשְׁתַּוְּקוֹת נִפְלָא, שְׂזֵה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת כָּל הָעֲבוּדָה, שְׁלֵמוֹת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה, כִּי גַם אַחֲר־כֶּבֶד כְּשֶׁבָאִין לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל אוֹ לְהַדְּבֵר שֶׁבְּקִדְשָׁה, צְרִיכִין עוֹד לְהַתְּגַבֵּר בְּרִצּוֹנוֹת טוֹבִים וְכַסּוּפִין חֲזָקִים וּגְדוּלִים לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי זֶה הָעֵקֶר (שם אות קו).

מ.

עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחֵינַת קִדְשַׁת הַדַּעַת, כַּמְאָמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: אוֹיֵרָא דְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל מַחֲבִים. וְהַדַּעַת

והמחין הם בחינת אכילת מצה, שהוא בחינת קדשת המחשבה ומחין גדולים, הפך בחינת חמץ בח', שהוא בחינת חמוץ המח במחשבות זרות, חס ושלוש. וזה בחינת כל המצות התלויות בארץ שהם בעניני אכילה, פי על־ידי־זה מוציין האכילה מבחינת אכילת חמץ לאכילת מצה, פי הדעת והמח הוא כפי האכילה. ומחמת שעקר החלוק בין חמץ למצה הוא בין חת להא, על־כן קנה אברהם נחלתו הראשונה בארץ־ישראל מאת בני־חת, ועקר הבטחת ארץ־ישראל לאברהם היה בעת שקראו אברהם בהא, פי זה עקר קדשת ארץ־ישראל, בחינת דעת ומחין זכים, שהם בחינת שמשברין קנה החת של חמץ ונעשה הא (הלכות בציעת הפת, הלכה ג).

מא.

ארץ־ישראל הוא בחינת זכרון דקדשה, בחינת "והארץ אזכר", פי זכרון הוא בחינת שם, פי זכר כל דבר הוא שמו, פי על־ידי השם יכולין להזכיר את הדבר להודיע לחברו וכן נחקק זכרו בלב חברו, פי השם של כל דבר כולל כל מהות הדבר בצלמו ותמונתו כמו שהוא, כגון שמזכירין: ראובן בן יעקב מעיר פלוני - בזה כלול כל תמונתו וכל ענינו ומהותו, פי השם הוא זכר של כל נברא, פי אי אפשר להזכירו אלא בשמו. וכן אצל השם יתברך כפיכול,

שמו יתברך הוא זכרו, כי אף-על-פי דלית מחשבה תפיסא בה כלל, מכל מקום צמצם את עצמו כביכול ברחמיו ונתן לנו רשות לקרותו באלו השמות הקדושים, ואז בשאנו מזכירין את שמו, אנו מכונין עליו בעצמו יתברך, כמו שכתוב: "לברך בך נזכיר שמך". ועקר זכרון שמו יתברך הוא בבית-המקדש, ששם נתן רשות להזכיר את שם המפרש, כמו שכתוב: "בכל המקום אשר אזכיר את שמי", ומשם נמשכת הקדשה לכל גבולי ארץ-ישראל, ועל-כן בחינת שם ה' שהוא בחינת זכרון דקדשה הוא בארץ-ישראל, ועל-כן אמרו רבותינו ז"ל: הדר בארץ-ישראל דומה כמי שיש לו אלה, כי עקר התגלות אלקותו שהוא על-ידי שמו יתברך הוא בארץ-ישראל, ושמו יתברך משתף בשמנו; ועל-כן על-ידי שזוכין לקדשת ארץ-ישראל ששם נגדל שמו יתברך כביכול, על-ידי-זה נגדל גם שם האדם גם-כן, שזה בחינת "ואגדלה שמך" הנאמר לאברהם כשנצטוו ללכת לארץ-ישראל (הל' דברים הנהגים בסעודה, הלכה ד, אות ו).

מב.

בפרושים לבוא לארץ-ישראל, ששם עקר פלליות כל הקדשות, אזי מתגברים ומשתטחים המניעות והעכובים הנמשכים מבגדים הציואים, שאי אפשר להכניעם כי-אם בכח התורה והצדיקים, והעקר בכח קברי הצדיקים שכבר

נִסְתַּלְקוּ וּבָאוּ לְמִנוּחָתָם. וְעַל־כֵּן כְּשֶׁרָאָה כָּלֵב שְׂמַת־נַבְרִים מְאֹד עֲצַת הַמְּרַגְלִים שְׂרוּצִים לַפָּנִים בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הִלָּךְ וּנְשַׁתַּטַּח עַל קִבְרֵי אֲבוֹת. וְעַל־כֵּן גַּם בְּתַחֲלַת גְּאֻלַּת מִצְרַיִם שֶׁהִיְתָה בְּשִׁבִיל לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּתִיב: "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ", בְּחִינַת קֶבֶר הַצַּדִּיק (ה'ל' בְּצִיעַת הַפֶּת ה'ל' ה', אוֹת מו.).

מג.

כָּל מָה שֶׁמְמַשִּׁיכִים קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּחוּץ־לְאֶרֶץ יוֹתֵר וַיּוֹתֵר עַל־יְדֵי שְׂזוּכִין לְהַסְתַּכֵּל עַל צַדִּיק הָאֵמֶת (עַן פָּנִים), עַל־יְדֵי־זֶה נִתּוּסַף אוֹר גָּדוֹל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּעֲצָמָה יוֹתֵר וַיּוֹתֵר (כִּי זֶה כָּלֵל, שֶׁהַקִּדְשָׁה, כָּל מָה שֶׁנִּמְשַׁכֵּת לְמַטָּה יוֹתֵר לְקִדְשׁ וּלְטָהָר מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִיִּים יוֹתֵר, אִין הַקִּדְשָׁה נִגְרַעַת עַל־יְדֵי־זֶה, חֵם וְשָׁלוֹם, אֲדַרְבָּא נִתּוּסַף עָלֶיהָ אוֹר גָּדוֹל וְנִפְלָא יוֹתֵר וַיּוֹתֵר בְּכַפְלֵי כַפְלִים), וְעַל־כֵּן מְרַגְּשִׁין יוֹתֵר וַיּוֹתֵר טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וּמִשְׁתַּוִּקִּין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר (ה'ל' בְּהַמ"ז ה'ל' ד', אוֹת יא.).

מד.

מִי שְׂרוּצָה לְזוֹכוֹת לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׂזֵה עֵקֶר קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְהוּא עֵקֶר נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה כְּמִבְּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר, וּבְנֵדָאֵי מִתְּפַשְׁטִין וּמִשְׁתַּטַּחִין לְפָנָיו מְנִיעוֹת הַרְבֵּה מְאֹד עַל עֵינָן זֶה, עַל־כֵּן אִי אֶפְשָׁר לְנִצַּח הַמְּלַחְמָה זֹאת כִּי־אִם עַל־יְדֵי עֲזוֹת

דקדשה ועקשנות גדול, כי צריך להיות עקשן גדול בעבודת-השם ולבלי להניח את מקומו בכל העליות וירידות שעוברין עליו בכל פעם, כמבאר במקום אחר. ועקר ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל הוא בהעזות והעקשנות דקדשה של איש הישראלי, שעל-ידי-זה עקר קבלת התורה ובוזה תלוי כל עבודת איש הישראלי מתחלה ועד סוף. ומחמת שעקר קדשת ארץ-ישראל נמשך ונתגלה על-ידי ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל, שהעקר הוא בהעזות והעקשנות דקדשה כנ"ל, בבחינת "זאת קומתך דמתה לתמר" כמו שפרש רש"י שם, על-פני על-ידי שמתגבר בעזות ועקשנות גדול לבוא דיקא לארץ-ישראל ולבלי להסתכל כלל על שום מונע ומעכב, על-ידי-זה בעצמו זוכה לנצח המלחמה ולבוא באמת לארץ-ישראל (שם אותיות יב יג יד).

מה.

ארץ-ישראל הוא מקור הברכה, כי כל הברכות וההשפעות נמשכין מארץ-ישראל, כי ארץ-ישראל מקבלת קדשתה מהצדיק שאצלו כל הברכות וההשפעות בבחינת "ברכות לראש צדיק". וכשזוכה לקבל השפע של הצדיק ושל ארץ-ישראל בשלמות, בודאי אין לו שום חסרון, בבחינת "לא תחסר כל בה" הנאמר בארץ-ישראל, שזה ההפך מבחינת אין

אָדָם מֵת וַחֲצִי תַאֲוֹתוֹ בִּידוֹ, שְׁזֵה עֵקֶר תַּאֲוֹת מָמוֹן שֶׁתָּמִיד חָסֵר לוֹ; אֲבָל הַשְּׁפַע דְּקִדְשָׁה שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא בַּחֲנִינֵת שְׁפַע כְּפוּלָה שְׂאִין בָּהּ שׁוֹם חֶפְרוֹן, אֲדַרְבָּא הַשְּׁפַע כְּפוּלָה וּמְכַפְּלָת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהוּא רוֹצֶה. וְזֶה בַּחֲנִינֵת הַשְּׁפַע שֶׁל שַׁבַּת שֶׁהוּא גַם בֵּן בַּחֲנִינֵת שְׁפַע כְּפוּלָה, בַּחֲנִינֵת לֶחֶם מִשְׁנֵה, כִּי שַׁבַּת וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵם בַּחֲנִינָה אַחַת. וְעַל־כֵּן נֹאמֵר בְּצַדִּיקִים: "לָכֵן בְּאֶרְצָם מִשְׁנֵה יִירָשׁוּ", "בְּאֶרְצָם" דִּיקָא, כִּי עֵקֶר הַשְּׁפַע כְּפוּלָה הוּא בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא, שֶׁעַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל נִתְתַּקֵּן תַּאֲוֹת מָמוֹן (שם טו).

מו.

עֵקֶר שַׁבַּח אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מֵה שֶׁהַתּוֹרָה מְשַׁבַּחַת אוֹתָהּ, שֶׁהִיא אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ, וְכֵן בְּשִׁבְעַת הַמִּינִים שֶׁנִּשְׁתַּבַּחָה בָּהֶם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עֵקֶר הַבּוֹנֵה שֵׁשׁ שׁוֹפֵעַ שְׁפַע נֶעֱמַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת שְׁמֵלֶבֶשׁ בְּכָל הַטְּעָמִים שְׁבַע־עוֹלָם. וְזֶה שָׂרֵשׁ נְעִימוֹת וּמְתִיקוֹת הַפְּרוֹת שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם דִּיקָא יְכוּלִין לְהַתְקַשֵּׁר לְנֶעֱמַם הָעֲלִיּוֹן עַל־יְדֵי הַפְּרוֹת הַטּוֹבִים שָׁבָה, עַל־יְדֵי שְׁנוּזָבָה לְקִדְשׁ אֲכִילָתָם כְּרָאוּי עַל־יְדֵי הַמְּצוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ שְׁכָלָם בְּמִינֵי מֵאֲכָל. וְזֶה בּוֹדָאי שַׁבַּח גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, כִּי זֶה עֵקֶר עֲבוֹדַת הָאָדָם כָּל יְמֵי חַיָּו לְזֻכּוֹת לְנֶעֱמַם הָעֲלִיּוֹן, לְחַזוֹת בְּנֶעֱמַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּבְשִׁבִיל זֶה נִתְאָוָה

משה בְּלִכְךָ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי זֶה עֵקֶר תְּשׁוּקַת כָּל הַצְּדִיקִים
לְחַזוֹת בְּנַעַם ה' (הלכות ברכת הפירות, הלכה ד, אות ג).

מז.

מַעֲלַת וְשִׁבַּח קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, עַד שְׂאֵי
אֶפְשָׁר לְשַׁעַר בְּמִחַ כְּלָל גָּדֵל מַעֲלָתָהּ וְשִׁבַּח קִדְשָׁתָהּ,
כְּאֲשֶׁר אָנּוּ רוֹאִים שְׁכַל הַתּוֹרָה בְּלֵה מְרֹאשָׁה וְעַד סוֹפָה מְלֵאָה
מִשִּׁבַּח אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְכֹל הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטִיחַ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת
אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים לְאֲבָרָהֶם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב הִיָּה הָעֵקֶר עַל יְרֵשֶׁת
הָאֶרֶץ, וְכֵן כָּל גְּאֻלַּת וְיִצְיַאת מִצְרַיִם עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלָיו
הַשְּׁלוֹם, הַכֹּל הִיָּה כְּדֵי לְזַכּוֹת לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וּמִכָּל זֶה
יְכוּלִין לְרַאוֹת וּלְהִבִּין מִרְחוֹק מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ מִבְּטִיחַ כְּלִכְךָ עָלֶיהָ, בְּפֶרֶט הַמַּעֲיָן בְּגִמְרָא וּמִדְרָשִׁים
וְזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וּבִשְׂאֵר סְפָרִים הַקְּדוֹשִׁים, שְׁמִכְבָּאֵר בְּכֻלָּם הִרְבֵּה
מְאֹד מְגִדֵּל קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וּמַעֲלַת הַזּוֹכֶה לֵישֵׁב בָּהּ, וְאֶפְלוּ
לִילֵךְ בָּהּ רַק אַרְבַּע אַמּוֹת. וְעַל־כֵּן אִם הִיָּה הָאָדָם מְאֲמִין בְּאַמַּת
בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל חֵלֶק מֵאֵלְפֵי אֵלְפִים מִכְּמוֹ שֶׁהוּא בְּאַמַּת,
בְּיֻדָאֵי הִיָּה רֵץ וּפּוֹרֵחַ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּכָל כַּחוֹ וְלֹא הִיָּה שׁוֹם
מוֹנֵעַ שִׁימְנֵעָהּ; וּבְאַמַּת אֵין שׁוֹם מְנִיעָה עַל זֶה כְּלָל, כִּי הַמְּנִיעָה
הַגְּדוֹלָה מִרְחוֹק הַדֶּרֶךְ וְטַלְטוּל הַקֶּשֶׁה עַל הַיָּם וּמֵהַהוֹצָאָה הִרְבֵּה
שְׁצָרִיכִין עַל זֶה - הֲלוֹא אָנּוּ רוֹאִים מַעֲשִׂים בְּכָל יוֹם מְאֲנָשִׁים

רבים ומענגים שנוסעים ומטלטלים את עצמם לדרך רחוקה
 ביותר בשביל ספק רוח, וכן אנו רואים עניים שמשויאים בניהם
 ובנותיהם בהוצאה רבה יותר ממה שצריכים על נסיעת ארץ־
 ישראל, ואף־על־פירכּן השם יתברך עוזר להם מה שמכרח להם
 ביותר; ומכל־שפן אם היו משתוקקים באמת לארץ־ישראל
 ולחשב מחשבות ותחבולות על זה לבוא לשם, בודאי היה השם
 יתברך עוזר להם בלי ספק. אך עקר המניעה הוא רק מניעת
 המח מה שהבעל־דבר מבבל את מחו לבלי להרגיש בשלמות
 קדשת ארץ־ישראל ולבלי להאמין בדעתו בשלמות שהוא צריך
 לעשות דבר זה ושחיו הנצחיים תלויים בזה. וכל זה נמשך
 מחמת שתכף פשאדם נתעורר להשתוקק לארץ־ישראל, אזי
 כפי התעוררותו ותשוקתו נמשך עליו הארה מקדשת ארץ־
 ישראל, שעקר קדשתה ששם שופע הנעם העליון שהוא בחינת
 המחין של ארץ־ישראל, ואזי תכף מתעוררים גם־כן החובלים
 שהם בחינת המחין של חויץ־לארץ ובאים ונופלים בנעימים כדי
 להתתקן, ומחמת שהחובלים הם בחינת מחין של חויץ־לארץ,
 בחינת מחלקת, על־כן מתגבר הרע שבהם ומבלבלים מח האדם
 וגורמים לו מניעות גדולות, והעקר הוא מניעות המח מה
 שמחו נתבלבל פנ"ל, כי כל המניעות שמונעים את האדם
 מלעשות רצונו הם בחינת מחלקת, כי המניעות עומדים בנגדו
 וחולקין עליו ורוצים למנעו, חס ושלום, וכל זה נמשך מבחינת

החובלים הנ"ל. וזה בחינת היסורין שצריכין לסבל קדם שזוכין לבוא לארץ־ישראל, כמאמר רבותינו ז"ל, שארץ־ישראל היא אחת משלשה דברים שנתנו עלידי יסורין, ועקר היסורין הם המניעות שצריכין לשבר קדם שבאין לארץ־ישראל. אך כשהאדם משים אל לבו היטב שעקר כל המניעות הם מניעת המח כנ"ל, ומתגבר על זה ומאמין באמת למשה רבנו, עליו השלום, ולכל הצדיקי־אמת שהפליגו כל־כך בשבח קדשת ארץ־ישראל, על־ידי־זה יזכו לשבר כל המניעות גשמיים גם־כן הבאים מן הרע שבחובלים הנ"ל, והרע שבהם יפל ויתבטל לגמרי, והטוב שבהם יעלה ויכלל גם־כן בקדשת הנעם העליון, ואז בודאי יזכה לבוא לארץ־ישראל ולקבל שפע קדשתה ולחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו (שם אותיות ד ז; עיין מניעות אות ג).

מח.

צריכין לכבש קדשת ארץ־ישראל מעט מעט, לגרש הרע שבחובלים שהם בחינת הקלפות והשבועה עממין המונעים מארץ־ישראל, לגרשם מעט מעט, כי אין לנו כח לתקן כל החובלים בבת־אחת, לבטל הרע שבהם, והטוב שבהם יכלל בבחינת הנעם העליון כנ"ל, רק צריכין להמשיך קדשת הנעם מעט מעט, וכפי המשכת קדשת הנעם בן גזפה לתקן בכל פעם את החובלים. וזה בחינת "לא תוכל פלתם

מֵהָר וְכוּ"; "מַעַט מַעַט אֶגְרָשְׁנוּ מִפְּנֵיךָ וְכוּ" (עֵין פְּנִים). וְזֶה טַעַם
 מֵה שְׁמֹשֶׁה רַבְּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, לֹא זָכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
 כִּי לְפִי עֵצָם גְּדֻלַּת מַעֲלָתוֹ אֲזִי אִם הָיָה נִכְנָס לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אֲזִי
 הָיָה מְקַבֵּל שְׁפַע נַעַם הָעֲלִיּוֹן בְּרַבּוּי גְּדוּל כְּזֶה עַד אֲשֶׁר הָיוּ
 צָרִיכִין כָּל הַחֹבְבִים לְהִתְתַּקֵּן, וְהָיוּ צָרִיכִים לְהִתְתַּקֵּן כָּל הַמַּחֲזִין
 הַפְּגוּמִים שֶׁנִּפְגְּמוּ מִחַטָּא אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְאֵילָף וּפְגָם כָּלֵל הַחַטָּאִים
 שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁכָּלֵם הֵם בְּבַחֲיַנַּת הַחֹבְבִים, בְּבַחֲיַנַּת "חֶבֶל חֶבְלָנוּ
 לָךְ", הַכֵּל הָיָה צָרִיךְ לְהִתְתַּקֵּן אֲזִי עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבְּנוּ, עָלָיו
 הַשְּׁלוֹם, אִם הָיָה נִכְנָס לְאֶרֶץ. וּמַחֲמַת שְׂאֵז עֲדִין לֹא הִגִּיעַ הַזְּמַן
 לָזֶה, כִּי לֹא יִגְמַר תְּקוּן כָּל הַחֹבְבִים עַד שְׁיָבוֹא מְשִׁיחַ וַיִּבְעַר
 רוּחַ הַטְּמֵאָה מִן הָאָרֶץ, וּמַחֲמַת שְׂלֵא הָיָה אֲפָשָׁר אֲזִי עֲדִין
 לְתַקְּנָם, עַל־כֵּן הָיוּ יְכוּלִין לַגָּרֵם פְּגָם יוֹתֵר, חֵם וְשְׁלוֹם; עַל־כֵּן
 הָיָה מִן הַנִּמְנָע שְׁיִכְנִים מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל רַק עַל־
 יְדֵי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁמַּעֲלָתוֹ קִטְנָה מִמֹּשֶׁה. וְעַל־כֵּן לֹא נִתְעוֹרְרוּ הַחֹבְבִים
 כָּל־כַּף בְּבַת־אֶחָת, וּקְצַת הַחֹבְבִים שֶׁנִּתְעוֹרְרוּ, הָיָה בִּידוֹ לְתַקְּנָם
 בְּכַח וּזְכוּת מֹשֶׁה רַבְּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם. וְזֶהוּ הַטַּעַם מֵה שְׂאֲנָשִׁים
 קִטְנִים בְּמַעֲלָה יְכוּלִים לַפְּגָם לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּנֶקֶל בְּלִי הַתְּגַבְרוּת
 הַמְּנִיעוֹת כָּל־כַּף, וּגְדוּלֵי הַצְּדִיקִים יֵשׁ לָהֶם מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת
 מִלָּבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁגַּם סְמוּךְ לְדוֹרוֹתֵינוּ הָיָה הָרַב רַבִּי
 נִפְתָּלִי וְהַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב זִצ"ל שְׂלֵא יָכֹלוּ לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - כָּל
 זֶה מַחֲמַת הַנ"ל, כִּי כָל אֶחָד בְּפִי מֵה שְׁזוֹכָה לְקַבֵּל קִדְשַׁת אֶרֶץ־

יִשְׂרָאֵל, דִּהְיִינוּ הַשְּׁפַעַת הַנַּעַם, כְּמוֹכֵן בָּאִים וְנוֹפְלִים בְּחִינַת
הַחוּבְלִים לְהַתְתַּקֵּן. וּמַחֲמַת שְׁלֵא הַגִּיעַ עֲדֵין זְמַן תְּקוּן אֱלוֹ
הַחוּבְלִים שֶׁהָיוּ צָרִיכִין לְהַתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי קִדְשַׁת בְּנִיסַת הַצַּדִּיקִים
הַגְּדוֹלִים הַנִּ"ל לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־כֵּן לֹא יִכְלוּ לָבוֹא לְשֵׁם (שֵׁם אוֹת

.ז)

מ.ט.

אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְבַטֵּל הַמוֹנְעִים בְּחִינַת חוּבְלִים
וּלְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בְּחִינַת נַעַם כְּנִ"ל, כִּי־אִם עַל־
יְדֵי שְׂמֻחָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיְנֵי נְגִינָה, כְּמִבְּאֵר בְּמָקוֹם
אַחֵר; כִּי נְגִינָה בְּחִינַת שְׂמֻחָה הוּא בְּחִינַת נַעַם, בְּחִינַת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, וְזֶה בְּחִינַת "שְׂתַעֲלֵנוּ בְּשְׂמֻחָה לְאֶרְצֵנוּ" (שֵׁם אוֹת טז).

נ.

אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֵׁם עֶקֶר הַדְּבָקוֹת אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהַבְּטוּל אֵל
אוּרוֹ הָאֵין־סוֹף יִתְבָּרַךְ. וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
וַ"ל: כָּל הַדָּר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלֹהִים, כִּי שֵׁם
שַׁעַר הַשָּׁמַיִם וְשֵׁם יְכוּלִין לְהַתְדַּבֵּק בָּהֶן. וְעַל־כֵּן נִקְרְאת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל "אֶרֶץ הַמְרִיָּה" עַל שֵׁם רֵיחַ הַקְּטֹרֶת כְּמֵאמֶר רַבּוֹתֵינוּ
וַ"ל, כִּי הַזְּרִיחָה וְהַרְשִׁימָה שֶׁל הַבְּטוּל וְהַדְּבָקוֹת שְׂזוּכִין לָזֶה
בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּבְחִינַת 'אֵין הַשְּׂכִינָה שׂוֹרָה אֵלֶּא בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל',
כָּל זֶה הוּא בְּבְחִינַת רֵיחַ, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ הַשְּׂגָה שְׁלֵמָה,

בְּגִין דְּלִית מַחְשָׁבָה תְּפִיסָא בֵּיהּ כְּלָל, וְאִף־עַל־פִּי־כֹן הִרְשִׁימָה
 שְׁנַשְׂאָר מְאוּר הַבְּטוּל הוּא בְּחִינַת רִיחַ הַטּוֹב, כְּמֵאן דְּאָרַח
 רִיחָא. וְעַל־כֵּן תַּחֲלַת בְּנִיסַת יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל עַל־יַדֵּי
 יְהוֹשֻׁעַ הָיָה לִירִיחוֹ, שְׁנִקְרָאת בֵּן עַל־שֵׁם רִיחַ הַטּוֹב כְּמֵאמַר
 רְבוּתִינוּ ז"ל, כִּי עָקַר בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת רִיחַ
 הַטּוֹב, בְּחִינַת רִיחַ נֶעֱם מְתִיקוֹת דְּבִקוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׂזוּכִין
 לָזֶה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל (הל' ברכות הריח, הל' ג, אות ו).

נא.

עָקַר קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא עַל־יַדֵּי אַמּוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם,
 שְׂזוּכִין לָזֶה עַל־יַדֵּי בְּרוּר הַמְּדָמָה. וּמַחֲמַת שְׁעָרָא אַחִיזַת
 הַמְּדָמָה הוּא דִּיקָא בְּאֶרֶץ הַנְּשָׁמִי הַזֶּה שֶׁהוּא תְּכֵלִית הַנְּשָׁמִיּוֹת
 וְשֵׁם עָקַר אַחִיזַת הַמְּדָמָה, וְעַל־כֵּן נִקְרָאת "אֲדָמָה" מְלִשׁוֹן
 מְדָמָה. וְזֶה בְּחִינַת מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא קְדוּשָׁה
 כָּל־כַּף עַד שְׁנַשְׁמִיּוֹת הָאֶרֶץ שְׁלָה הוּא בְּחִינַת בְּרוּר הַמְּדָמָה,
 שְׁעַל־יַדֵּי־זֶה עָקַר הָאֻמוּנָה כַּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת הַטְּלָטוּלִין שְׁצָרִיכִין
 לְסַבֵּל קֶדֶם שְׂזוּכִין לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְגַם בְּאֻבוֹתֵינוּ נֹאמַר:
 "וְלֹא נָחַם אֱלֻקִּים וְכוּ' כִּי קָרוֹב הוּא", כִּי בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם יֵשׁ
 בּוֹ אַחִיזַת הַמְּדָמָה כְּפִי אוֹתוֹ הַמְּקוֹם, וְעַל־יַדֵּי שֶׁהוֹלְכִין דְּרָךְ
 אֵלּוֹ הַמְּקוֹמוֹת, וּפְנִימִיּוֹת כּוֹנְנֵתוֹ בְּשִׁבִיל לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־
 יַדֵּי־זֶה הוּא מְבָרַר בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם נִיצוּצֵי אַמּוּנָה הַקְּדוּשָׁה

שנפלו על-ידי בלבולי המדמה שנאחו באותו המקום. נמצא, שבכל פסיעה ופסיעה שהולך בשביל נסיעה לארץ-ישראל או לשאר דברים שבקדשה, על-ידי-זה מברר המדמה בכל מקום שהולך שם, ועל-ידי-זה זוכה אחר-כך לקבל בשלמות בחינת קדשת ארץ-ישראל שהוא בחינת שלמות ברור המדמה ותקון האמונה הקדושה (שם הל' ד, אות טז).

נב.

אי אפשר לאדם לזכות לקדשת ארץ-ישראל שהוא בחינת שלמות אמונת חדוש העולם כנ"ל, כי אם על-ידי הצדיקים אמתיים, שזהו בחינת הנשיאים שהעמיד משה לנחל את הארץ, כי עקר ארץ-ישראל זוכין על-ידי הצדיקים, בבחינת "צדיקים יירשו ארץ", ועל-כן על-ידי שמבקשין ומחפשין את הצדיק ומתקרבין אליו ומשמשין אותו בגוף ונפש וממון כמו זבולון ליששכר, שעל-ידי-זה נצולין מן החפוש והבקשה דסטרא אחרא שמחפשין אחר הממון, כי על-ידי ההתקרבות להצדיק, נתתקן תאות ממון, שזה גם-כן בחינת זבולון, בחינת "שמח זבולן בצאתך", כמבאר בפנים, על-ידי-זה זוכין לבוא לארץ-ישראל. ועל-כן זבולון עומד על גבול ארץ-ישראל, וגם קברו שם בתחלת הגבול, בחינת "וירכתו על צידו", כי דיקא על-ידי בחינת זבולון זוכין לבוא לארץ-ישראל (שם אות מג).

נג.

בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק־אֲמֵת, בְּחִינַת
 שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה כַּנ"ל, שֵׁם קִשׁוֹר הַחֶבֶל
 דְּקִדְשָׁה, אֲשֶׁר כָּל מִי שֶׁמִּתְקַרֵּב לְשֵׁם, דְּהִינּוּ לְהַצְדִּיק וּלְאֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל, אֲזִי הוּא קִשׁוֹר לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּחֶבֶל דְּקִדְשָׁה לְעוֹלָמֵי
 עַד וּלְנִצְחַ נְצָחִים אֲשֶׁר לֹא יִנָּתֵק וְלֹא יִהְרַס לְעוֹלָם (ע' ה' בְּרַכַּת
 הַרִיחַ ה"ד הַנ"ל, אוֹת מו), וְעַל־כֵּן נִקְרְאָת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל "חֶבֶל
 נַחֲלַתְכֶם" (שם).

נד.

עֵקֶר הָאֵרֶת הַרְצוֹן וְהַשְׁתַּוְּקוּת וְהַפְּסוּפִין לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ הוּא
 בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וּמַחֲמַת שְׁהַרְצוֹן הוּא בְּחִינַת רִיחַ, כַּמָּאן
 דְּאֵרַח רִיחָא, עַל־כֵּן נִקְרְאָת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל "אֶרֶץ הַמְּרִיחָה" עַל שֵׁם
 הַרִיחַ, וְעַל־כֵּן תְּחִלַּת כְּבִישׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ הָיָה לִירִיחוֹ, שֶׁנִּקְרְאָת
 בֵּן עַל שֵׁם הַרִיחַ, כִּי שֵׁם עֵקֶר הַרִיחַ הַטּוֹב וְהַנֶּפְלֵא שֶׁל
 הַתְּנוּצָצוֹת אֱלֻקוֹתוֹ, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מִשְׁתַּוְּקִין וְכוּסְפִין אֵלָיו יִתְבָּרַךְ
 בְּרְצוֹן חֲזַק בְּלִי שְׁעוֹר. וְגַם בְּחוּץ־לְאֶרֶץ מָה שְׁזוֹכִין לַפְּעָמִים
 לְאִיזָה הַתְּנוּצָצוֹת אֱלֻקוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת רִיחַ טוֹב כַּמָּאן דְּאֵרַח
 רִיחָא, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְעוֹרֵר רְצוֹן וְהַשְׁתַּוְּקוּת נִפְלֵא לְהֵשֵׁם
 יִתְבָּרַךְ, זֶה נִמְשָׁךְ גַּם־כֵּן מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי כָל קִדְשָׁתְנוּ מֵאֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל, כִּי יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי עֲבוּדָתָם לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, עַל־יְדֵי־זֶה

ממשיכון קדשת ארץ-ישראל לחוץ-לארץ; אבל עקר הארת הרצון הוא בארץ-ישראל, ומשם נמשך הארת הרצון לכל אחד ואחד כפי מה שממשיך על עצמו קדשת ארץ-ישראל, מכל-שכן בשזוכה לבוא לארץ-ישראל ממש לשם-שמים. אך המניעות שיש על זה לבוא לארץ-ישראל רבים ועצומים מאד, אך תקף בשרוצה לבוא לארץ-ישראל, נמשך עליו הארה מהארת הרצון שמאיר בארץ-ישראל, ועל-ידי תקף הרצון והחשק הבא על-ידי המניעות דיקא, על-ידי-זה יכולים לדלג על כלם ולבוא לארץ-ישראל (שם הל' ה, אות ז).

נה.

בכל הפרות ובכל התאוות של זה העולם מלבשים אהבות עליונות ורצונות יקרים דקדשה, רק שצריכין להעלותם כידוע. ועל-כן שבחה התורה את ארץ-ישראל בפרותיה, כי כל זה מורה על הארת הרצון שמאיר שם כנ"ל (שם).

נו.

עקר השגת התשעה היכלין שעל-ידיהם זוכין להשיג אור האין סוף בבחינת 'מטי ולא מטי', שזוכין לזה על-ידי עשיית המצות בשמחה, עקר כל זה הוא בארץ-ישראל, כי שם מקור השמחה ושם זוכין להשיג התשעה היכלין, שהם כלל המחין

עם הפתח, שזה בחינת קדשת ההיכל והפרכת וקדשי-קדשים שהם בארץ-ישראל (הלכות ברכת הודאה הלכה ו, אותיות טו, כא, כד).

נז.

עקר קדשת איש הישראלי הוא על-ידי ארץ-ישראל, כי עקר הקדשה היא שלום, כי כל הסמטרא-אחרא והיצר הרע שהם כנגד הקדשה, הם בחינת מחלקת, נמצא, שעקר הקדשה שהוא להכניע ולשבר היצר הרע והסמטרא-אחרא הוא בחינת שלום. ועקר השלום זוכין בארץ-ישראל, כי מחין של ארץ-ישראל הם בחינת שלום כמבאר במקום אחר, ומחמת שבארץ-ישראל עקר השלום, על-כן שם עקר הקדשה כנ"ל (הל' ברכת הראיה, הל' ד, אות א).

נח.

עקר קדשת ארץ-ישראל, שהוא בחינת שלום ובטול כל מיני מחלקת, נמשך על-ידי קדשת תענית, כי על-ידי התענית זוכין לשלום. ועל-כן עקר הקדשה העליונה של ארץ-ישראל שהוא קדשי-קדשים, לא היה אפשר לכנס לשם פיאם על-ידי התענית, הינו הפהג הגדול שנכנס לשם רק פיום-הכפורים שהוא יום צום תעניתנו. ומשם מבית קדשי-קדשים נמשכין כל העשר קדשות שבארץ-ישראל; וכן מבחינת תענית יום-כפור, שמשם כל קדשת ארץ-ישראל שהוא בחינת שלום שהוא כלליות הקדשה, משם נמשך קדשת כל התעניתים, שיהיה לנו

פַּח עַל־יַדֵי הַתַּעֲנִיתִים לְהַכְנִיעַ כָּל הַרְצוֹנוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּדֵי לְזוֹכוֹת לְשָׁלוֹם בְּכָל הַבְּחִינֹת. נִמְצָא, שְׁעַל־יַדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל זֹכִין לְתַעֲנִית בְּקִדְשָׁהּ, הֵינּוּ לְזוֹכוֹת לְבָטֵל עַל־יַדֵי הַתַּעֲנִית כָּל מִינֵי מַחֲלַקַת וְלָבוֹא לְשָׁלוֹם, שְׂזֵהוּ כְּלָלִיּוֹת כָּל הַקִּדְשָׁה בְּנ"ל (שם).

נט.

עֵקֶר שְׁלָמוֹת הַזְכָּרוֹן דְּקִדְשָׁה, שֶׁהוּא לְזִכְרֵ תְּמִיד הַיָּטִב בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבַעֲלָמָא דְאֵתִי בְּכָל־לִיּוֹת, וְלַהֲבִין וְלָשׁוּם לְבוֹ הַיָּטִב לְהַרְמְזִים הַקְדוּשִׁים שְׁמֵרְמֵז הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהָאָדָם בְּכָל מַחֲשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה לְפִי הָאָדָם וְהַמְּקוֹם וְהַזְּמַן, לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שְׂזֵה בְּחִינַת הַזְכָּרוֹן הַנ"ל בְּפִרְטִיּוֹת - כָּל זֶה זֹכִין בְּשְׁלָמוֹת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שְׁמַקְבֵּלַת קִדְשָׁתָהּ מִהַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, שְׁשֵׁם תְּכָלִית שְׁלָמוֹת הַזְכָּרוֹן הַנ"ל (הַלְכוֹת בְּרֻכּוֹת הַרְאִיָּה, הַלְכָה ה', אוֹתוֹת א', ה').

ס.

עֵקֶר תְּקוּן כָּל הָעוֹלָמוֹת וְתְקוּן כָּל הַנְּשָׁמוֹת הוּא בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל דִּיקָא, כִּי עֵקֶר הַתְּגָלוֹת אֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר הַתְּקוּן וְהַתְּכָלִית לְהַבִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאַמַּת וּלְבָטֵל אֶת עֲצֻמוֹ בְּכָל עַת אֵל אוֹרוֹ הָאֵין־סוּף, כָּל זֶה זֹכִין בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁשֵׁם עֵקֶר הַבְּטוּל אֵל הַתְּכָלִית. אָבֵל אֵי אִפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְלְזוֹכוֹת שֵׁם לְבְחִינַת בְּטוּל הַנ"ל, כִּי־אִם עַל־יַדֵי שְׁמַתְקָנִים מִתְחַלָּה כְּלִים כִּדֵי לְקַבֵּל עַל־יָדָם אוֹר הַרְשִׁימָה שֶׁל הַבְּטוּל

הנ"ל, שמשם עקר השגת הדעת והתורה שזוכין בארץ־ישראל. אבל אי אפשר לעשות ולתקן הכלים כִּי־אם על־ידי קדשת ארץ־ישראל, על־ידי שזוכין לקבל שם אור הרשימו של הבטול הנ"ל. ומחמת זה קשה מאד לבוא לארץ־ישראל, מחמת שתקון הכלים תלוי בקדשת ארץ־ישראל, ואי אפשר לבוא לקדשת ארץ־ישראל כִּי־אם על־ידי תקון הכלים; ואם־כן, מהיכן יתחילו, מאחר שזה תלוי בזה? ומזה נמשכין כל המניעות הגדולות שיש להאדם קדם שבא לארץ־ישראל, וכל מי שגדול יותר - המניעות שלו על זה גדולים ביותר, עד שהצדיקים הגדולים יש להם על זה מניעות עצומות בלי שעור, כי מבאר בכתבי האר"י ז"ל שתקון הכלים והעולמות מחדש הוא על־ידי שמעלין ניצוצות שנפלו לעמקי הקלפות וממשיכין אור רב מלמעלה בחינת אור מ"ה החדש, ועל־ידי־זה גורמין יחוד עליון, ועל־ידי־זה נתתקנין העולמות והכלים; ועקר זה התקון הוא בארץ־ישראל, כי עקר תקון וקבוץ כל הנדחים, שהם בחינת כל הניצוצות קדושים שנפלו ונתפזרו בין הקלפות, עקר תקונם וקבוצם הוא לארץ־ישראל, כמו שכתוב: "אם יהיה נדחה בקצה השמים וכו'. והביאה ה' אלקיה אל הארץ וכו'". אבל איך זוכין לבוא לארץ־ישראל? כי אי אפשר לתקן ולקבץ אלו הנדחים כִּי־אם על־ידי קדשת ארץ־ישראל, ששם זוכין לקבל האור הגדול של הבטול אל התכלית, שעל־ידי־זה נתתקנין כל הנשמות הנדחין; ולא־ארץ־ישראל אי אפשר לבוא עד

שיתקן תחלה את הפלים כנ"ל, שעקר תקון הפלים הוא על-ידי העלאת הניצוצות וקבוץ הנדחים, ואם כן מהיכן ההתחלה? ועל כן מתגברין המניעות מאד קדם שבאין לארץ-ישראל, כי הקלפות והספרא-אחרא הנאחזין מאד באלו הניצוצות הנפולין שהם בחינת הנשמות הנדחות, הם מתגברין מאד במניעות עצומות על זה האדם הרוצה לבוא לארץ-ישראל ולהוציא הנשמות והניצוצות מהם, ועל-כן צריכין להתגבר מאד לשבר המניעות העצומות במסירות-נפש, ואזי על-ידי המסירות-נפש שמוסר נפשו בשביל לבוא לארץ-ישראל, על-ידי-זה נמשך עליו איזה הארה מקדשת ארץ-ישראל לחוץ-לארץ כדי שיהיה לו כח לשבר המניעות שהם הקלפות ולהעלות משם ניצוצות קדושות, ועל-ידי-זה מתקן איזה בחינות בלים, ועל-ידי-זה יש לו כח לבוא לארץ-ישראל להתבטל שם אל השם יתברך בתכלית הפטול, ברצוא ושוב, ולקבל משם הארות והשגות נפלאות בתורה ועבודה על-ידי הפלים שזכה לתקן על-ידי העלאת הניצוצות שזכה להעלות על-ידי גדל מסירת-נפשו לשבר המניעות בשביל לבוא לארץ-ישראל. ועל-כן מצינו כמה צדיקים וכשרים שנוסעים לארץ-ישראל וחוזרים לחוץ-לארץ, ולפעמים נוסעים וחוזרים כמה פעמים, מחמת שעדין אי אפשר לברר כל הניצוצות בשלמות פידוע בכתבים. והצדיק, אף-על-פי שברר ותקן והעלה ניצוצות רבות על-ידי נסיעתו לארץ-ישראל במסירת-נפש עצום, אף-על-פי-כן עדין נשארו הרבה

נִיּוּצוֹת בְּחוּץ־לְאֶרֶץ שְׂצָרִיכִין לְהַעֲלוֹתָם וּלְבָרָרָם, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְבָרָרָם כִּי־אִם עַל־יְדֵי שִׁיְהִיָּה תַחֲלָה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְעַל־כֵּן הוּא צָרִיךְ לְחֹזֵר מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְחוּץ־לְאֶרֶץ כְּדֵי לְחֹזֵר וּלְבָרָר וּלְהַעֲלוֹת וּלְתַקֵּן כָּל הַנִּיּוּצוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת הַנִּגְדָּחִים וְהַנְּפֹלִין, כִּי עַתָּה דִּיקָא הוּא יָכוֹל לְתַקְּנָם עַל־יְדֵי אֹר קִדְשַׁת הַבְּטוּל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שְׂזָכָה עַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה עָקֵר תְּקוּנָם וְעַלִּיתָם כַּנ"ל (הַלְכוֹת תַּפְּלַת עֵרְבִית, הַלְכָה ד, אֹת לב).

סא.

עַפְר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא אֲדַמַּת־קִדְשׁ, וְיֵשׁ לָהּ כַּח הַמוֹשֵׁף לְמֹשֵׁף הָאָדָם אֶל הַקִּדְשָׁה. כִּי יֵשׁ עֶפֶר טָמֵא, בְּחִינַת עֶפֶר חוּץ לְאֶרֶץ, שֶׁהוּא בְּחִינַת כַּח הַמוֹשֵׁף דְּסִטְרָא־אַחְרָא, שְׁבִאֲמַת הוּא כַּח הַמְּכָרִיחַ וּמְדַמָּה עֲצָמוֹ לְכַח הַמוֹשֵׁף, כִּי בְּזֵה הָעוֹלָם הַכֹּל נִתְעַרְבֵב וְנִתְבַּטֵּל, וְיֵשׁ מוֹנְעִים שְׁמַרְחִיקִין מִן הָאֲמַת בְּדַבּוּרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם, שֶׁהֵם עָקֵר בְּחִינַת כַּח הַמְּכָרִיחַ, וּמֵהַפְּכִין הַדָּבָר כְּאִלוֹ הֵם כַּח הַמוֹשֵׁף, כִּי רוֹצִים לְהַמְּשִׁיף לְעֲצָתָם הָרָעָה, וְזֶה בְּחִינַת עֶפֶר דְּסִטְרָא־אַחְרָא; אֲבָל הָעָקֵר הוּא עֶפֶר אֲדַמַּת־קִדְשׁ שֶׁהוּא עֶפֶר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁשֵּׁם הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ וְנִקְדַּת קִדְשֵׁי קִדְשִׁים, שְׁמִשֵּׁם עָקֵר כַּח הַמוֹשֵׁף דְּקִדְשָׁה. וְעַל־כֵּן נִבְרָא הָאָדָם עֶפֶר מִן הָאֲדָמָה, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: מִן עֶפֶר הַמְּזַבַּח שֶׁנֶּאֱמַר בּו "מְזַבַּח אֲדָמָה", כְּדֵי שְׁיִתְגַּבֵּר בּו כַּח הַמוֹשֵׁף דְּקִדְשָׁה, שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁף לְשָׂרְשׁוֹ הָאֲמַתִּי דְּקִדְשָׁה (הַלְכוֹת יו"ט הַלְכָה ה, אֹת ב).

סב.

עקר בחינת תקון העצה השלמה האמתית הוא רק בארץ
ישראל (הלכות תענית ה"ד, אותיות ו ט).

סג.

ארץ-ישראל הוא בחינת אמונה וקדשת הברית ובחינת שלמות
לשון הקדש; וישראל שנבחרו מכל העמים, זכו
לכלם. ומחמת שעקר שלמות לשון-הקדש הוא על-ידי שמעלין
הטוב שבתרגום גם-כן לתוכו, על-כן הכרחו שבטי ישראל לטל
חלקם גם בעבר-הירדן, שהוא מבחינת לשון תרגום. ואדרבא,
אותם השבטים שבעבר-הירדן היו צריכים לעבר חלוצים לפני
אחיהם לכבש את ארץ-ישראל, כי עקר המלחמה והנצחון הוא
בבחינת לשון תרגום שמערב טוב ורע, ואז בשמפילין הרע
שבו ומעלין הטוב שבו ללשון-הקדש, על-ידי-זה עקר שלמות
לשון-הקדש שהוא בחינת קדשת ארץ-ישראל. וענין זה מרמז
בדברי רבותינו ז"ל שאמרו: לעולם ישלים אדם פּרשיותיו עם
הצבור שנים מקרא ואחד תרגום, ואפלו "עטרות ודיבן" שהם
ערי עבר-הירדן, הינו אף-על-פי שהם בעצמם בחינת לשון
תרגום, אף-על-פי-כן צריך לקרותם גם-כן שנים מקרא ואחד
תרגום (הלכות סוכה ולולב, הלכה ב).

סד.

אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת טוֹב־עֵינַי, וְעַל־יְדִי־זוֹה יְכוּלִין לְהַכְנִיעַ
הָרַע־עֵינַי שְׂיֵשׁ לְכָלֵל הָאֲמוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וְכָלֵל
כָּלֵם הוּא עַמְלֵק, שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת שְׁבָעִים אֲמוֹת וְכְלָלִיּוֹת הָרַע־עֵינַי
שְׁלָהֶם, וְעַל־יְדֵי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְכַנְיַעִין אוֹתוֹ (ה' פורים, ה' ה.).

סה.

אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְחַכִּים, וְעַל־יְדִי־זוֹה שָׁם עֵקֶר הָאֲהָבָה
וְהַשְּׁלוֹם, שְׁתְּלוּי רַק בְּשִׁלְמוֹת הַדַּעַת וְהַחֲכָמָה. וְזוֹ
בְּחִינַת "וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ" דִּיקָא. וְעַל־כֵּן אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
הוּא בְּחִינַת אֲוִירָא דְכָיָא, בְּחִינַת אֲוִיר הַצַּח וְהַזָּךְ שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־
יְדֵי הָאֲהָבָה וְהַשְּׁלוֹם שְׁבִין יִשְׂרָאֵל. וְעַל־כֵּן דְרָךְ שָׁם עוֹלִין כָּל
הַתְּפִלוֹת הַשְּׁמִימָה, כִּי דְבוּרֵי הַתְּפִלָּה נִשְׁמָעִין וְעוֹלִין שָׁם לְמִכּוֹן
שְׁכַתָּם וְאֵין מִי שְׁיִבְלָבֵל אוֹתָם, מֵאַחַר שֶׁהָאֲוִיר שָׁם צַח וְזָךְ (ה' חלב,
ה' ג, אות א). וְעַיִן בְּהִלְכוֹת סִימְנֵי בְּהֵמָה וְחִיָּה טְהוֹרָה,
הִלְכָה ד, אות ב, שָׁם מְבֹאֵר גַּם־כֵּן עֲנִין זֶה בְּאֶפֶן אַחַר,
שְׁאֲדַרְבָּא, מַחֲמַת שְׁאֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת אֲוִיר הַצַּח
וְהַזָּךְ, עַל־כֵּן אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְחַכִּים, כִּי שָׁם שׁוֹמְעִין
בְּוֹדָאֵי אֵת כָּל הַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַצְּדִיקִים וְהַחֲכָמִים
אֲמִתִּיִּים, שְׁעַל־יְדֵי דְבְרֵיהֶם בְּוֹדָאֵי נִתְחַפֵּם הָאָדָם בְּחֲכָמָה אֲמִתִּית
לְשׁוֹב אֶל הַשֵּׁם וְלַדַּעַת וְלַהֲפִיר אֵת מִי שְׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם,

שְׁזֶה עֵקֶר הַחֲכֵמָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֵל יִתְהַלֵּל חָכֵם וְכוּ', הַשֶּׁבֶל וַיֵּדַע אוֹתִי".

סו.

בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל מְאִירִין בְּחִינּוֹת הַמְּאֹרֵי-אֹר בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּלַת גּוֹנֵינִן דְּעֵינָא וּבִתְ-עֵינִין, שְׁזֶה בְּחִינַת שֶׁבַח אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל: "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵיךָ בָּהּ וְכוּ'" (הל' בשר בחלב, הל' ב, אות ג). וְשֵׁם מְבֹאָר שְׁזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁנִּשְׁתַּבַּח אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ, שֶׁהֵם בְּבְחִינַת מְאֹרֵי-אֹר.

סז.

עֵקֶר תְּקוּן כָּלִים לְקַבֵּל עַל-יָדֵם אֹר הַשְּׁגָת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ הוּא עַל-יְדֵי שִׁבְעַת יְמֵי הַבְּנִינִן שֶׁהֵם בְּחִינַת שִׁבְעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, שֶׁבָּהֶם בָּרָא הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, שֶׁהִיא כְּלָה בְּכָלֵל בְּחִינַת כָּלִים לְקַבֵּל אֹרֹו הַגָּדוֹל יִתְבַּרַךְ כִּידוּעַ. וְעַל-כֵּן כָּלֵל הֵי שׁוֹב נִחְלַק לְשִׁבְעָה אֱקְלִימִים, וְעֵקֶר כָּלֵם הוּא אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִים וַיּוֹנְקִים כָּל הַשִּׁבְעָה אֱקְלִימִים. וְאֵי אֶפְשָׁר לִזְכוֹת לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כִּי-אִם כְּשֶׁמְכַנְיַעִין תַּחֲלָה אֶת הַשִּׁבְעָה עִמָּיִן, הַכּוֹנְעֵי וְהַחֲתִי וְכוּ', שֶׁהֵם הַשִּׁבְעַת קַלְפוֹת הַחוּפִיִן עַל קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְאֵז זֹכִינִן לְגוֹף הַפְּרִי, דְּהֵינּוּ לְקִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁם מְאִירִין כָּל שִׁבְעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, כִּי "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵיךָ בָּהּ", בְּחִינַת "שִׁבְעָה אֱלֹהֵי עֵינֵי ה'". וְעַל-כֵּן יוֹצֵאִין מִשָּׁם בְּחִינַת שִׁבְעַת הַמִּינִין שֶׁנִּשְׁתַּבַּח

בְּהֵן אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם עֵקֶר הָאָרֶת כָּל הַשְּׁבַעָה בּוֹכְבֵי לֶכֶת, כִּי עֵקֶר אֹר הַחֲמָה וְהַלְבָּנָה וְכָל הַבּוֹכְבִים, עֵקֶר הָאָרֶת־הַזֶּה הוּא בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא עֵקֶר הָעוֹלָם, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הָאֹר וְהַשְּׁפַע לְכָל הָעוֹלָם, לְכָל הַשְּׁבַעָה אֶקְלִימִים. וּכְנֻגַד שְׁבַעָה אֶקְלִימִים אֵלֹו שְׁנַמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הַשְּׁבַעָת בּוֹכְבֵי לֶכֶת, יֵשׁ שְׁבַעָה מִינֵי מַתְכוֹת כַּמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר. וְעַל-פִּן הַתּוֹרָה מְשַׁבַּחַת אֶת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שְׁנַמְצָאִין בָּהּ מִינֵי מַתְכוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבִנְיָהּ בְּרוֹזַל וּמֵהֲרָרִיָּה תַחֲצַב נְחֹשֶׁת. וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ", כִּי מִמִּינֵי מַתְכוֹת אֵלֹו נַעֲשִׂין כְּלֵי אֲכִילָה דְקַדְשָׁה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עֵקֶר תְּקוּן הַמַּאֲכָלִים דְקַדְשָׁה, כַּמְבֹאֵר בְּפָנִים (הַל' הַכֹּשֶׁר כְּלִים, הַל' ב, אוֹתִיּוֹת ה' ו').

סח.

עֵקֶר קַדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא עַל-יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הָרְצוֹן שְׁמֵאִיר שָׁם, הֵינּוּ לְהֵאֱמִין שֶׁהַכֹּל מִתְּנַהֵג רַק בְּרְצוֹנוֹ וְיִתְבָּרֵךְ וּבְהַשְׁגָּחַתוֹ לְכָד. וְזֶה בְּחִינַת "כִּי רְצוֹ עֲבָדֶיךָ אֶת אֲבִנְיָהּ", כִּי הֵם בְּבְחִינַת הַתְּגַלּוֹת הָרְצוֹן (הַל' כְּלֵי הַיַּיִן, הַל' א').

סט.

מַעֲלַת קְבוּרַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא בְּבְחִינַת אַמּוּנָה כִּידוּעַ, וְשֵׁם דִּיקָא בְּעַפְר אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל זּוֹכִין שִׁיתְּבָרַר וְיִזְדַּבֵּךְ הַגּוֹף מִזְהַמַּת הַנְּחָשׁ (שְׁעַל-יְדֵי-זֶה פְּגָמוֹ בְּאַמַּת וְאַמּוּנָה, כַּמְבֹאֵר בְּפָנִים, שְׁמִזָּה נִמְשָׁךְ גְּזֵרַת הַמִּיתָה) וְיִזְכֶּה לְהַכְלִיל

בְּאִמּוֹנָה בְּשִׁלְמוֹת, וְאִזּוּ יִזְכֶּה לְתַחֲתֵי-הַמַּתִּים, כִּי עֵקֶר הַתַּחֲתִּיה
 הוּא בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כְּמֵאמֹר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, שְׁאֵפְלוּ מִתִּי חוּץ-לְאֶרֶץ
 צְרִיכִין לְגַלְגּוֹל מַחְלוֹת לָבוֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 אִמּוֹנָה, שְׁשֵׁם עֵקֶר הַבְּרוּר וְהַזְּכוּךְ, וְאִזּוּ יִזְכּוּ לְתַחֲתִיה, כִּי אִזּוּ יִזְכּוּ
 לְאַמֵּת וְאִמּוֹנָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שֶׁזֶה עֵקֶר הַחַיִּים לְנִצָּחַ (ה'ל'
 גילוח, ה'ל' ד, אות יז).

ע.

עֵקֶר מַעֲלַת הָאָדָם, שֵׁישׁ לוֹ כַּח לְקֶשֶׁר וּלְחֶבֶר עַל-יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ
 הַקְּדוּשָׁה כָּל הָעוֹלָמוֹת יַחַד, דְּהֵינּוּ לְחֶבֶר עֲלֵמָא תַתָּא
 בְּעֲלֵמָא עֲלָאָה וְלַעֲשׂוֹת נַחַת-רוּחַ לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא מְרוֹמָם
 וּמְנִשָּׂא לְמַעְלָה מִכָּל הָעוֹלָמוֹת וּמִכָּל הַרוּחָנִיּוֹת וְהַשְּׁמוֹת
 הַקְּדוּשִׁים, וְלְהַמְשִׁיךְ שְׂכִינָתוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּתַחְתּוֹנִים, שֶׁזֶה
 עֵקֶר הַתַּכְלִית שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא הַכֹּל. וְזֹאת הַבְּחִינָה בְּתַכְלִית
 הַתְּקוּן וְהַשְּׁלֵמוֹת אֵין זֹכִיךְ בִּי-אֵם בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כְּמִבְּאֵר בְּפָנִים,
 כִּי שֵׁם שַׁעַר הַשָּׁמַיִם, הֵינּוּ שְׁשֵׁם הַשַּׁעַר שֶׁעַל-יְדֵיו מִתְקַשְּׂרִין
 הַתַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיוֹנִים, הָאָרֶץ בְּהַשָּׁמַיִם, כִּי הַשַּׁעַר הוּא בְּחִינַת
 הַתְּקַשְּׁרוֹת שֶׁעַל-יְדֵיו יְכוּלִין לְכַנֵּס מַחוּץ לְפָנִים, וְנִכְלָלִים הָעוֹמְדִים
 בַּחוּץ עִם הָעוֹמְדִים בְּפָנִים יַחַד; כְּמוֹ-כֵן יֵשׁ שַׁעַר הַשָּׁמַיִם,
 שְׁדַרְךָ בּוֹ נִכְנָסִין וְנִכְלָלִין הַתַּחְתּוֹנִים בְּעֲלִיוֹנִים, וְזֶה הַשַּׁעַר הוּא
 בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "זֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם", כִּי עֵקֶר
 הַתְּקַשְּׁרוֹת וְהַכְּלָלוֹת (וּכְלָלוּיֹת) הָעוֹלָמוֹת הַגְּזֵל הוּא עַל-יְדֵי
 אִמּוֹנָה, כְּמִבְּאֵר בְּפָנִים, וְעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הָאִמּוֹנָה זֹכִיךְ בְּאֶרֶץ-

ישראל, כמו שכתוב: "שכן ארץ ורעה אמונה". ועל-כן כל העליות מדרגא לדרגא הוא רק על-ידי ארץ-ישראל, כמבאר במקום אחר, כי שם בארץ-ישראל זוכין לאמונה שלמה הנמשכת מהמקיפין הקדושים שהם בחינת תכלית הידיעה - אשר לא נדע, שעל-ידי זאת האמונה בשלמות זוכין לכל העליות שבעולם, כי מדת האמונה שזוכין בארץ-ישראל, אף-על-פי שהיא מדרגה אחרונה בחינת מלכות כידוע, אף-על-פי-כן על-ידיה דיקא עולין על כל המדרגות כלם, כמבאר בפנים (הל' נדרים, הל' ד, אותיות יב טז בסופו).

ע.א.

ארץ-ישראל והתורה הכל אחד, כי עקר קיום התורה הוא בארץ-ישראל, כמובן מכמה פסוקים. ועל-כן אם לא היתה ארץ-ישראל תחלה ביד כנען, אזי תכף כשהיו ישראל חוטאים, חס ושלום, ועוברים על דברי-תורה, היתה הארץ מקיאה אותם מיד ולא היה אפשר להם לשוב אליה עוד, חס ושלום; ועל-כן היה בהכרח שתהיה הקלפה קודמת להפרי, ונמסרה ביד כנען כל-כף שנים. ובאמת גם אז היתה ארץ ישראל בקדשתה כמו עכשו, כי קדשת ארץ-ישראל קביעא וקימא לעולם, רק שהיתה קדשתה נעלמת מאד בהעלם גדול, ולא היה שום אדם יודע מקדשתה, עד שבא אברהם אבינו, עליו השלום, ותקיל בתקלא עד דאתגליא לה. ודיקא אברהם זכה להתחיל לגלות קדשתה, כי היה איש החסד ומדתו חסד,

שְׁזָה בְּחִינַת הַחֶסֶד-חָנֹם שֶׁהִיא מְקִיָּם הָעוֹלָם קֹדֶם מִתְּחִלָּה עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת בְּדֶרֶךְ-אֶרֶץ, וְקֹדֶשֶׁת זֶה הַחֶסֶד הָיָה נְעֻלָּם אִזּוּ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְהַתּוֹרָה הַכֹּל אֶחָד בְּנִ"ל; וְעַל-כֵּן דִּיקָא עַל-יְדֵי בְּחִינַת זֶה הַחֶסֶד יֵשׁ לָנוּ כַּח לִכְבֹּשׁ אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מִיַּד הָעַכּוּ"ם, כַּמְבָאָר בְּפָנִים, כִּי בְּאֵמַת גַּם אִזּוּ כְּשֶׁהִיְתָה אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּיַד־הַיְתָה הַקֹּדֶשֶׁה נְעֻלְמַת שָׁם, הֵינּוּ בְּחִינַת קֹדֶשֶׁת הַתּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל, כִּי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְהַתּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל כֹּלָא חֵד, רַק שְׂאֵז הִיְתָה הַקֹּדֶשֶׁה בְּהַעֲלֵם גְּדוּל, בְּבְחִינַת הַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת, וְכִשְׁקִבְלוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה וְנִכְנְסוּ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אִזּוּ זָכוּ לְגַלוּת קֹדֶשְׁתָּהּ וּלְהוֹצִיא אוֹתָהּ מִהַעֲלֵם אֶל הַגְּלוּי. וְעַל-כֵּן אִפְלוּ כְּשֶׁפָּגְמוּ יִשְׂרָאֵל בְּקֹדֶשְׁתָּהּ הַנְּגִלִית מַחֲמַת שְׁלֹא קִיְמוּ הַתּוֹרָה כְּרָאוּי בְּשִׁלְמוֹת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה לָהֶם קִיּוֹם בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל זְמַן רַב בְּכַח הַחֶסֶד-חָנֹם וְהַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת הַנִּ"ל. וְגַם עֲבָשׁוּ, שֶׁגָּבְרוּ הַפְּגָמִים כָּל-כַּף עַד שֶׁגָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ וְכוּ', אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל עֲדִין בְּקֹדֶשְׁתָּהּ קִיְמַת בְּכַח הַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת וְהַחֶסֶד-חָנֹם שֶׁהִיא נְעֻלָּם בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּעַת שֶׁהִיְתָה תַּחֲלָה בְּיַד בְּנֵעַן. וְעַל-כֵּן אֲנִי מְצַפִּין בְּכֹל עַת לָשׁוּב לְאֶרְצֵנוּ, כִּי אֲנִי יוֹדְעִין שְׁגַם עֲבָשׁוּ כֹל הָאֶרֶץ שְׁלָנוּ, רַק שֶׁהוּא בְּהַעֲלֵם גְּדוּל, וְלֹא דִי שְׂאֲנוּ יְכוּלִין לְהַחְזִיר הַקֹּדֶשֶׁה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֶף גַּם יֵשׁ לָנוּ כַּח בְּכַח הַחֶסֶד-חָנֹם וְהַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת הַנִּ"ל לְקַדֵּשׁ גַּם כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל חוּץ-לְאֶרֶץ (שְׂאֲנוּ בָּאִים לְשֵׁם) בְּקֹדֶשֶׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי אֲנִי יוֹדְעִים וּמֵאֱמִינִים שֶׁכֹּל הָאֶרֶץ שֶׁל כָּל הָעוֹלָם הוּא שֶׁל הַשֵּׁם

יִתְבָּרַךְ וְכֻלָּם מִקְבָּלִים חַיּוֹת רַק מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהֶעֱלֵם גָּדוֹל,
 בְּבַחֲיַנַּת הַתּוֹרָה הַנֶּעֱלָמָת, רַק שֶׁבְרָצוֹנוֹ נִתְּנָה לָהֶם וּבְרָצוֹנוֹ נִמְלָה
 מֵהֶם וּנְתַנָּה לָנוּ, כִּי עַל־יְדִיָּזָה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְהוֹצִיא וּלְגַלּוֹת
 הַחַיּוֹת דְּקִדְשָׁה שֶׁכָּבֵל הַמְּקוֹמוֹת מֵהֶעֱלֵם אֶל הַגְּלוּי. עֵינַי פָּנִים
 (ה'ל' מילה ה"ג, אותיות ג, ט).

עב.

אִי אֶפְשָׁר לִזְכוֹת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כִּי־אִם עַל־יְדֵי מִצּוֹת מִלָּה שֶׁהוּא
 תְּקוּן הַבְּרִית, בְּחִינַת "וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת אֶרֶץ
 הַכְּנַעֲנִי וְכוּ", וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁאָמַר יְהוֹשֻׁעַ לְיִשְׂרָאֵל:
 כְּסִבּוּרִים אַתֶּם לִירֵשׁ אֶת הָאָרֶץ כְּשֶׁאַתֶּם עֲרֵלִים? לֹא כִּךָ נֹאמַר
 לְאַבְרָהָם: "וְנִתְּתִי לָךְ וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ אֶת אֶרֶץ מְגֵרֶיךָ" עַל מְנַת
 "וְאַתָּה אֶת בְּרִיתִי תִשְׁמֹר", כִּי הַשְּׂבָעָה עִמָּמִין דְּחַפְיִין עַל קִדְשַׁת
 אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת שְׂבָעַת יְמֵי עֲרֵלָה דְּחַפְיָא עַל בְּרִית־
 קִדְשׁ, וְעַל־יְדֵי תְּקוּן הַבְּרִית שֶׁהוּא בְּחִינַת מִלָּה שֶׁנִּתְּנָה בְּשִׁמְיָנִי,
 שָׂאז מַעֲבִירִין הַשְּׂבָעָה יְמֵי עֲרֵלָה מֵהַתִּינוּק וּמִגְּלוּיִן הַחֶסֶד
 דְּמִתְגַּלְיָא בְּפָמָא דְאַמָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֶסֶד הַנֶּעֱלָם הַנִּל, עַל־
 יְדִיָּזָה מְגֵרָשִׁין הַשְּׂבָעָה עִמָּמִין וְכוּבָשִׁין אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִיָּדָם, שְׂזָה
 בְּחִינַת "וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְכוּ", וְחוֹשֵׁב
 שֵׁם כָּל הַשְּׂבָעָה עִמָּמִין שֶׁמְגֵרָשִׁין אוֹתָם עַל־יְדֵי תְּקוּן הַבְּרִית
 שֶׁהוּא בְּחִינַת מִלָּה כַּנִּל (שם אות ה).

עג.

עקר התגלות קדשת ארץ־ישראל הוא על־ידי תקון הברית שהוא מצות מילה, שהוא יסוד כל התורה בלה; והערלה הוא בחינת זהמת הנחש, בחינת טמאת העכו"ם, בחינת חויץ לארץ. וכשאנו מלין את בנינו בני־ישראל, זה בחינה שאנו מנרשין ומסירין הערלה שהוא בחינת טמאת השבעה עממין דחפיא על קדשת ארץ־ישראל וכוכשין את ארץ־ישראל מידם, כי באמת הערלה אינה שיכת לישראל כלל, כי אין הערלה נקראת אלא על שם העכו"ם כמו שאמרו רבותינו ז"ל, רק שהם רוצין להתאחו במה שאינה שלהם כלל, והשם יתברך חמל עלינו וצונו למול את בנינו ולהסיר הערלה, ובזה אנו מגלין קדשת הברית ומחזירין את בני־ישראל לרשות הקדשה, שזה בחינת כבישת ארץ־ישראל מידם. אבל השם יתברך נתן לנו עוד כח יותר, שאנו יכולין לכבש אפלו חויץ־לארץ ולקדשו בקדשת ארץ־ישראל, וכל זה הוא על־ידי־זה בעצמו, הינו על־ידי שהם התגברו תחלה ורצו לכבש ארץ־ישראל לרשותם, על־ידי־זה לא נתקיים בידם, בבחינת "עת אשר שלט האדם באדם לרע לו" כמובא, כי על־ידי־זה שתפסו תחלה את ארץ־ישראל, ונמלה אחר־כך מידם על־ידי שנתגלה בחינת החסד הנעלם, שהוא בחינת "כח מעשיו הגיד לעמו וכו'", בחינת 'ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו', על־ידי־זה אנו יכולים לכבש את כל המקומות ולקדשם בקדשת ארץ־ישראל. וזה בחינת מילת

עבדים, כי עבדים הם בחינת זהמת פנען, בחינת "ארור פנען, עבד עבדים וכו'", אף-על-פי-כן יש לנו כח לכבשם תחת ידנו ולבטל הערלה גם מהם ולגלות החסד הנעלם שנתגלה על-ידי מצות מילה, אפלו על-ידי מילת עבדים שהם בחינת חוץ לארץ, כי אנו יכולים לכבש אפלו חוץ-לארץ ולקדשו בקדשת ארץ-ישראל. וזה בחינת מה שנמול ישמעאל שהוא בן האמה קדם ליצחק, כי בתחלה צריכין לשבר הקלפה ולהוציא הקדשה הנעלמת בתוך הקלפה עצמה, ואחר-כך יכולין בקל לכבש הקדשה עצמה ולהוציאה מתחת ידם מאחר שכבר נשברה הקלפה הקודמת לפרי. וזה בחינת מה שיששראל כבשו תחלה ארץ סיחון ועוג בעבר-הירדן שאינו בכלל ארץ-ישראל, ואחר-כך היו צריכים בני ראובן ובני גד שירשו את עבר-הירדן לעבר חלוצים לפני אחיהם ולכבש את ארץ-ישראל, כי מאחר שכבר זכו להוציא הקדשה שהיתה בלועה בתוך גוף הקלפה עצמה, שהוא בחינת עבר-הירדן, על-פני הנה להם בכח יותר לכבש גוף הקדשה מידם שהוא בחינת ארץ-ישראל בעצמה. וזה בחינת "שבע שכבשו ושבע שחלקו", כל זה להעביר בחינת השבעה ימי ערלה, בחינת השבעה עממין החופין על קדשת ארץ-ישראל כנ"ל (שם אותיות ט י יא).

עד.

בארץ-ישראל שם עקר המקום המקדש שבו זוכין לבטל את עצמו אל השם יתברך פראוי, ולהמשיך אחר-

כך אור הרשימו מהבטול הנ"ל לקשרה בלבו היטב כראוי. ועל-
 בן הדר בארץ-ישראל דומה כמי שיש לו אלוך, כי עקר
 התנוצצות אלקותו שנמשך מזריחת הרשימו הנ"ל הוא בארץ-
 ישראל, וכן עקר קיום התורה שנמשך מהזריחה הנ"ל הוא
 בארץ-ישראל. ועל-כן צריכין לסבל יסורין קדם שבאין לארץ-
 ישראל, כי הוא אחת מהשלשה דברים שבאין על-ידי יסורים
 כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי הבטול הנ"ל שמשם מאיר
 הרשימו הנ"ל, הוא על ידי יסורין כמבאר בפנים (שם הל' ה, יג).

עה.

כלל ארץ-ישראל הוא בחינת מעוט המחזיק את המרבה, ועל-
 בן נקראת "ארץ צבי" כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכן
 לעתיד תחזיק ארץ-ישראל את כל ישראל ברוח, הכל מחמת
 בחינה זאת, כי בכל מקום שיש קדשה, הוא בחינת מעוט
 מחזיק את המרבה, וכל שהקדשה גבה יותר, שם הבחינת
 מעוט מחזיק את המרבה בחדוש נפלא יותר, שזה בחינת
 קדשת ירושלים, שלא אמר אדם לחברו צר לי המקום וכו',
 ובבית-המקדש שקדשתו גבה עוד יותר, על-כן עומדים צפופים
 ומשתחיים רוחים, וכל הסמוך להארון והלוחות ביותר, הוא
 ביותר בבחינת מעוט מחזיק את המרבה, ועל-כן צמצם את
 כלם בין שני בדי ארון כמו שאמרו רבותינו ז"ל, עד שעל מקום
 הארון בעצמו אמרו שאינו מן המדה כלל, שזה בחינת למעלה

מן המקום לגמרי, כי מקום הארון ששם התורה נכלל בעין החיים שהוא למעלה מן המקום, עין פנים (הל' ס"ת, ה"ג, אות ו).

עו.

עקר קדשת האמונה והחכמה דקדשה, שהם עקר החיים ואריכת ימים דקדשה, הוא בארץ-ישראל, בחינת "למען ירבו ימיכם וכו' על האדמה"; ובחויף-לארץ אין שום חיות כלל, רק על-ידי מה שמשכימין ומעריבין בבתי-כנסיות ומדרשות ומתפללין ולומדין וקורין קריאת-שמע, על-ידי-זה ממשיכין קדשת ארץ-ישראל גם בחויף-לארץ, כי הם בחינת מקדש מעט כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וזה עקר חיותנו בזמן הגלות (שם הל' ד, אות יז).

עז.

עקר שלמות תקון הקבורה הוא בארץ-ישראל, כי עקר גזרת המיתה היא בשביל תקון המדמה שנאחו בו זהמת הנחש שהוא בלבול המדמה, שאי אפשר להודכך מזה בשלמות כ"אם על-ידי המיתה שנגזרה אז, כי על-ידי המיתה והקבורה תתבלה הזהמא ויקום בגוף חדש בתחיה, שאז יהיה חדוש העולם שלעתיד, ואז תתרבה ותתגדל האמונה בתכלית השלמות, בבחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך" שנאמר העקר על עת התחיה שאז יהיה חדוש העולם. ועל-כך עקר תקון הקבורה הוא בארץ-ישראל, כי כל חדוש העולם אחר

התחיה יהיה בבחינת ארץ-ישראל, ועל-כך המתים שבארץ-ישראל חיים תחלה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר ברור ותקון המדמה שנעשה על-ידי המיתה והקבורה, הכל הוא על-ידי בחינת ארץ-ישראל, שכל קדשתה הוא בחינת תקון המדמה שהוא שלמות האמונה. ועל-כך אברהם אבינו, שהוא היה הראשון שגלה קדשת ארץ-ישראל, קנה הנחלה הראשונה בארץ-ישראל בשביל מקום קבורה, שהוא קדשת מערת המכפלה (שם אות כ).

עח.

עקר קדשת הזקנה ואריכות ימים זוכין רק בארץ-ישראל, בחינת "למען ירבו ימיכם וכו' על האדמה וכו'" כנ"ל; וכן עקר כל ההשפעות דקדשה הם בארץ-ישראל ששם ברור המדמה, שעל-ידי-זה יוצאין מזהמת הנחש, שמשם כל עכוב השפע, חס ושלוש, בחינת "בעצבון תאכלנה" שנגזר על-ידי פתוי הנחש. ועל-כך אברהם אבינו עליו השלום, אחר שקנה הנחלה בארץ-ישראל, כתיב אחר-כך בסמוך "ואברהם זקן וכו'" - בחינת הזקנה דקדשה הנ"ל, "וה' ברך את אברהם בכל" - בחינת השפע הטובה דקדשה הנ"ל (שם).

עט.

מי שזוכה להמשיך על עצמו בשלמות קדשת ארץ-ישראל, על-ידי-זה זוכה להתחדש בכל יום ממש בידיעת אלקותו

מט   הקדש   קדשת ארץ-ישראל   ארץ

וַאֲמוֹנָתוֹ יִתְבָּרַךְ; מִכָּל־שָׁפָן בְּשָׁנוּי הַזְּמַנִּים הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם שָׁפָתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים וְרֵאשֵׁי־חֳדָשִׁים. וְזֶה עֵקֶר אַרְיֵכַת יָמִים שְׂזוּכִין בְּאַרְץ־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת "לְמַעַן יִרְבוּ יָמֵיכֶם וְכוּ", וּבְתִיב: "לְמַעַן תֵּאָרִיךְ יָמִים עַל הָאָדָמָה וְכוּ" (שם אות כא).

פ.

הַשְּׁפָלוֹת הוּא בְּחִינַת עֶפֶר, וְעֵקֶר קְדֻשַׁת הָעֶפֶר הִיא בְּאַרְץ־יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם, וְהָעֵקֶר בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ בְּנִקְדַת הָאֲבֹנ־שֵׁתִיָּה, שֵׁשׁם תְּכֵלִית הָעֲנוּוָה וְהַשְּׁפָלוֹת וְשֵׁם שַׁעַר הַשָּׁמַיִם, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לַעְלוֹת לַשָּׁמַיִם שֶׁהוּא לְמַעְלָה לְמַעְלָה כִּי אִם עַל יְדֵי עֲנוּוָה וְשְׁפָלוֹת (ה' ערלה ה"א, אות ו).

פא.

יְרוּשָׁלַיִם עִיר־הַקְּדֻשׁ הִיא בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדֻשׁ, שְׁעַל־יְדִיזָה עֵקֶר תִּקּוֹן הָאֲכִילָה וְהַסְּעוּדָה. וְזֶה בְּחִינַת "וּמִצִּיּוֹן יִסְעֲדֶךָ" מִצִּיּוֹן דִּיקָא (שם ה' א).

פב.

יְרוּשָׁלַיִם הוּא בְּחִינַת 'יְרָאָה שְׁלֵמָה' וּבּוֹשָׁה וְשְׁפָלוֹת אֲמַתִּי, שְׁעַל־יְדִיזָה עֵקֶר תִּקּוֹן הָאֲכִילָה דְקְדֻשָּׁה (שם הלכה ב, אות ד).

פג.

בירושלים שם כל היראות והריחות הקדושים, ועל־כן שם האכילה בבחינת מזונא דנשמטא שהוא בחינת ריח, בחינת יראה (שם הל' ג, אות ד).

פד.

ירושלים הוא בחינת מלכות דקדשה. ועקר הגדלה והמלכות הוא בחינת ענוה ושפלות אמתי, בבחינת "במקום גדלתו שם אתה מוצא ענותנותו". וזה שכתוב בירושלים לעתיד: "וראמה וישבה תחתיה", הינו שכל מה שתרום ותתנשא למעלה יותר, אזי "וישבה תחתיה", שתהיה בחינת ענוה ושפלות, שתחזיק עצמה למטה ממדרגתה בבחינת "שבו איש תחתיו" כמבאר בפנים, הינו שכל היושבים בירושלים יזכו לשפלות אמתי להחזיק עצמם למטה ממדרגתם. ועל־כן היה בירושלים מעוט מחזיק את המרבה, כי מעולם לא אמר אדם צר לי המקום שאלין בירושלים, כל זה מחמת שפלות ובטול, שזה בחינת אין, שעל־ידי־זה הוא בחינת מעוט מחזיק את המרבה, כי ענוה בחינת אין ואפס הוא בבחינת בלתי גבול ויכול להחזיק הכל (שם הלכה ה, אות א).

פ.ה.

בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שָׁם מֵאִיר אֹר הַנִּקְדָּה הַקְדוֹשָׁה שְׁאֵצְלָה שׁוֹרָה
 אֶהְבָּה דְקִדְשָׁה, שְׁעַל־יְדִיזָה נִתְבַּטְּלִין כָּל
 הַחֲרָפוֹת וְכָל אֶהְבוֹת הַנְּפוּלוֹת הַבְּאִין מִשְׁבִּירַת פְּלִים (ה' חלה
 ה"ב, אות ה).

פ.ו.

בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שָׁם עֵקֶר אֹר הָאֵמֶת שְׁעַל־יְדִיזָה נִצּוּלִין מִמִּימֵי
 הַמַּבּוּל, שֶׁהֵם הַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהַחֲשָׁךְ הַמְּסַבֵּב
 אֶת הָאָדָם. וְעַל־כֵּן אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הִיא אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם
 זַעַם, וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, שֶׁלֹּא הָיָה בָּהּ הַמַּבּוּל (הלכות דיינים,
 הלכה ג, אות ד).

פ.ז.

עֵקֶר הַכְּלָלִיּוֹת [וְהַהֶכְלָלוֹת] וּבַטּוֹל אֶל הָאֵין־סוֹף אַחַר הַהֶסְתַּלְקוֹת
 הוּא עַל־יְדֵי קְבוּרַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁשֵּׁם הָעֵפֶר קִדְשׁ וְשֵׁם
 זוֹכִין בְּלֹא צֵעַר לְהַכְלִיל שָׁם (ה' גביית חוב מהיתומים ה"ד, אות ט).

פ.ח.

עֵקֶר הָעֲלִיָּה וְהַכְּלָלִיּוֹת [וְהַהֶכְלָלוֹת] שְׁיִהְיָ נִכְלָל כָּל אֶחָד
 מִמְּקוֹמוֹ דִּיקָא בְּבַחֲיִנַת לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם, שְׁזֵהוּ עֵקֶר
 עֲבוּדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּזֵה הָעוֹלָם - הוּא עַל יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל (ה' אפותיקי, ה' ה, אותיות לד, לו).

פ.ט.

גם על־ידי קדשת ארץ־ישראל זוכין לסליחות עונות, בחינת "וכפר אדמתו עמו", כי שם בבחינת למעלה מהמקום, בחינת מקומו של עולם, שם דנין הכל לכפזכות, כל אחד לפי מקומו, שזה בחינת "כי הוא ידע יצרנו, זכור כי עפר אנחנו", עד שעל־ידי־זה מכפרין עונות ומעלין כל אחד לבחינת למעלה מהמקום (שם אותיות לה, לו).

צ.

עקר המשכת הרוח־חיים דקדשה, שהוא בחינת שלמות החסרונות, הוא בארץ־ישראל, כי אורא דארץ־ישראל מחכים, שזה עקר החיים, בחינת "החכמה תחיה"; וכן זה עקר שלמות החסרונות, בחינת "דעת קנית - מה חסרת". ועל־כן נקראת ארץ־ישראל ארץ החיים, וכתיב: "לא תחסר כל בה". וזה בחינת "כל הכתוב לחיים בירושלים", וכן הבית־המקדש נקרא בית חיינו (הל' העושה שליח לגבות חוב ה"ג, אותיות י כד).

צ.א.

בניסת ישראל לארץ הוא בחינת תשובה, כי הוציאו אותה מתחת יד הקלפות והסטר־א־א־חרא שהיו חופין עליה, שהם בחינת השבעה עממין שהכניעו ישראל אותם והוציאו את ארץ־ישראל מידם והחזירו אותה אל הקדשה. ועל־כן השלש מצות שנצטוו ישראל בכניסתן לארץ הם עקר בחינת תשובה,

כמבאר בפנים, ועקר התשובה הוא שיהיה נעשה יחוד כביכול בין נקדה עליונה לתחתונה וכו', ועקר היחוד בשלמות הוא כשהשם יתברך בעצמו מנהיג את ישראל, ואזי כנסת־ישראל מתיחדין עמו ויתברך, ואזי היחוד בשלמות. אבל כשהנהגה על־ידי בחינת מט"ט, זה בחינת הסתרה פידוע, ואזי אין היחוד בשלמות ויכול, חס ושלום, לחזר ולהשתלשל אחיזה להספרא־אחרא, שעקר אחיזתה הוא מבחינת ההנהגה הנ"ל. ועל־כן באמת אמרו רבותינו ז"ל: אלו היה משה רבנו עליו השלום מכנים את ישראל לארץ, לא גלו משם לעולם, והכל מחמת הנ"ל, כי בימי משה היה ההנהגה על־ידו יתברך בעצמו כביכול (הל' הרשאה, הל' ב, אות ג).

צב.

עקר קדשת איש הישראלי הוא בארץ־ישראל, שיש לכל אחד מישראל חלק שם, וכפי מה שמקדש ומטהר עצמו, כן ממשיך עליו קדשת ארץ־ישראל, וכן זוכה להחזיק ולכבש חלק מארץ־ישראל; וכן להפך, חס ושלום, כפי חטאיו ופגמיו, כן פוגם בקדשת ארץ־ישראל וכן נתרחק משם, כמו שכתוב: "ומפני חטאינו גלינו מארצנו". ועקר התגלות מלכותו יתברך שיתגלה על־ידי מלכות משיח שיבוא במהרה בימינו, הוא בארץ־ישראל וירושלים, ומשם כל התגלות אלקותו בעולם, כמו שכתוב: "מציון מכלל יפי אלקים הופיע". אבל לכבש ארץ ישראל אי אפשר כִּי־אם על־ידי צדיקי־אמת, כמו שכתוב:

"צדיקים יירשו ארץ", והעקר הוא אמונת חכמים להאמין בצדיקי-אמת, שכל דבריהם ומעשיהם יש בהן רזון, כמבאר בפנים (הל' חזקת מטלטלין, הלכה ה, אות יא).

צג.

אף-על-פי שאנו מתחננים כל-כך שנים הרבה לשוב לארץ-ישראל ועדין אנו רחוקים משם, אף-על-פי-כן אין שום תפלה וצעקה נאבדת, אפלו של הפחות שבפחותים, כי בכל צעקה ותפלה כובשין איזה חלק ונקדה מארץ-ישראל, עד שיתקבצו כל הנקודות שכבשנו בתפלותינו, ואז נשוב לארצנו בקרוב. ואפלו מי שהוא פגום מאד ואין לו כח בצעקתו ותפלתו לכבש איזה נקדה וחלק מארץ-ישראל, אף-על-פי-כן צעקתו פועלת הרבה, כי הוא בחינת מחאה המבאר בדין חזקת קרקעות, שכל זמן שהוא מוחה, אז אין חזקת הפחזיק מועלת כלום, על-כן אף-על-פי שהם גזלו מאתנו ארץ-ישראל שהיא ארצנו ונחלתנו, ואין בנו כח להוציאה מאתם מחמת פגם מעשינו, אף-על-פי-כן אנו מתפללים וצועקים בכל פעם שארץ-ישראל היא שלנו כי היא נחלתנו, ובזה אנו עושין מחאה להסטרא-אחרא שידעו שאין חזקתם חזקה כלל, כי ארץ-ישראל היא שלנו מאבותינו וסוף כל סוף נוציא אותה מידם בעזרת השם (שם אות יב).

צד.

כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאִפְלוּ עִבְשׁוּ
 בְּנִלּוֹת שְׂאֵנוּ רְחוּקִים מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אֶף־עַל־פִּי־כֵן בְּכֹל
 מְקוֹם שִׁישְׂרָאֵל יוֹשְׁבֵינָ שָׁם אִפְלוּ בְּחוּץ־לְאֶרֶץ, הוּא גַם־כֵּן
 בְּבַחֲיִנַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְכַמוּבָא בְּמְקוֹם אַחֵר. אִךְ לְגַרְשׁ
 הַמְּעֲרָעְרִים עַל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת קְלַפַּת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל
 הַחוּפִין עִבְשׁוּ עַל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, זֶה תְּלוּי בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית, וְעַקֵּר
 שְׁמִירַת הַבְּרִית הוּא עַל־יְדֵי קִדְשַׁת הַמַּחֲשָׁבָה, לְגַעַר בְּכֹל
 הַמַּחֲשָׁבוֹת רְעוּת, שֶׁהֵם בְּעֵצָמָם בְּחִינַת קְלַפַּת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל,
 וּלְפָנֹת הַמַּחֲמֵה מֵהֵן, שֶׁזֶה בְּחִינַת אִסּוּר חֶמֶץ וּמִצּוֹת אֲכִילַת מִצָּה
 בְּפֶסַח, שִׁיִּצְאָנוּ אִזּוֹ מִמִּצְרַיִם בְּשִׁבִיל לְכַנֵּם לְקִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
 כַּמְבָּאָר בַּפָּנִים (הַלְכוֹת חֻזְקַת קִרְקָעוֹת, ה"ג, אוֹת כג).

צה.

אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת תְּפִלָּה אֲמוּנָה וְכוּ', וְשֵׁם מְאִיר אֹר
 הָאֵמֶת בְּיוֹתֵר. וְכִשְׁהָאֵמֶת מְאִיר וּמְבַטֵּל הַחֲשֵׁךְ,
 אִזּוֹ נִמְשָׁךְ אֶל הַקִּדְשָׁה בְּחִינַת כְּפֹל, כִּי לֹא דִי שֶׁהָאָדָם עֵצְמו
 יוֹצֵא מֵתוֹךְ חֲשֵׁכַת אִפְלָתוֹ עַל־יְדֵי אֹר הָאֵמֶת, אֶף גַּם הוּא
 עוֹשֶׂה פֶתַח גַּם לְאַחֵרִים לְהוֹצִיאֵם מִחֲשֵׁךְ לְאֹר וּלְהַחְזוּרָם
 בְּתִשׁוּבָה. וְזֶה בְּחִינַת "לֵכֵן בְּאַרְצָם מִשְׁנֵה יִירָשׁוּ", כִּי כְּשׁוֹזְכִין
 לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הוּא בְּחִינַת "מִשְׁנֵה יִירָשׁוּ", בְּחִינַת כְּפֹל,

כִּי זֹכָה לְהָאִיר לְעַצְמוֹ וְגַם לְאַחֵרִים לְהָאִיר לָהֶם דְּרֹךְ הָאֱמֻנָה
 לְתִשׁוּבָה כַּנִּל (הל' גניבה, הל' ה, אות ב).

צו.

עֵקֶר תִּקּוּן הַתִּשׁוּבָה הוּא עַל־יְדֵי הַמְּשַׁכֵּת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
 כַּמְבָּאָר בַּפְּנִיּוֹת, וְעֵקֶר הַמְּשַׁכֵּת קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא
 עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְּבַטַּל טַעֲנַת הָעִבּוֹרִים
 "לִסְטִים אַתֶּם וְכוּ" כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְעַל־כֵּן צְרִיכִין
 הַצְּדִיקֵי־אֱמֻנָה לִזְהַר לְהַמְּשִׁיךְ חֲדוּשֵׁי תוֹרָתָם רַק בְּרַחֲמִים
 וְתַחֲנוּנִים, שְׁלֹא בְּדֶרֶךְ קִבְעַת וְאַנְס, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּזֵלָה כַּבִּיכּוֹל;
 כִּי עַל־יְדֵי חֲדוּשֵׁי־תּוֹרָה כָּאֵלוֹ אֵינָם יְכוּלִים לְהַמְּשִׁיךְ קִדְשַׁת אֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְמוֹת, כִּי תִשׁוּב טַעֲנַת "לִסְטִים אַתֶּם וְכוּ" לְמִקּוּמָה,
 מֵאַחַר שֶׁהַחֲדוּשֵׁי־תּוֹרָה שְׁלָהֶם נִמְשְׁכוּ בְּעַצְמָם גַּם־כֵּן דְּרֹךְ בְּחִינַת
 גְּזֵלָה וְאַנְס, חֵם וְשִׁלּוּם. וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַתְּגַלּוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל וְעֵקֶר שְׁלֵמוֹת תִּקּוּנֵי הַתִּשׁוּבָה הוּא עַל־יְדֵי הַצְּדִיקֵי־אֱמֻנָה,
 שֶׁמִּמְשִׁיכִין חֲדוּשֵׁי תוֹרָתָם רַק בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים כַּנִּל (הַלְכוֹת
 גִּיטָא, הַלְכוֹת ה, אֹת ג).

צו.

אִפְלוּ כְּשֵׁי־יִשְׂרָאֵל שְׂרוּיִים עַל אֲדָמָתָם בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עֲדִין
 צְרִיכִים בְּכָל עֵת לְבַעַר וּלְכַבֵּל מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ רָעָה,
 שֶׁהֵם הַמוֹנְעִים מִקִּדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל־יָדָם הִיָּה כָּל
 הַקְּלָקוּלִים וְהַפְּגָמִים כְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁנִּתְּגַרְשׁוּ

על-ידי-זה מארץ-ישראל, כי הם אורבים תמיד על ישראל לגרשם מארץ-ישראל מהסתפח בנחלת ה'. ועל-כן אנו צריכין בארץ-ישראל לקדש את הלחם בכמה מצות התלויות בארץ-ישראל כדי לברר הלחם מזהמת הנחש, שמשם כל המונעים מארץ-ישראל, כמבאר בפנים, שזה בחינת מה שאדם הראשון כשפגם באכילת עץ-הדעת נתגרש מהגן-עדן שישב שם ומקדשת ארץ-ישראל שמשם נברא כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל-כן אפלו כשבאים לארץ-ישראל צריכים ברורים ותקונים גדולים לברר המונעים מקדשת ארץ-ישראל שהוא כלל קדשת האיש הישראלי, כמבאר בפנים (שם אות כב כט).

צח.

עקר הארח והדרך שהולכין בכל מקום בגשמיות ורוחניות, הכל הוא לבוא לארץ-ישראל, כי שם עקר המנוחה והנחלה. ועקר התקון לשוב לארץ-ישראל הוא על-ידי מתינות רב לבלי לדחק את השעה כלל, עין פנים ותבין (שם בהר"פ).

צט.

על-ידי השתטחות על קברי הצדיקים זוכין להפלל בכבוד ה' בקדשה גדולה, בבחינת "כבוד ה' יאסף" שנאמר על אסיפת הצדיקים, ועל-כן שורה שם כבוד ה', ועל-ידי-זה זוכין להנצל מפגם הכבוד דקדשה, שהוא בחינת פגם קדשת ארץ-ישראל, ששם עקר השראת שכינתו וכבודו יתברך. ועל-כן

הלך פֶּלֶב וְנִשְׁתַּפַּח עַל קַבְרֵי אָבוֹת כְּדֵי לְהַנְצִיל מֵעֲצַת מְרַגְלִים שְׁלֵא לִפְנֵם בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וּכְשֶׁזֹּכֵינ לְהַפְלִל בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּבוֹד ה', אֲזֵי זֹכֵינ עַל-יַדֵּיהָ לְקַבֵּל נֶפֶשׁ חֲדָשָׁה וְחַיִּית חֲדָשׁ עַל-יַדֵּי הַכְּבוֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת "אִם כָּל חַי", כִּי הוּא שֶׁרֶשׁ כָּל הַנְּפֹשׁוֹת בָּלָם. וְזֶה בְּחִינַת "וַיְהוֹשֶׁעַ וְכָלֵב חָיו מִן הָאֲנָשִׁים וְכוּ'", עֵינ פָּנִים (הל' חוֹבֵל כַּחֲבִירוֹ, הל' ג, אוֹתִיּוֹת יא יב).

ק.

הַזְכָּרַת שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים הוּא דָבָר נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד וּמוֹעִיל הַרְבֵּה מְאֹד לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כַּמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר; גַּם מְסַגֵּל לְזִכּוֹת עַל-יַדֵּיהָ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כִּי-אִם בְּכַח הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים, בְּבְחִינַת "צְדִיקִים יִרְשׁוּ אֶרֶץ וְכוּ'". עֵינ פָּנִים "יְמֵי מוֹהַרְנָת" בְּנִסְיַעֲתוֹ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל (וְעֵינ "לְקוֹשֵׁי הַלְכוֹת", הַלְכוֹת נְטִילַת יָדַי לְסַעֲוֵדָה, הַלְכָה ד, אוֹת ו, וּבְהַלְכוֹת דְּבָרִים הַנוֹהֲגִים בְּסַעֲוֵדָה, הַלְכָה ד, אוֹת ו, וְחִמֵּינ בְּיוֹתֵר).

קא.

לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אֵי אֶפְשָׁר לָבוֹא כִּי-אִם עַל-יַדֵּי יְסוּרִינ. וְכַמָּה וְכַמָּה צְדִיקִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים מְאֹד, שְׁלֵא כָאוּ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם יְסוּרִים רַבִּים וְסַפְנוֹת עֲצוּמוֹת, וְשָׁבְרוּ עַל זֶה מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְגְדוֹלוֹת מְאֹד. וּמִכָּל-שֶׁכֶּן אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים וּכְשָׁרִים, בּוֹדָאֵי מְחִיבִים לְמַסַּר נַפְשָׁם בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶלֶף

פְּעָמִים לְבוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי הֲלוֹא הַצְּדִיקִים הֵנִי ל', שְׁנֵם קִדְמֵם
 שָׁבְאוּ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הֵיטָה קִדְשָׁתְם וּפְרִישָׁתְם וּמַעֲלָתְם וְצִדְקָתְם
 גְּבוּהָהּ וְנִשְׁגָּבָה וְנִעְלָה מְאֹד מְאֹד, וְלֹא נָסְעוּ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כִּי־
 אִם בְּשִׁבִיל לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוּת נִשְׁגָּבוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ', וְכַמְבָּאָר
 בְּמָקוֹם אַחֵר, וְאֶפְרַע־עַל־פִּי־כֵן מָסְרוּ נַפְשָׁם כָּל־כֶּךָ בְּשִׁבִיל זֶה;
 מִכָּל־שָׁכֵן אִיךָ אֲנַחְנוּ יְתָמִי דִיתָמִי צָרִיכִין לְהַתְּגוּלָּל בְּרַפֵּשׁ וְטִיט
 וְלִרְחֹשׁ עַל הָאָרֶץ גַּם בֵּין נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים עַד שְׁנוּבָה לְנִשְׁקַע עֶפֶר
 אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְלִשְׂאֵב מֵאוֹרֵהָ הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָא, אֶפְרַע־עַל־פִּי שְׂאִין
 אֲנִי יוֹדְעִין וּמְשִׁיגִין כָּל־ל מַה הוּא אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - דִּי לָנוּ בְּמַה
 שְׁהוֹדִיעָה לָנוּ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שְׁבַכְתָּב וְשִׁבְע־לִפָּה וְרַמְזָה לָנוּ
 בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת עֲצָמוֹ מִסְפָּר גָּדֹל מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
 וְשָׁכַל קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי תְלוּי בָּזֶה, וּמִי שְׁזוּכָה לְקַבֵּעַ דִּירְתוֹ
 שֵׁם בּוֹדָאֵי אֲשֶׁרֵי לוֹ, אִךְ אֶפְלוּ מִי שְׁזוּכָה רַק לִילֵךְ אַרְבַּע אַמּוֹת
 בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, גַּם זֶה טוֹב וְיָפָה מְאֹד כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
 .(שם).

קב.

עַל־פִּי־רַב אֵלוֹ הַנוֹסְעִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ מִסַּבֵּב
 עִמָּם שְׁצָרִיכִין לְסַבֵּב הַדְּרֹךְ הַרְבֵּה קִדְמֵם שְׁבָאִין
 לְשֵׁם, וְצָרִיכִין לְסַע דְּרֹךְ מְקוֹמוֹת שְׁלִכְאוּרָה לֹא הֵיךְ הַכְּרַח כָּל־
 כֶּךָ לְסַע דְּרֹךְ שֵׁם, כִּי יֵשׁ דְּרֹךְ יִשְׂרָה וְקְרוּבָה מְזוּן. וְכֹל זֶה הוּא
 בְּחִינַת "וְלֹא נָחֵם אֱלֹקִים דְּרֹךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קְרוּב הוּא וְכוּ'",
 וְכֹל זֶה בְּשִׁבִיל שְׁיִתְגַּבֵּר הַחֲשֵׁק דְּקִדְשָׁה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר

ויותר על-ידי גדל המניעות של רחוק וטלטול הדרך וכו', שעל-
 ידי-זה זוכה אחר כך ביותר לקבל ולהנות מקדשתה העצומה
 (שם).

קג.

שמחה דקדשה מסגל ביותר לענין הנסיעה לארץ-ישראל (שם).

סֵפֶר הַמִּדּוֹת - אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל

- א. עַל־יַדֵּי יִשְׁבֵּת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִשִּׁיגִין הַשְּׁנַחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל הָעוֹלָם.
- ב. לְפִי הַחֲדוּשׁ שְׁאָדָם מְחִדֵּשׁ בְּתוֹרָה, כֵּן נִמְשָׁךְ לוֹ הָאָרֶה מִקִּדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.
- ג. עַל־יַדֵּי הַשְּׁתוֹקְקוֹת שְׁאָדָם מִשְׁתוֹקֵק לְבִיאַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יַדֵּי זֶה נִשְׁפָּע פְּרִנְסָה גְדוֹלָה.
- ד. מִי שֶׁהוּא מְפָרְנֵם אֶת הָרַבִּים, עַל־יַדֵּי זֶה מִמְשִׁיךְ הַבְּרָכָה מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְחוּץ לְאֶרֶץ.
- ה. מִי שֶׁמִּשְׁתוֹקֵק לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יַדֵּי זֶה מְעוֹרֵר הַשְּׁתוֹקְקוֹת אֲצֵל אָבִיו וְאִמּוֹ, הֵינּוּ נִשְׁמוֹתֵיהֶם, וְכֹאִים לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְהַקְדוּשׁ־כְּרוּךְ־הוּא בָּא עִמָּם וּמְצַפִּים וּמִשְׁתוֹקֵקִים אֵלָיו.
- ו. עַל־יַדֵּי הַמָּמוֹן שְׁנוֹתֵן לְעַנְיֵי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יַדֵּי זֶה מְמוֹנֵוּ נִתְקַנֵּם בְּיָדוֹ.
- ז. מִי שֶׁיּוֹדֵעַ מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁטַעַם בְּאֵמֶת טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הוּא יָכוֹל לְהַפִּיר בְּאַחַר, אִם הִיא אֲצֵל צַדִּיק [אִמְתִּי] עַל רֵאשֵׁה־שְׁנָה אִם לֹא. כִּי מִי שֶׁזוֹכֵה

להיות אצל צדיק אַמְתִּי על ראש־השָׁנָה, אֲזִי בְּכָל
 מְקוֹם שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה מְסַתְּכָל, נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הָאֲוִיר בְּחִינַת
 אֲוִירָא דְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, וְעַל־כֵּן מִי שְׂיִוְדַע מִטַּעַם אֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד כְּפִי עֶרְכּוֹ, הוּא מְחִיב לְהִרְגִישׁ אֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל, כְּשִׁפּוֹנֵג וּמְתוֹעֵד יַחַד עִם זֶה הָאִישׁ, שֶׁהִיא
 אצל צדיק אַמְתִּי על ראש־השָׁנָה, כִּי עַל־יְדוֹ נַעֲשֶׂה
 הָאֲוִיר בְּבְחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּנֹ"ל.

לקוטי תפלות

לְקוּמֵי תְּפִלוֹת

א.

וּתְזַכְּנוּ לָבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּהּ מִכָּל
הָאֲרָצוֹת, וְנָתַתָּ אוֹתָהּ לְיִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם. וּמִיּוֹם אֲשֶׁר
סָרְנוּ מֵאֲחֻרֵיךָ וּפָגַמְנוּ בְּאִמּוֹנְתְךָ הַקְּדוּשָׁה, גָּלִינוּ מֵאֲרָצֵנוּ,
וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ, עַד אֲשֶׁר אָרַךְ עָלֵינוּ הַגְּלוּת. עַל בֶּן
חֹם וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר
וּלְבַטֵּל כָּל מִיַּנִּי כְּפִירוֹת וּבְלִבּוּלִים, שֶׁלֹּא יַעֲלוּ בְּלִבֵּנוּ וּבְלֵב כָּל
עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם. וְנִזְכֶּה לְהֶאֱמִין בְּנִסֶּיךָ הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר
אַתָּה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל יוֹם וְדוֹר וְדוֹר מֵעוֹלָם, וְאֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה
עִמָּנוּ עַדִּין בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה. וְלֹא נִכְסֶה שׁוֹם גַּם בְּדַרְךָ
הַטָּבֵעַ, חֵם וְשָׁלוֹם, רַק גִּדְעַ וְנֶאֱמִין שֶׁהַכֹּל מֵאַתָּה לְבָד, עַל
יְדֵי הַשְּׁגָחָתְךָ אֲשֶׁר אַתָּה מְשַׁגֵּחַ תָּמִיד בְּהַשְּׁגָחַה פְּרִטְיוֹת עַל
כָּל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם. וְנִזְכֶּה לְהֶאֱמִין בָּךְ וּבְצַדִּיקֵי הָאֱמֶת תָּמִיד,
וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכֶּה לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה, וּתְמַהֵר
וּתְחַיֵּשׁ לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלָמָה, וּתְבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ

ב.

וּבְכֵן תִּחַנְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וְתַעֲזְרֵנוּ לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתֵנוּ לְפָנֶיךָ
 דְּרֹךְ הַשַּׁעַר וְהַשְּׂכֵט הַשֵּׁיךְ לְשֵׁרֵשׁ נִשְׁמַתְנוּ, אֲשֶׁר מִשָּׁם
 נִחְצַבְנוּ, כְּדֵי שְׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ דְּרֹךְ הַשַּׁעַר הַהוּא הַשֵּׁיךְ
 לְתַפְלָתֵנוּ הַשְּׂמִימָה דְּרֹךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ
 וְקֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים, עַד שְׁתַּעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ לְמִכּוֹן שַׁבְּתָךָ, וְיִהְיֶה
 כַּח לְתַפְלָתֵנוּ לְעוֹרֵר אֶת הַמְּזֹל הָעֲלִיּוֹן הַשֵּׁיךְ לְשַׁעַר וְשֵׂכֵט
 שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ, וְיִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ טוֹבָה וּבִרְכָה,
 לְבָרֶךְ אֶת כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה וְלְהַצְלִיחַ אֶת מַעֲשֵׂי יָדֵינוּ (צ).

ג.

אֵל אַמוּנָה, עֲזְרֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָעֲצוּמִים שְׁנֹזְכָה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה
 בְּאַמַּת כְּרֵאוּי, וְזַכְנוּ לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקוֹם קֹדְשָׁתֵנוּ,
 מְקוֹר הָאַמוּנָה וְהַתְּפִלָּה וְהַנְּסִים, מְקוֹר הַחַיִּים, מְקוֹר
 הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׁבַשְׂמִים, מְקוֹם קֹדְשֵׁנוּ
 וְתַפְאֲרָתֵנוּ, מְקוֹם חַיֵּינוּ וְאֶרֶץ יְמִינוּ. (צ)

ד.

אֲבִינוּ שְׁבַשְׂמִים, חָמַל עָלֵינוּ בְּמַתַּנַּת חֲנָם וְנִדְבַת חֶסֶד, וְזַכְנוּ
 בְּחֶסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים לְעֲלוֹת מֵהֶרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנֹזְכָה
 לְעַבְדְּךָ שֵׁם בְּאַמַּת בִּירָאָה וּבְאֵהָבָה, וּמֵהָר לְהוֹצִיאֵנוּ מִתּוֹךְ

עֵמֶק גְּלוּתֵינוּ אֲשֶׁר גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ זֶה כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים,
וְהִבֵּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְּפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ מִהֲרָה
קוֹמְמִיּוֹת לְאֶרְצֵנוּ (קג).

ה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֲשֶׁר כָּל אַרְיֵכוֹת גְּלוּתֵינוּ זֶה
הוּא רַק מַחֲמַת פָּגָם חֲלִישוֹת הָאֲמוּנָה, אֲשֶׁר בְּשָׂבִיל
זֶה גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ, וְעַדִּין לֹא זָכִינוּ לְתַקֵּן פָּגָם הָאֲמוּנָה,
וּמַחֲמַת זֶה אֶרֶךְ עָלֵינוּ הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה עַד הֵנָּה (קד).

ו.

עַל בֶּן חַמֵּל עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵין מִי יַעֲמֵד בְּעַדֵינוּ, כִּי
אִם שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל יַעֲמֵד לָנוּ, שְׂתַטַּע וְתִקַּבַּע אֲמוּנָתְךָ
הַקְּרוֹשָׁה בְּלִבֵּנוּ בְּאֵמַת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְתִסִּיר עַקְמִימִיּוֹת
שֶׁבְּלִבֵּנוּ, שֶׁלֹּא יַעֲלֶה בְּלִבֵּנוּ שׁוֹם עַקְמִימִיּוֹת וְשׁוֹם קוֹשִׁיא, חֶסֶם
וְשָׁלוֹם, עַל הַנְּהַגוֹתֶיךָ, וְנִזְכָּה לְהֵאֱמִין תָּמִיד כִּי צַדִּיק וְיֹשֵׁר
אַתָּה, "כִּי יִשָּׂר דְּבַר יְהוָה וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאֲמוּנָה, כָּל מִצְוֹתֶיךָ
אֲמוּנָה, שֶׁקֶר רַדְפוּנִי עֲזַרְנִי" חֲנֵנוּ וְעֲנֵנוּ וְזָכְנוּ לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה
בְּאֵמַת תָּמִיד, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לָשׁוּב לְאֶרְצֵנוּ בְּקִרְוֹב, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר: "תְּבוֹאֵי, תִשׁוּרֵי מֵרֹאשׁ אֲמָנָה" בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ

אָמֵן (קה):

ז.

"מִן הַמִּצָּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בַמֶּרְחֹב יְהוָה. מִקְצֵה הָאָרֶץ אָלֶיךָ
 אֶקְרָא בַעֲטֹף לְבִי בְצוּר יְרוּם מִמֶּנִּי תִנְחַנֵּנִי". חוּם וְחַמֵּל
 עָלַי. יַעֲזֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים עָלַי. וְעֲזֹרְנִי וּזְפַנִּי לִילְךָ
 וּלְבֹא מְהֵרָה לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁר הִיא מְקוֹר קְדֻשָּׁתֵנוּ.
 כְּאֲשֶׁר אַתָּה יָדַעְתָּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שְׁכַל קְדֻשָּׁתֵנוּ וּמְהֵרָתֵנוּ וְכָל
 יְהוּדוֹתֵנוּ תְלוּי בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאִי אֶפְשֶׁר לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי
 בְּאֵמֶת. וְלִילְךָ וּלְעֵלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא. כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁזוּכִין
 לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקוֹם קְדֻשָּׁתֵנוּ. הָאָרֶץ אֲשֶׁר בְּחֵרְתָּ בָּהּ
 מִכָּל הָאֲרָצוֹת וְנָתַתָּ אוֹתָהּ לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַנִּבְחָר מִכָּל הָעַמִּים
 לְנַחֲלָה. אֶרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד כְּמָה שְׁכָתוּב:
 "אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה". וְאַתָּה יָדַעְתָּ עֵצֶם רַבּוּי
 הַמְּנִיעוֹת וְהָעֶרְבוּבִים וְהַבְּלוּלִים הַמוֹנְעִים אוֹתֵנוּ מִזֶּה אֲשֶׁר
 עַל יָדָם אֵין אָנוּ יְכוּלִים לִילְךָ וּלְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וּכְבֹר
 בְּלִינוּ יְמִינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ בְּחוּץ לְאֶרֶץ. וְאָנוּ מְגֹרְשִׁים מֵאֶרֶץ
 הַחַיִּים. מֵאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה מֵהַסְּתַפַּח בְּנַחֲלַת יְהוָה. אֲשֶׁר הִיא
 חַיִּינוּ וְאֶרֶץ יְמִינוּ. לְשֶׁבֶת עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ יְהוָה

(רצו).

ח.

רבונו של עולם, רחם עלינו ברחמיך הרבים ותעורר את לבבנו ואת לבב זרענו ולבב כל עמך בית ישראל שיהיו לנו כסופין וגעגועים גדולים והשתוקקות נמרץ לארץ ישראל. ונכסף ונשתוקק תמיד באמת לבוא לארץ ישראל עד אשר תזכנו ברחמיך לבוא לארץ הקדושה במהרה, למען נזכה על ידי זה להתעורר באמת לעבודתך וליראתך (רצו).

ט.

חום וחמול נא עלינו מלא רחמים, שלא נבלה ימינו, חם ושלום, בחוץ לארץ, כי אתה ידעת את כל תלאותינו וחלישותינו בעת הזאת, ואין אנו יכולים לשבר רבוי המניעות העצומות המונעים מארץ ישראל, אלפי אלפים ורכבות מניעות ועכובים אשר קצרה ידינו לשברם, כי אם בכחך הגדול ובחסדיך העצומים, ואין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, חמל על עמך ישראל, ומהר להביאנו לארץ ישראל חיש קל מהרה, ותתן לנו כח ברחמיך הרבים לנצח את המלחמה לשבר ולגרש ולבטל את כל מוציאי דבת הארץ רעה, אשר מהם נמשכים כל מיני מניעות ובלבולים מלבוא לארץ ישראל, באפן שנוכה לשבר

וּלְבַטֵּל כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְבִּים, וְנִזְכָּה לְבֹא לְשָׁלוֹם לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה (רצח):

י.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ לָבוֹא לְכָל מַה
שֶׁבִקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, שְׁנִזְכָּה לְדַבּוּרִים חַמִּים וְדִקְרָשָׁה
וְלַחְדוּשֵׁין דְּאוּרֵיתָא אֲמֵתִיִּים. וְנִזְכָּה שִׁיְהִיו נִבְרָאִין מִלְּאָכִים
קְדוּשִׁים מְכַל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל חְדוּשֵׁי תוֹרַתְנוּ בְּקִרְשָׁה
וּבִטְהָרָה. וְאֵלֹה הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים יִצְטָרְפוּ וְיִתְחַבְּרוּ עִם כָּל
הַמְּלָאכִים הַנִּבְרָאִים תָּמִיד עַל יְדֵי חְדוּשֵׁי תוֹרָה שֶׁל צְדִיקִים
אֲמֵתִיִּים. וְכָל אֵלֹה הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים יִקְבְּלוּ כַח מְאָדוּם
הַמְּמַנֶּה עַל הַחֶרֶב לְעַנֵּשׁ אֶת הָרָשָׁעִים בְּחֶרֶב וּקְטָלָא. כְּדֵי
לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַעַר אֶת כָּל מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ רָעָה שֶׁהֵם
כָּלֵל כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְּפַסְּקִים וְהַמְעַכְבִּים מִלָּבוֹא לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, אוֹ שֶׁתִּבְיֵא מֶרֶךְ בְּלִבְכֶם, לְבַל יִהְיֶה לָהֶם כַּח לְעַכֵּב
וּלְמַנַּע אוֹתָנוּ, חֵס וְשָׁלוֹם, מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אוֹ מִשָּׂאֵר כָּל
הַדְּבָרִים שֶׁבִקְרָשָׁה (שט).

יא.

כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ שֶׁפּוֹנְתָנוּ לְטוֹבָה כְּדֵי לְהַעֲמִיד הַדָּת
הַקְּדוּשָׁה עַל תְּלוּ, כְּדֵי שְׁנִזְכָּה לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַקְּדֻשָׁה בְּדֶרֶךְ

מִלְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין לָנוּ כַח לְעַנֵּשׁ אֶת הַרְשָׁעִים כִּי אִם
 בְּרִינֵיהֶם. עַל כֵּן חָמַל עָלֵינוּ, וְעַל כֵּל עֲמֹד בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 הַמְקַנְאִים קִנְאֵת יְהוָה צְבָאוֹת, וְעוֹמְדִים לְדִין וּבָאִים בְּמִשְׁפָּטֵי
 הָעֶבְרִיִּים, כִּדְרֵי לְהַכְנִיעַ הַרְשָׁעִים הַחוֹלְקִים עַל הָאֱמֶת. וְתַתֵּן
 לָנוּ כַח שְׁנִצְלִיחַ בְּמִשְׁפָּטֶם, בְּאִפְנֵי שְׁנוּזָה לְהַשְׁפִּילֵם וּלְשַׁבְּרֵם
 וּלְהַכְנִיעֵם עַד עֶפְרַיִם, כֹּלָם יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ בְּמִשְׁפָּטֶם, יִפְּלוּ וְלֹא
 יִקוּמוּ, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד שׁוֹם כַּח לְבַטֵּל וּלְמַנַּע אוֹ לְבַלְבֵּל
 אוֹתָנוּ חֶסֶם וְשָׁלוֹם מִעֲבוֹדַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְנִזְכָּה עַל
 יְדֵי זֶה לְהַעֲלוֹת מִשְׁפָּט דִּקְרָשָׁה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת. וְעֲזָרְנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם פֶּה לְדַבֵּר עֲתָק עַל צְדִיקֵי הָאֱמֶת
 וְעַל אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים בְּאֱמֶת. וְתִסְכַּר אֶת פִּיהֶם, שְׁלֹא יִדְבְּרוּ
 סָרָה בְּפָנַי הַהֵמוֹן עִם, וְלֹא יַחְלִישׁוּ דַעְתָּם, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כִּי
 "יִסְכַּר פִּי כָּל דּוֹכְרֵי שְׁקֵר", בְּאִפְנֵי שְׁתִּזְכָּה אוֹתָנוּ לְבַטֵּל
 וּלְשַׁבֵּר כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת וּמְסַכִּים וּמַפְסִיקִים הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ
 מִלְּבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּמִשְׁאֵר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִרְשָׁה. וְנִזְכָּה
 לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת (שׁיב):

יב.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעַת אֶת חֲלִישוֹת כַּחֲנוּ בְּעַת הַזֹּאת,
 שְׂאִין לָנוּ שׁוֹם כַּח לְשַׁבֵּר הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְּבִים מֵאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל וּמִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִרְשָׁה בְּשׁוֹם דְּרֹךְ מִכָּל הַדְּרָכִים

האלו שהזכרתי לפניך, כי אם בשמך הגדול לבר בְּטַחְנוּ.
ועל חסדך אנו נשענים, שתושיענו בגדל רחמיך ורחמינותיך
ובעצם חמלתך, ובזכות וכת צדיקי אמת, שכבר זכו לשבר
כל המניעות ועברו בשלום ובאו לארץ-ישראל, בזכותם וכחם
לבר נשענתי, ובחסדך הגדול תמכתי יתדותי, שתחנני גם
כן לנסע ולבוא לארץ-ישראל מהרה, אף על פי שאיני כדאי
והגון להזכיר בפי שם ארץ ישראל הקדושה, ואני רחוק
מאד מאד מקדשת ארץ ישראל בתכלית הרחוק. אף על פי
כן אתה מקרב רחוקים, חוס וחמל עלי, חוס וחמל עלי, חוס
וחנני במתנת חנם, שאזכה לבוא לארץ ישראל מהרה למען
אזכה לכנס בדרכי הקדשה באמת, ואזכה לעלות בכל פעם
מדרגא לדרגא בקדשה ובטהרה באמת חיש קל מהרה,
באפן שאזכה להתקרב אליך באמת ובתמים מעתה ועד
עולם, ולא אבוש בעולם הזה ולא אכלם לעולם הבא.
ו"אתה לך לפני יהוה בארצות החיים, אעברה נא ואראה את
הארץ הטובה הזאת, החר הטוב הזה והלבנון". תיקר נא
נפשי האמללה בעיניך, ומלא משאלותי ברחמים, והביאנו
לשלום לארץ ישראל במהירות גדול מיד, ואזכה לדרך
ולהשתטח על עפר אדמת הקדש, ולרצות את אבניך ולנשק
רגבותיה (שיג).

יג.

וַיִּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מַדּוּתֶיךָ, וַתַּעֲשֶׂה עִמִּי לְפָנִים מְשׁוּרַת הַדִּין.
 וְאַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמִּי כָּלֵל, כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתַי אָנִי
 מִפִּיל תַּחֲנַנְתִּי לְפָנֶיךָ כִּי אִם עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. מִתְרַצֶּה
 בְּרַחֲמִים וּמִתְפִּיִם בְּתַחֲנוּנִים, עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁלֹא אֶתֵּן דְּמִי
 לְךָ, וְלֹא אֲחַרִּישׁ וְלֹא אֲשַׁקֵּט וְלֹא אֶפְסִיק מִלְּהִתְפַּלֵּל עַל זֶה
 תָּמִיד, רַק אֲזַכֶּה לְהַעֲתִיר וּלְהַרְבּוֹת בְּתַפְּלָה וְתַחֲנוּנִים עַל זֶה
 תָּמִיד, עַד שְׂאֻזְכָּה לַפְּעַל בְּקִשְׁתִּי בְּרַחֲמִים אֲצַלֶּךָ, שְׂאֻזְכָּה
 לָבוֹא בַחַיִּים חַיּוֹתַי חַיֵּשׁ קַל מֵהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְּוּם כִּי
 מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמּוֹת הַלֵּא רַגְלִי מִדְּחִי
 לְהַתְּהַלֵּךְ לְפָנֶי אֱלֹהִים בְּאוֹר הַחַיִּים" אָמֵן וְאָמֵן (שִׁיר):

יד.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי. שְׁתַּעֲזֹרְנִי
 לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה לְעַנְיִים הַגּוֹנִים הַרְבֵּה, וְתַחַמַּל עָלַי
 בְּרַחֲמֶיךָ וּבַחֲסָדֶיךָ הַגְּדוֹלִים וְהָעֲצוּמִים, וַתַּעֲזֹרְנִי לְתַן צְדָקָה
 הַרְבֵּה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְתַמְךָ וּלְסִיעַ בְּסִיעַ שֵׁישׁ בּוֹ מִמֶּשׁ
 לְעַנְיִים הַגּוֹנִים הַדְּרִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאֲזַכֶּה לְהַכְּלֵל עַל יְדֵי
 זֶה בְּאוֹרָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּאוֹר הַקֹּדֶשׁ בְּהַאוֹר וְהַהֲבֵל
 שְׂאִין בּוֹ חֲטָא, וְנִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי

דינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל. ונזכה תמיד לרחות
 ולבטל הדין והחשך והסכלות וכל מיני חכמות חיצוניות מן
 העולם. ותעזרנו להגביר ולהעלות ולנשא הנפש הקדושה
 והתורה הקדושה. ותאיר עלינו אור החכמה הקדושה,
 ותמשיך עלינו חסדים טובים מאתך תמיד. ונזכה לזכרון
 דקדושה, ותשפיע עלינו מאתך שפע טובה וברכה, חיים חן
 וחסד ורחמים ושלוש וכל טוב. וברחמיך הרבים תזכר לנו
 את ברית אבותינו אברהם יצחק ויעקב. ותקים לנו מקרא
 שכתוב: "וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק, ואף
 את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר" (תקמו):

טו.

ועזרנו ברחמיך הרבים ותזמין לנו מלמדים טובים והגונים
 לבנינו שיהיו עוסקים במלאכתם באמונה, ללמד
 הרבה עם בנינו בתכלית המועיל באמת. ויהיו כל המלמדי
 תינוקות אנשים בשרים וצדיקים שלא יקלקלו חס ושלוש את
 ההבל הקדוש של התינוקות של בית רבן, שהוא הבל פה
 שאין בו חטא. ויעלה ויראה וירצה וישמע לפניך ההבל
 הקדוש של התינוקות של בית רבן. ועל ידי זה תזכר את
 ברית אבותינו, ותמתיק ותבטל מעלינו ומעל כל עמך בית

יִשְׂרָאֵל כָּל הַדִּינִים וְכָל הַגְּזֵרוֹת שְׂאִינָם טוֹבוֹת שְׁנַגְזְרוּ עַל
 עַמֵּךְ יִשְׂרָאֵל בְּכָלֹל אֹו בְּפָרֵט, בֵּין שֶׁהוּא קֹדֶם גְּזֵר דִּין בֵּין
 שֶׁהוּא לְאַחַר גְּזֵר דִּין, כִּלָּם תִּמְתִּיק וּתְבַטֵּל בְּזָכוֹת הַכֹּל פֶּה
 שְׂאִין בּו חֲטָא שֶׁל הַתִּינּוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, וּתְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךְ
 הַרְבִּים וּתְקַדְּשֵׁנוּ בְּקֹדֶשְׁתֶּךָ הָעֲלִיּוֹנָה, וּתְזַכְּנוּ לְשׁוֹב בְּתַשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר
 שְׁחַתְּנוּ, וְנִזְכָּה לְהַגְבִּיר הַנְּפֶשׁ עַל הַגּוּף, עַד שִׁיתְבַּטֵּל הַגּוּף
 לְגַמְרֵי לְגַבֵּי הַנְּפֶשׁ, וְנִזְכָּה לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
 עַד שֶׁנִּהְיָה נְכֻלָּים בְּאִוִּירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּהַהֲבִל הַקְּרוֹשׁ
 שְׂאִין בּו חֲטָא, עַד שֶׁנִּזְכָּה כָּלֵנוּ עַמֵּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל שִׁיְהִיָּה
 הַכֹּל פִּינּו הַכֹּל שְׂאִין בּו חֲטָא כְּמוֹ אִוִּירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכְמוֹ
 הַכֹּל פִּיהֶם שֶׁל תִּינּוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, וְתַעֲזֹר לְהַשׁוֹחֲטִים
 שִׁיקְדֵּשׁוּ וַיִּטְהָרוּ עֲצֻמָּן בְּאַמֶּת עַד שִׁיְהִיָּה הַכֹּל פִּיהֶם גַּם בֵּן
 הַכֹּל שְׂאִין בּו חֲטָא, בְּאִפֵּן שִׁיּוֹכְלוּ לְהַעֲלוֹת הַנְּפִשׁוֹת
 הַמְּגֻלָּלוֹת בְּהַחִי, לְהַעֲלוֹתָם לְשֶׁרֶשׁם שְׁבַקְדֵּשָׁה עַל יְדֵי הַכֹּל
 פִּיהֶם שֶׁל בְּרַכַּת הַשְּׁחִיטָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ עֲצֵם הַרְחַמְנוֹת שִׁישׁ
 עַל נְפִשׁוֹת הַמְּגֻלָּלוֹת בְּבַעֲלֵי חַיִּים, חוֹסֶה נָא בְּרַחֲמֵיךָ עֲלֵיהֶם
 וְעֲלֵינוּ, וַעֲשֵׂה לְמַעַנְךָ, וְעֲזֹרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת כָּל
 הַנְּפִשׁוֹת הַמְּגֻלָּלוֹת לְשֶׁרֶשֶׁן הָעֲלִיּוֹן שְׁבַקְדֵּשָׁה (תְּקַנָּא):

טז.

וּתְרַחֵם עָלֶיךָ וְעַל בְּנֵיךָ, הַנְּעִים וְנָדִים בְּגִלוֹת גְּדוֹל זֶה כַּמָּה
מֵאוֹת שָׁנִים, צֹאן נָדַח וְאִין מְקַבֵּץ, וְהַשְׁכִּינָה כְּבִיכּוֹל
עִמָּהֶם בְּגִלוֹת, "כְּצֹפּוֹר נֹדְדָת מִן קִנְיָה, כֵּן אִישׁ נֹדֵד
מִמְקוֹמוֹ", וּבְצוֹק הָעֵתִים, עִמְךָ יִשְׂרָאֵל נְעִים וְנָדִים, מְטַרְפִּים
וּמְבַלְבְּלִים. מָרָא דְעֵלְמָא כֻּלָּא רָאָה עֵנָיִם וְעַמְלָם, וְחַמַּל עַל
טְלִטּוּלָם, קִבֵּץ נִדְחֵינוּ מֵאַרְבַּע כַּנְּפוֹת הָאֶרֶץ, וְקָרַב פְּזוּרֵינוּ
מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפּוּצוֹתֵינוּ כַּנֶּסֶם מִירְכַּתֵי אֶרֶץ, וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן
עִירָךְ בְּרִנָּה, וְזַכְּנֵי לֵילְךָ וְלִנְסַע וְלִבּוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּחַיֵי חַיֵּשׁ
קַל מְהֵרָה (תקפח).

יז.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, שֶׁתִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ תָּמִיד שְׁנִזְכֶּה לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּתְנוּ לְפָנֶיךָ בְּכֹל
לֵב וְנַפֶּשׁ, בְּכּוֹנֵה גְדוֹלָה וְעִצּוֹמָה, בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ בְּאַמֶּת
וּבְאַמוּנָהּ שְׁלֵמָה, וּבִירָאָהּ וּבְאַהֲבָהּ וּבְמַחֲשָׁבָה זָכָה וְנִכְוֹנָה,
וְתִצְלֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מִכָּל מִיּוֹנֵי מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת שְׁבָעוּלָם, וְתִזְכְּנוּ
וְתוֹשִׁיעֵנוּ שֶׁתְּהִיָּה תְּפִלַּתְנוּ תָּמִיד עַל אֲדַמַּת קֹדֶשׁ, שְׁנִזְכֶּה
לְקֹדֶשׁ הַמְּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים עָלָיו לְהַתְּפַלֵּל בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ

יִשְׂרָאֵל. וַתְּעוֹרֶר אֶת לִבִּי בְשַׁעַת הַתְּפִלָּה. וְאַזְכֶּה לְהַתְּפַלֵּל
 בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל וְנוֹרָא, עַד אֲשֶׁר יִתְעוֹרְרוּ יָדַי בְּשַׁעַת
 הַתְּפִלָּה. וְאַזְכֶּה לְהַרִים יָדַי לַיהוָה וּלְהַכּוֹת כַּף אֶל כַּף
 בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוֹל בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, בְּשִׂמְחָה רַבָּה וּבְהַתְּעוֹרְרוֹת
 נִפְלָא לְשִׁמְךָ לְבַד בְּאַמֶּת. וְעַל יָדַי הַמְּחַאֵת כַּף אֶל כַּף אֲזַכֶּה
 שִׁיתְעוֹרְרוּ כַח יָדָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁהֵם כ"ח [כָּפַי-
 חֵית] פְּרָקִין דִּידֵימ הָעֲלִיּוֹנִים שְׁהֵם כ"ח [כָּפַי-חֵית] אֲתוֹן שֶׁל
 מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. וְעַל יָדַי זֶה נֹזְכָה לְטַהַר וּלְזַכֵּךְ אֶת אֹוִיר
 הַמָּקוֹם שְׁאֲנוּ מִתְּפַלְּלִים בּוֹ בְּכַחֲנִית 'אֹוִירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 מַחְכִּים', שֶׁהוּא אֹוִיר הַקְּדוֹשׁ, לְגַרְשׁ אֹוִיר הַטָּמֵא שֶׁל חוּץ
 לְאֶרֶץ וּלְהַמְשִׁיךְ אֶל הַמָּקוֹם שְׁאֲנוּ עוֹמְדִים עָלָיו לְהַתְּפַלֵּל
 לְפָנֶיךָ, אֹוִיר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי הַכֹּל שְׁלֶךְ. וּבְכַחֲךָ
 בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. בְּכ"ח [בְּכָפַי-חֵית] פְּרָקִין דִּידֵימ
 הַקְּדוֹשִׁים שְׁהֵם כ"ח [כָּפַי-חֵית] אֲתוֹן דְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, כְּמוֹ
 שְׁכַתוֹב: "אֵף יָדַי יִסְדָּה אֶרֶץ וַיְמִינִי טַפְּחָה שָׁמַיִם". וְכַתִּיב:
 "בְּדַבַּר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צִבְאָם". וּבְרִצּוֹנְךָ
 הַטּוֹב נָתַתָּ כַח לְיִשְׂרָאֵל עִמָּךְ לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִיַּד הַשִּׁבְעָה
 עִמָּמִין, וּלְטַהַר אֶת הָאֶרֶץ לְגַרְשׁ מִשָּׁם אֹוִיר הַטָּמֵא שֶׁל
 הָעַמִּים, וּלְהַמְשִׁיךְ לְשֵׁם אֹוִיר הַקְּדוֹשׁ, לְקַדֵּשׁ הָאֶרֶץ בְּקִדְשַׁת
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "כַּח מַעֲשׂוֹ הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם

נחלת גוים". כן ברחמיך הרבים תזכנו ותחננו ותאמצנו, ותתן לנו כח וגבורה מאתך, שנזכה בכל מקום שנעמד שם להתפלל לפניך, לטהר את המקום ההוא על ידי מחאת כפים. לעורר על ידי זה כח מעשיך ולהמשיך לשם אור הקדוש של ארץ ישראל, ולגרש משם אור הפמא של חוץ לארץ. ועל ידי זה נזכה לזכך את תפלתנו ולטהרה מכל מיני מחשבות זרות, ומכל הרהורי עבודה זרה וכפירות. מכלם תצילנו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים (תרא).

יח.

ותזכנו לתן צדקה לארץ ישראל, ונזכה להחזיק ידי עניים הגונים הדרים בארץ ישראל, עד שנזכה שנהיה נבילים באורא דארץ ישראל. ועל ידי זה נזכה לגרש מי המבול מאתנו, שהם המחשבות זרות והבלבולים המבלבלים אותנו תמיד, ומונעים אותנו מעבודתך האמתית, ובפרט בשעת התפלה, שכלם באים עלינו ומבלבלים את תפלותינו מאד, עד אשר "כשל כח הסבל". כי פעוונותינו הרבים גברו המים "מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבוהים", עד אשר קשה לעמד נגד בלבולים ומחשבות זרות רבות פאלה,

כי הרבינו לפשע מאד (תרכ):

רבונו של עולם. "אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני
 מצולה ואל תאטר עלי באר פיה. הצילני מטיט ואל
 אטבעה. אנצלה משונאי וממעמקי מים". אנא יהוה חוס
 ורחם עלי. חוסה עלי כרב רחמיה. הצילני נא. מלטני נא.
 פרני נא. חנני נא. אהה יהוה הצל הצל. "שטחתי אליך
 כפי". כי בתהומות ובלבולים כאלה אשר גברו מאד על
 הארץ בימים האלה. איני יודע שום עצה ותחבולה להנצל.
 כי אם עליך לבר נשענתי. בשם שהצלת את אויר ארץ
 ישראל ממי המבול. כמו שכתוב: "ארץ לא גשמה ביום
 זעם". בן ברחמיה הרבים תזכני שיהיה המקום שאתפלל
 עליו קדוש בקדשת ארץ ישראל. ותעביר ותסלק משם מי
 המבול מים הזרונים. שהם המחשבות זרות והבלבולים
 המבלבלים את התפלה. ולא יהיה כח לשום בלבול ולא
 לשום מחשבות זרות וכפירות לבלבל את תפלתי חס ושלום
 בשום בלבול שבעולם. ותהיה תפלתי זכה ונכונה צחה
 ונקיה. ותעלה לרחמים ולרצון לפני כסא כבודך. עד שאזכה
 על ידי התפלה להשיג השגות עליונות סודות התורה.
 ותתפאר ותתנשא עם תפלותינו בכל העולמות. ויהיה לך
 שעשועים גדולים מתפלותינו ותחנותינו ובקשתינו. ויקים בנו

מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "וְהָיִית עֲטָרַת תְּפָאֶרֶת בְּיַד יְהוָה, וְצַנִּיף
 מְלוּכָה בְּכַף אֱלֹהֶיךָ. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, עֲדִיךָ כָּל בָּשָׂר יָבוֹאוּ.
 "שִׁמַּע תְּפִלָּתֵנוּ וְאַנְקוּתֵינוּ וְאַנְחוּתֵינוּ מֵעַמְקֵי עַמְקִים. וְאַל
 תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ מֵאַתָּנוּ. וְאַל תַּעֲלֵם אֶזְנֶךָ מִשׁוֹעַתֵנוּ וְצַעֲקוֹתֵנוּ.
 "אַל תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה, אֱלֹהֵי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי, חוֹשָׁה לְעִזְרָתִי
 יְהוָה תִּשׁוּעָתִי" (תּוֹרָה):

ב.

וְזָכְנוּ לְקַבֵּעַ מְקוֹם לְתְּפִלָּתֵנוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִהְיֶה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
 בְּעִזְרוֹנוּ, שְׁנוֹזֶכָה בְּזִכּוֹתוֹ לְקַדֵּשׁ הַמְּקוֹם שְׁאַנוּ עוֹמְדִים
 עָלָיו לְהַתְּפַלֵּל בְּקִרְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְיִהְיֶה מַחֲנוֹ וְשִׁכְלָנוּ צַח
 וְנֶדֶךְ כְּכֶסֶף הַטְּהוֹר בְּלִי שׁוּם תַּעֲרֵבֶת סִיג וּפְסִלַת וּבְלֵי שׁוּם
 מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וּבְלִבּוֹל הַדַּעַת כָּלֵל. כִּי בִיָּדֶךָ כַּח וּגְבוּרָה
 וּבִיָּדֶךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכָל. "וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַּח יְהוָה כְּאֲשֶׁר
 דִּבַּרְתָּ לְאֹמְרֵי". חֲזַקְנוּ וְאַמְצָנוּ בְּכַחֲךָ הַגָּדוֹל, שְׁנוֹזֶכָה לְהַתְּחַזֵּק
 וּלְהַתְּגַבֵּר עַל מַלְכוּת אָרוּם הַרְשָׁעָה. וְתִמְהַר וְתַחִישׁ לְגַאֲלָנוּ.
 וְנִזְכָּה לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָּנֵעַ.
 וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִגְאֲלָנוּ גְּאֻלַּת עוֹלָם לְחֵבֶר אֶת
 הָאֱהָל לְהָיוֹת אֶחָד, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן (תּוֹרָה):

כא.

אֲבִינוּ מִלְכֵנוּ אֲדִירֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ גּוֹאֲלֵנוּ יּוֹצְרֵנוּ קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ
 יַעֲקֹב רוֹעֵנוּ רוּעָה יִשְׂרָאֵל. עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
 הַרְבִּים וּבְחֶסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים שְׁנֹזְפָה לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה
 מֵאֲתָנוּ לְגַמְרֵי. וְנִסְתַּפֵּק בְּמַעַט. לְאָכַל מַעַט כְּרֵי חַיּוּנֵי
 בְּצַמְצוּם וּבְדַקְדוּק גְּדוֹל, וּלְשַׁבֵּעַ מִמֶּנּוּ. וְתִסִּיר וְתִגְרֹשׁ וְתִבְטֵל
 הֶרְעָבוֹן מִקֶּרְבָּנוּ. וְתַעֲזָרְנוּ לְהַחֲיוֹת עֲצָמָנוּ וּלְהַשְׁבִּיעַ נַפְשֵׁנוּ
 בְּאֲכִילָה מַעֲטָת. וְאֹזְכָה לְדַקְדֵק בְּאֲכִילַתִּי מִכֹּזֵית וְעַד כְּבִיצָה.
 וּמַעַט אֲכִילַתִּי יִהְיֶה בְּקִרְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ גְּדוֹלָה בְּאֵמֶת כְּרִצּוֹנָךְ
 הַטּוֹב. וְתִזְכְּנֵי שְׂאֲמֹשִׁיךְ מְזוֹנוֹתַי וּפְרִנְסָתַי וְכֹל הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת
 מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. שֶׁהוּא אֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה אֶרֶץ הַחַיִּים, שֶׁשֵּׁם שְׂרֵשׁ
 כָּל הַהֲשָׁפָעוֹת וְכֹל הַבְּרָכוֹת (תרט):

כב.

מְלֵא רַחֲמִים, חוֹנֵן דְּלִים, רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהַטִּיב, תֵּן לִי
 בְּמַתְנַת חַנּוּם וְנִדְבַת חֶסֶד מִדַּת אֵמֶת. וַיִּקְּם מִקְרָא
 שְׁכֵתוֹב: "תֵּתֵן אֵמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
 לְאֲבוֹתֵינוּ מִיְּמֵי קֶדֶם". וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְהַתְּפַלֵּל בְּאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַחַיִּים, וְנִזְכָּה לְהַמְּשִׁיךְ הַשְּׁפָע וְהַבְּרָכָה מִשָּׁם.
 שְׁפָע טוֹבָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וּפְרִנְסָה טוֹבָה וְכֹל

כב ארץ לקוטי תפלות הקדש

טוב מאתך עלינו ועל כל עמך בית ישראל. ותזמין לנו
פרנסתנו ברוח מאתך קדם שנצטרך להם. בהתר ובנחת
ובכבוד. ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי
הלואתם (תריא).

כג.

וזכני לילך ולבוא לארץ ישראל. לארץ החיים לארץ
הקדושה. חיש קל מהרה. להתגולל בעפרה ולנשק
רגבותיה ולשאב מאוירה הקדוש ולהסתופף בצלה. חום
וחנני ורחם עלי. וזכני לבוא מהרה לשלום לארץ ישראל.
הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות. ארץ הקדושה בעשרה
קדשות. ארץ החיים. "ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה
לחם. לא תחסר כל בה. ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה
תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"
(תריג):

כד.

"אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. עזרי מעם יהוה
עושה שמים וארץ". רבוננו של עולם. אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי יעקב. עשה למען זכות אבותינו. וזכני
לבוא לארץ ישראל חיש קל מהרה. ועזרנו והושיענו וזכנו

שיתגלה קדשת ארץ ישראל גם עכשו בגלות המר הזה, אשר בעונותינו הרבים ארץ ישראל היא תחת יד הסטרא אחרא, אף-על-פי-כן בזכות אבותינו אברהם יצחק ויעקב, תגלה קדשתה העצומה גם עתה. ועל-ידי-זה נזכה להפיל את אויבינו תחתנו, ויקים בנו מקרא שכתוב: "שב לימיני עד אשית אויביך הדום לרגליך". וזכר לנו ברית אבותינו כמו שכתוב: "וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר". ונאמר: "ואף גם זאת, בהיותם בארץ אויביהם, לא מאסתים ולא געלתים לכלותם, להפר בריתי אתם, כי אני יהוה אלהיהם" (תרעד):

כה.

ותזכנו ותעזרנו לבטל כל הבזיונות והחרפות שיש לנו משונאינו ואויבינו בגשמיות וברוחניות. ונזכה על ידי תפלותינו להפך כל החרפות והבזיונות לכבוד. ונזכה בשעת התפלה לבטל עצמנו מכל וכל ולכנס ולעמד בהיכל המלך ונבטל אז ישותנו לגמרי עד שלא נראה אז שום דבר, אלא את המלך יתברך לבדו נראה, עד שנזכה על-ידי-זה לשכל דקדשה להפך כל החרפות לכבוד. ולהתבונן בכל הדבורים של המחרפים והמגדפים, לצרפם ולפרשם

שִׁיתְהוּי מֵהֶם אֲמָרִי כְבוֹד לְהֵשֶׁם יִתְפָּרֵךְ. כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "וּבְהִיכְלוֹ כְּלוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד". וְתִהְיֶה תְּפִלָּתֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת גְּדוֹל בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת. עַד שִׁיתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי תְּפִלוֹתֵינוּ כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁנִּתְתַּקְּנוּ עַל־יְדֵי הַפָּרָה אֲדָמָה שִׁשְׂרָף מִשֶּׁה רַבְּנוּ בַּמִּדְבָּר. עַד שֶׁתִּזְכּוֹר בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ עַל־יְדֵי תְּפִלוֹתֵינוּ, וְיִתְנוּצֵץ אוֹר זְכוֹת אָבוֹת עַל־יְדֵי תַחֲנוּנֵינוּ וְתְּפִלוֹתֵינוּ שְׁאֵנוּ מְבַקְשִׁים וּמְחַלִּים פְּנִיךָ תָּמִיד, וְעַל־יְדֵי זְכוֹת אֲבוֹתֵינוּ תִּזְכֹּר אֶת שְׂכִינַת עֲזָךְ וְתִגְלֶה קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל גַּם בְּגִלוֹת הַמֶּר הַזֶּה (תּרפב).

כו.

וְתִזְכְּנוּ לְכֶסֶף וּלְהַשְׁתוֹקֵק וּלְהַתְנַעֲנַע תָּמִיד לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְגַמֵּר מַחְשַׁבְתֵּנוּ וּלְהוֹצִיָּאָה מִבַּח אֶל הַפְּעַל לְנִסְעַ וּלְעֵלוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, חֵישׁ קַל מִהֲרָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבַחֲסָדֶיךָ הָעֲצוּמִים, וְעַל־יְדֵי קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִזְכֶּה לְהַנְצִל מֵרַע עֵינֵי שֶׁל שׁוֹנְאֵינוּ וְאוֹיְבֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ. וְגַם נִרְאֶה בָּהֶם מָה שֶׁהֵם רוֹצִים לְרְאוֹת בָּנוּ, וַיְקִים מִקְרָא שְׁכָתוּב: "קוּה אֶל יְהוָה וְשָׁמַר דְּרָכּוֹ, וַיְרוּמְמֶךָ לְרִשְׁתֵּת אֶרֶץ בְּהַכְרַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה, בְּטַח בִּיהוָה וַעֲשֵׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ

וְרַעַה אֲמוֹנָה" (תּרפג):

כז.

וּתְעַזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת חֵישׁ קַל מְהֵרָה, עַד שְׁנִזְכֶּה
לְהִיּוֹת בְּכֻלָּל צְדִיקִים עוֹשֵׂי טוֹב, וְנִזְכֶּה שְׂיִתְגַּלֶּה לָנוּ פְּנֵי יְהוָה
עַל־יְדֵי קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְתִזְכְּנוּ לְקִים בְּאֵמֶת מִקְרָא
שְׁכָתוֹב: "דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ, בִּקְשׁוּ פָּנָיו תָּמִיד" (תּרפּה):

כח.

וְנִזְכֶּה לְקִים מִצְוֹת חֻלָּה בְּשִׁלְמוֹת. וְלֹא נִבְשַׁל לְעוֹלָם וְלֹא יָבֵא
לְתוֹךְ פִּינוּ לְעוֹלָם עָפָה שְׁלֹא הוֹרְמָה חֻלָּתָהּ. וְתִבְיֵא
לָנוּ מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ מְהֵרָה וְנָשׁוּב לְאַרְצֵנוּ בְּקִרְוֹב, וְשֵׁם נִזְכֶּה
לְקִים מִצְוֹת נְתִינַת חֻלָּה טְהוֹרָה לְכַהֵן, בְּשִׁלְמוֹת גָּמוֹר
בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה (תּרפּו):

כט.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זַכְּנוּ לְתַקֵּן כָּל זֶה וְתֵן לָנוּ דַעַת שְׁלָם שְׁנִזְכֶּה
לִידַע מִי הֵם הַשְּׂקֵרָנִים וְהַמְּנַהֲיָגִים שֶׁל שְׂקֵר,
וְלַהֲתַרְחֵק מֵהֶם, וּמִי הֵם הַצְּדִיקִים וְהַחֲכָמִים הָאֱמֵתִיִּים
שְׂצָרִיכִין לְהֶאֱמִין בָּהֶם, וְלַהֲתַקְרַב אֲלֵיהֶם. וְנִזְכֶּה שְׂיִהְיוּ
נִסְמָכִים בְּעוֹלָם מְנַהֲיָגִים וְרַבָּנִים הַגּוֹנִים הָרְאוּיִם לְסַמְכָם, וְעַל־
יְדִי־זֶה יִתְחַזַּק כְּתַב יְדִינוּ, וְלֹא יִצְטָרְכוּ עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְלַמֵּד

כְּתַב וְלִשׁוֹן אַחֵר, כִּי אִם כְּתַב יִשְׂרָאֵל לְכַד, כְּתַב הַקְּדוֹשׁ
 וְהַנּוֹרָא, אוֹתִיּוֹת קְדוֹשׁוֹת, אוֹתִיּוֹת מַחְבִּימוֹת הַמְּשַׁרְשִׁים
 בְּתַמוֹנוֹת אוֹתִיּוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר בָּהֶם בְּרָאתָ כָּל
 הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּחֻכְמַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וַכֵּן
 בְּרַחֲמֶיךָ וְעֲזָרְנוּ שְׁנוֹכַח לְהַמְשִׁיךְ הָאֶרֶת הַשָּׂכַל בְּהֵיידִים,
 וַיִּקְבְּלוּ יְדֵי הַכְּתִיבָה הָאֶרֶת סוֹד הַחֻכְמָה מִיְדֵי הַפְּמִיכָה, וַיְהִי
 כָּל הַתְּקַף לְכַתֵּב יַד יִשְׂרָאֵל וְכָל הַמְּשַׁפְּטִים וְהָעֶסְקִים יֵהִיוּ
 נַעֲשִׂים עַל־יְדֵי כְּתַב יִשְׂרָאֵל לְכַד, וַיִּתְחַזַּק בְּיוֹתֵר כְּתַב יִשְׂרָאֵל
 עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ כָּל מְשַׁפְּטִים וְהַנְּהַגְתָּם יֵהִי עַל־יְדֵי כְּתַב
 יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכָּה "לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מְשַׁפֵּט כְּתוֹב". וַתִּזְכְּנוּ לְקַדֵּשׁ
 הָאוִיר עַל־יְדֵי כְּתִיבַת יְדֵינוּ, וַיְהִיוּ הָאוֹתִיּוֹת מַחְבִּימוֹת שֶׁל
 קְדֻשַׁת כְּתַב יִשְׂרָאֵל נַחֲקִים וְנִרְשָׁמִים בְּהָאוִיר, וְעַל־יְדֵי־זֶה
 יִתְקַדֵּשׁ אוִיר הָעוֹלָם בְּקְדֻשַׁת אוִירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְיֵם
 מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "וַאֲהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מְעַט". וַיְהִיוּ כָּל מְקוֹמוֹת
 מוֹשְׁבוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים בְּקְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַתִּשְׁמְרְנוּ
 וַתַּעֲזְרְנוּ שְׁלֹא יִגְרְשׁוּ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמֵּי יִשְׂרָאֵל מִמְּקוֹמָנוּ
 לְעוֹלָם, וַתִּזְכְּנוּ לְהוֹלִיד בְּנִים חַיִּים וְקַיָּמִים לַעֲבוֹדָתְךָ וּלְיִרְאָתְךָ
 וּלְתוֹרַתְךָ, וַתַּעֲזְרְנוּ שְׁתֵּהִי אֲכִילַתְנוּ וְזוּגְנוּ בְּקְדֻשָּׁה גְּדוֹלָה,
 עַד שְׁנוֹכַח לְהוֹלִיד גּוֹפִים זָכִים וְקְדוֹשִׁים, שְׂיֵהִיוּ כֻּלָּם רְאוּיִם
 לְקַבֵּל נְשָׁמוֹת גְּדוֹלוֹת, נְשָׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת, שְׂיֵהִי לָהֶם הַשְּׁגָה

גְּדוּלָה, שִׁיזְכוּ לְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם סוּר הָעֵבוֹר לְדַעַת סוּר תְּהַלּוּכַת
הַגְּלָגְלִים וְכָל הַדְּבָרִים וְהַשְּׁנוּיִם הַבָּאִים עַל יָדָם בְּרִצּוֹנָהּ הַטּוֹב
אֲשֶׁר אַתָּה מְנַהִיג אוֹתָם בְּרַחֲמִים עַל־יַדִּי הַנְּשָׁמוֹת וְהַשְּׂכֵלִיִּים
הַגְּבוּהִים. וַיְקִים מִהֵרָה מִקְרָא שְׂכֵתוֹב: "וַשְׁמֵרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם,
כִּי הִיא חֲכַמְתְּכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים, אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת
כָּל הַחֲקִים הָאֵלֶּה, וְאָמְרוּ רַק עִם חָכְם וְנִבּוֹן הַגּוֹי הַגְּדוֹל
הַזֶּה" (תשסב):

ל.

וּתְזַכְּנֵי מִהֵרָה לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָּנֵעַ,
וְלִהְתְּקַרֵּב וְלִהְתְּדַבֵּק בְּצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בְּדַבְּקוֹת גְּדוֹל
וּבְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, וְתַחֲמַל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוּלָה, וְאֵל
תַּעֲשֶׂה עִמִּי כַחֲטָאֵי וְאֵל תְּדִינֵנִי כַמִּפְעָלִי, וּתְזַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ,
וּתְפַתַּח לִי שַׁעֲרֵי הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְתַעְזְרֵנִי לְכַנוֹס לְתוֹךְ
הָאֲמוּנָה בְּאֵמֶת, וְלִהְיוֹת בְּתוֹכָהּ בְּכָל־לַיּוֹת גְּדוֹל, עַד שְׂאֲזוּכָה
לְהִיּוֹת נֶאֱכָל לְהָאֲמוּנָה וְלִהְתְּהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ הַקְּדוּשָׁה, לְמַהוּת
קְדֻשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, וּלְמַהוּת קְדֻשַׁת הַצַּדִּיקִים
הָאֲמִתִּיִּים. וְלֹא תִקֵּא אוֹתִי הָאֶרֶץ וְהָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה כְּאֲשֶׁר
קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר מִלְּפָנַי, וְאֶפְעַל־פִּי שְׂאִינִי כְּדָאֵי וְרָאוּי
לָגַע בְּהָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וּבְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, וְלִהְתְּקַרֵּב

להצדיקים האמתיים, כי הרעותי את מעשי מאד, וקפחתי את קדשתי, אפ־על־פ־יִכֶן רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה, רַחֲמֶיךָ רַבִּים מאד, זַכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְעֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֲנִי, שְׂתוּכַל הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה לְסַבֵּל אוֹתִי בְּתוֹכָהּ, וּלְהַחְזִיק אוֹתִי תָמִיד, עַד אֲשֶׁר אֶהְיֶה נֹאכֵל וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת קְדֻשַׁת הָאֲמוּנָה בְּאֵמֶת (תתעא):

לא.

"יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְאֵמֶת",
 זַכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂיֵהִיָּה לִי וּלְכָל יִשְׂרָאֵל בְּסוּפִין
 וְנִעְגוּעִים וְהַשְׁתַּוְּקוּת וְחֶשֶׁק אֲמִתִּי לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד
 שְׂאֻזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל
 הַפֶּעַל חֶשֶׁק וּרְצוֹנִי, לִילֶךְ וּלְנַסֵּעַ וּלְבוֹא לְשִׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 חֵישׁ קַל מִהֲרָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַהֶכְרַח שְׁלִי כַּמָּה אֲנִי
 צָרִיךְ וּמִכְרַח לֵהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה לְגֹדֵל עֲצָם
 רַחוּקֵי מִמֶּךָ, וּלְעֲצָם עֲבִיּוֹת גְּשָׁמִיּוֹתֵי וְעַקְמִיּוֹת שְׁבַלְבִּי
 וּבְלָבוֹל דַּעֲתִי, אֲשֶׁר עַל כָּל זֶה אֲנִי צָרִיךְ לֵהִיּוֹת בְּאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁם עָקַר יְסוּד מְקוֹר הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שָׁם
 שָׂרַשׁ כָּל־לֵיּוֹת קְדֻשַׁת יִשְׂרָאֵל, הִיא הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה בָּחַר בָּהּ
 בְּשִׁבְלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַנִּבְחָר, הִיא הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה דוֹרַשׁ
 אוֹתָהּ תָּמִיד, אֶרֶץ הַחַיִּים הָאֲמִתִּים וְהַנִּצְחָיִים, אֶרֶץ חֲמֻדָּה

טוֹבָה וּרְחֹבָה שְׂרָצִית וְהִנְחַלְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ. אֶרֶץ אֲשֶׁר בָּהּ עִיר
אֱלֹהֵינוּ הִר קָדְשׁוֹ, יִפֶּה נוֹף מְשׁוּשׁ כָּל הָאֶרֶץ (תּתקד):

ל.ב.

אֲנִי יְהוָה, רַחֲמֵן מְלֵא רַחֲמִים, חֲסֵדֵן מְלֵא חֲסָדִים, טוֹב מְלֵא
טוֹבוֹת, צְדִיק מְלֵא צְדָקוֹת, מוֹשִׁיעַ מְלֵא יְשׁוּעוֹת,
הַטִּיבָה בְּרִצּוֹנְךָ עִמִּי, וְתֵן לִי בְּרַחֲמִים וְחֶסֶד וּבְמִתְנַת חֲנָם,
שְׂאֻזְכָּה מְהֵרָה לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. הָאֶרֶץ
אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אַבּוֹתֵינוּ, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר כָּל הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּים
נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נַפְשָׁם לְהִיּוֹת שָׁם, וּרְבָם בָּאוּ לְשָׁם וְתִקְנוּ
שָׁם מָה שֶׁתִּקְנוּ וּפְעָלוּ שָׁם מָה שֶׁפָּעְלוּ וְזָכוּ שָׁם לְמָה שֶׁזָּכוּ,
הַכֹּל עַל יְדֵי קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא נִקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל
כָּל הָעוֹלָם, אֲשֶׁר טָרַח וַיַּגַּע אֲבָרְהָם אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יָמִים
וְשָׁנִים הַרְבֵּה מְאֹד, וְהַבֵּיט וּרְאֵה וְהַבִּין וְחַקֵּר וְחַקֵּק וְחַצֵּב
וּמְרַד וְשָׁקַל וּמָנָה, עַד שֶׁגָּלָה לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת הָאֶרֶץ
הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת שֶׁהִיא יְסוּד נִקְדַּת הַקְּדוּשָׁה יְסוּד הָאֲמוּנָה,
וְהַבְטִיחוּ לְהִנְחִיל אוֹתָהּ לְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו לְדוֹרוֹתָם, עַל כֵּן רַחֵם
עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, וּזְפַנִּי בְּזִכּוֹתַי וּכְחוֹ וּבְזִכּוֹת כָּל הַצְּדִיקִים
שֶׁזָּכוּ לְבוֹא לְשָׁם, שְׂאֻזְכָּה גַם אֲנִכִּי הַנִּבְזָה וְהַפְּחוּת בְּתַכְלִית
שְׂאִין פְּחִיתוֹת אַחֲרָיו, לְדַלֵּג וּלְקַפֵּץ מְהֵרָה עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת

וְהַעֲבוּכִים וְהַסְכְּסוּכִים הַמוֹנְעִים מִלְנַסֵּעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְשֹׁבֵר
הַכַּל מֵהָרָה, וְלִבּוֹא בְזִרְיוֹת גְּדוֹל לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּרוּשָׁה

(חתקה).

לג.

אָנָּה אָבִי אֵב הַרְחֵמֵן הַמְּרַחֵם רַחֵם עָלַי, רַחֵם עַל עַנִּי וְאֶבְיוֹן
כַּמְנִי הַפּוֹרֵשׁ כַּפּוּי נִגְדָךְ, מִבְּקֵשׁ וְשׂוֹאֵל צְדָקָה וּמִתַּנַּת
חֲנֹם לְבָר, וְגַם זֶה אֵינִי זוֹכֶה לֹמֵר בְּאֵמֶת, מַעֲצָם בְּלִבּוֹל
וְעִכְרִית דַּעֲתִי, כַּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן מְלֵא רַחֲמִים, וְאֵף עַל
פִּי כֵן, אֲנִי מִצְפָּה לִישׁוּעָתְךָ וְטוֹבֶתְךָ וְחֶסְדֶּיךָ הַרְבִּים
וְצִדְקוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת, חוּם וְרַחֵם עָלַי וְהִבִּיאֵנִי
לְשָׁלוֹם מֵהָרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְחֹזֵק וְאִמֵּץ דַּעֲתִי וְלִבִּי שְׂאֻזָּה
לְעֵבֵר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲבוּכִים וְהַבְּלוּלִים וְעַל כָּל מְנִיעוֹת
הַמַּח, וְתִשְׁפִּיעַ לִי מָמוֹן בְּשִׁפְעַע עַל הוֹצָאוֹת וְכֹל הַצְּטָרְכוֹת
הַדְּרָךְ, וְאֻזָּה לְנַסֵּעַ בְּשָׁלוֹם וְלִבָּא בְּשָׁלוֹם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
שָׁלוֹם בְּגוֹפִי וּבְתוֹרָתִי וּבְמִמּוֹנִי, שָׁלוֹם בְּלִי פָּגַע, וְתִצִּילֵנִי מִכָּל
מִינֵי הַרְהוּרִים רָעִים וּמִכָּל מִינֵי פָּגָמִים, וְלֹא יִגִּיעַ לִי הַזֶּקֶם חַס
וְשָׁלוֹם עַל יְדֵי הַדְּרָךְ הַרְחוֹק הַזֶּה בְּשׂוֹם דְּבָר שֶׁבְעוֹלָם, בְּגוֹף
וּנְפֶשׁ וּמָמוֹן, לֹא בְּגִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת, וְאַצֵּא בְּשָׁלוֹם
וְאִבּוֹא בְּשָׁלוֹם, וְאֻזָּה לְפַעַל שֵׁם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּל צָרָכֵי.

אַרְצֵי   לְקוֹמֵי תְּפִלוֹת   הַקֹּדֶשׁ   עַא

לְזָכוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלַיךָ בְּאֵמֶת עַל יְדֵי קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְלִילֶיךָ וְלַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה
כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב (תתקו):

לד.

וּתְזַכְּנֵי עַל-יְדֵי קִדְשֵׁי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְרֵי מִדַּת הַפֶּעַם
בְּתַכְלִית. וְאִזְכָּה לְאַרְיֵכַת אַפִּים בְּכָל הַבְּחִינוֹת,
שְׂאִזְכָּה לְכַבֵּשׁ כְּעִסֵי תְּמִיד, וְלֹא אֶכְעֹס וְלֹא אֶקְפִּיד שׁוּם כְּעַם
וְהַקְפָּדָה כָּלֵל עַל שׁוּם דְּבַר שְׁבַעְעוֹלָם. וְאִזְכָּה לְעַבֹּד אוֹתְךָ
בְּאֵמֶת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה וּבְתַמִּימוֹת גְּדוֹל, וְלַעֲסֹק בְּתוֹרָה
וּתְפִלָּה בְּכּוֹנֵה גְדוֹלָה וְעִצּוּמָה. וְלִהְכָנִים כָּל כַּחֲוֵי וְכָל מַחֲשָׁבוֹת
לְבִי וְדַעְתִּי בְּתוֹךְ כָּל דְּבֹר וְדְבֹר שֶׁל הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה
וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד. וְאֲדַע וְאֶאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, כִּי מְלֹא
כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ, וְאַתָּה עוֹמֵד עָלֵינוּ בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְאַתָּה
שׁוֹמֵעַ וּמְבִיט וּמְאִזִּין וּמְקַשֵּׁב כָּל דְּבֹר וְדְבֹר שֶׁל הַתְּפִלָּה.
וְאֲדַע לְפָנַי מִי אֲנִי עוֹמֵד, לְפָנַי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ
כְּרוּךְ הוּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשַׁךְ עָלַי יְרָאָה וְאִימָה גְדוֹלָה
מִפְּנֵיךָ, וְאִזְכָּה לְכוֹן הַיָּטֵב הַיָּטֵב בְּכָל דְּבֹר וְדְבֹר שֶׁל
הַתְּפִלָּה. וְלֹא אֶסִּיחַ אֶת דַּעְתִּי כָּלֵל מִשׁוּם דְּבֹר שֶׁל הַתְּפִלָּה,
וְלֹא אֶתְחִיל לְהַשׁוֹת דַּעְתִּי כָּלֵל מִכּוֹנֵת פְּרוּשׁ הַמְּלוֹת שֶׁל

התפלה. ולא אחשב חס ושלום שום מחשבה חיצונה וזרה
 כלל בשעת התפלה. רק אזכה לקשר מחשבתי בדבורי
 התפלה בקשר אמיץ וחזק אשר לא ינתק ולא יהרס לעולם
 (חתקו).

לה.

רבנו של עולם אמיץ ידיים רפות וברכים פושלות תאמיץ.
 אל תמשיני, ואל תעזבני אלהי ישעי. זפני לבוא לארץ
 ישראל חיש קל מהרה, ולזפות שם לכל מה שיכולין לזפות
 בארץ ישראל. מקום אשר משה ואהרן מסרו נפשם לבוא
 לשם. ואזכה לאריכת אפים בכל הבחינות, ולאמונה שלמה
 באמת. ולבטל הפעם והקפדות בתכלית, ואזכה להיות טוב
 לכל, שלא יהיה בלבי שום צד קנאה ושנאה והקפדה וכעס
 על שום אדם שבעולם, אפלו על השונאים והרודפים אותי.
 רק אזכה להיות טוב לכל באמת פרצונך הטוב, ואזכה
 להזדרז בעבודתך מאד בשמחה וחייות והתלהבות גדול
 דקדושה, ותחזקני ותאמצני תמיד עד שאזכה לעבר בשלום
 ולדלג ולקפץ על כל המניעות והעכובים מן הקדושה, ואזכה
 מהרה להתקרב אליך באמת פרצונך הטוב, ואהיה חזק
 ואמיץ ותקיף בעבודתך תמיד, ואזכה להיות גבור לכבש את

יִצְרֵי וְרוּחֵי לְסוּר מֵרַע וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד. אֲדִיר
אִיּוֹם וְנוֹרָא, חֶזֶק וְאַמִּיץ, חֶזְקֵנוּ וְאַמְצָנוּ בְּאַמוּנָתְךָ וּבְעִבּוּרְתְּךָ
הַקְּדוּשָׁה, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ עֵז וְתַעֲצוּמוֹת וּגְבוּרָה דְקִדְשָׁה בְּלִבְךָ,
בְּאִפְּן שְׁלֵא יוּכַל לְבַלְבֵּל דְּעַתְנוּ שׁוּם דְּבָר שְׁפָעוּלָם, וְנִזְכָּה
לְקַיָּם כְּמוֹ שֶׁהִזְהַרְתָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "חֶזְקוּ
וְאַמְצוּ אֶל תִּירְאוֹ וְאֶל תַּעֲרִצוֹ מִפְּנֵיהֶם, כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא
הַהוֹלֵךְ עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ". וְנֹאמַר: "קוּה אֶל יְהוָה
חֶזֶק וְאַמִּץ לְבָבְךָ וְקוּה אֶל יְהוָה". וְקַיָּם לָנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב:
"וְקוּי יְהוָה יַחֲלִיפוּ כַח יַעֲלוּ אֲבָר כְּנִשְׁרִים, יִלְכוּ וְלֹא יִיעֲפוּ,
יְרוּצוּ וְלֹא יִיגְעוּ. חֶזְקוּ וְאַמִּץ לְבַבְכֶם כֹּל הַמִּיחָלִים לִיהוָה"
(תְּחִקִּי):

לו.

וְעֲזַרְנִי וְזַכְּנִי אוֹתִי וְאֶת זֶרְעִי וְאֶת כָּל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שְׁנִזְכָּה שִׁיְהִיָּה לָנוּ מְסִירַת נֶפֶשׁ בְּאַמֶּת, לְמִסַּר גּוֹפְנוּ
וְנַפְשָׁנוּ וּמְאָרְנוּ בְּשִׁבִיל לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הָאֱמֶת, בְּאִפְּן
שְׁנִזְכָּה לִינֵק וְלִשְׂאֵב וּלְקַבֵּל חֲכָמָה מִחֲכָמְתוֹ הַקְּדוּשָׁה, וְתִמְהַר
הַגְּאֹלָה בְּכָלֵל וּבְפֶרֶט, וְתָבִיא אוֹתָנוּ מִהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה אֶרֶץ הַחַיִּים, מְקוֹם הָאֱמוּנָה, כְּלָלִיּוֹת הַקֶּדֶשׁ.
כִּי כְּבָר הִגִּיעַ הָעֵת וְהָעוֹנָה שְׁתוּשִׁיעַ לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם לֹא

עֲכָשׁוּ אֵימָתִי. כִּי כָבֵד אֲרַךְ עָלֵינוּ הַגְּלוּת מְאֹד מְאֹד בְּגוֹף
וּנְפֶשׁ בְּגִשְׁמֵי וְרוּחֵי בְּכָל־ל וּבְכָרֵט, רַחֵם נָא קָהֵל עֲדַת יִשְׂרָאֵל
סֵלַח וּמַחֵל עִוְזֹנִים, וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׂמֵךְ. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן
בְּרִיתְךָ, הַבִּיטָה וְעַנְנוּ בְּעַת צָרָה, כִּי לֵךְ יְהוּה הַיְשׁוּעָה. אֵל
תִּשְׁלִיכֵנוּ מֵאֲמוֹנַתְךָ הַקְּרוֹשָׁה לְעוֹלָם. לֹא פָחַטְאִינוּ תַעֲשֶׂה לָנוּ
וְלֹא כְעִוְזוֹתֵינוּ תִגְמַל עָלֵינוּ. אֵל תִּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ
קִדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנּוּ. אֵל תִּשְׁלִיכֵנוּ לְעַת זְקָנָה כְּכֹלֹת כַּחֲנוּ
אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ. פֶּתַח לָנוּ שַׁעַר בְּעַת נְעִילַת שַׁעַר. כִּי כָבֵד עָבְרוּ
הַרְבֵּה מִיָּמֵינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ, וְעַדִּין שַׁעְרֵי הַקִּדְשָׁה נְעוּלִים וְסָגוּרִים
בְּפָנֵינוּ בְּעִוְזוֹתֵינוּ הַרְבִּים וּפְשָׁעֵינוּ הַעֲצוּמִים. יַעֲזֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ
וּחְנִינּוֹתֶיךָ עַל עֲלוּב כְּמוֹנֵי, הָעוֹמֵד אֶצֶל הַפֶּתַח זֶה יָמִים
וְשָׁנִים הַרְבֵּה, וְצוּה לְמִלְאָכֶיךָ לִפְתַּח לִי שַׁעְרֵי הַקִּדְשָׁה
וְלַהֲכַנִּיסֵנִי בָהֶם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים, "עַד אֲשֶׁר
לֹא תַחֲשֶׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ" וְכוּ'. הַיּוֹם יִפְנֶה הַשֶּׁמֶשׁ
יָבֹא וַיִּפְנֶה נְבוֹאָה שַׁעְרֶיךָ. "אֵל תִּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צָר
לִי, הִטָּה אֵלַי אֲזַנְךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מֵהָר עַנְנֵי, יְהוּה שָׁמַע
תִּפְלִתִי הָאֲזִינָה אֵל תַּחְנוּנֵי, בְּאֲמוֹנַתְךָ עַנְנֵי בְּצַדִּיקְתְּךָ. כֹּל
מִצּוֹתֶיךָ אֲמוּנָה שָׁקֵר רַדְפוּנֵי עֲזַרְנֵי, הוֹרִינֵי יְהוּה דְרַכְךָ וּנְחַנֵּי
בְּאֵרֶח מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרֵי, הַדְּרִיכֵנִי בְּאֲמַתְךָ וּלְמַדְנֵי, כִּי

אָרֶץ   לְקוּמֵי תְּפִלוֹת   הַקֶּדֶשׁ   עַה
אֲתָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתָךְ קוּיִתִּי כָּל הַיּוֹם. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי
פִי וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי" (תְּתַקִּיט):

לז.

וְעֲזַרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְכֶסֶף וְלַהֲשִׁתּוֹקֵךְ וְלַהֲתַנְעֲנַע תָּמִיד לְבוֹא
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֶזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשֵׁךְ אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, וְעַל יְדֵי זֶה אֶזְכָּה לְאִמּוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, לְהֶאֱמִין
בְּאִמּוּנָה שְׁלֵמָה בְּהִשְׁגָּחְתָּךְ תָּמִיד, וְתוֹצִיאֵנִי מִטְּבַעֵי־וֹת לְגַמְרֵי,
שְׂאֵזְכָּה לִידַע וְלְהֶאֱמִין שְׂאִין שׁוֹם דְּרָךְ הַטְּבַע בְּעוֹלָם כָּלֵל רַק
הַכֵּל בְּהִשְׁגָּחְתָּךְ לְבַד, כִּי גַם הַטְּבַע בְּעֶצְמָה מִתְּנַהֶגֶת
בְּהִשְׁגָּחְתָּךְ תָּמִיד וְאֲתָה מְשַׁנָּה הַטְּבַע בְּכָל עֵת עַל יְדֵי
הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר שְׁעוֹשִׂין חֲדָשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת
בְּכָל דּוֹר כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ (תְּתַרְכֹּד):

לח.

וְזַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂיִמְשֶׁךְ עָלַי קִדְשֵׁךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא
כְּלָלִיּוֹת הַקֶּדֶשָׁה, כְּלָלִיּוֹת כָּל הָעֵשֶׂר קִדְשׁוֹת, בְּאֶפֶן
שְׂאֶזְכָּה עַל יְדֵי קִדְשֵׁךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְאִמּוּנָה שְׁלֵמָה בְּהִשְׁגָּחְתָּךְ
הַפְּרָטִיִּית אֲשֶׁר אֲתָה מְשַׁנֵּיחַ בְּפִרְטִיּוֹת בְּכָל עֵת וְרַגַע בְּכָל
הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֲתָה עוֹשֶׂה עִמִּי וְעִם כָּל הָעוֹלָם בְּכָל עֵת וְרַגַע
נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְאֵין מִסְפָּר, כַּאֲמוֹר

"לְעוֹשֵׁה נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבָרוּ כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ", וְהַכֵּל בְּכַח
 וְזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֱמֵתִיִּים, אֲשֶׁר כָּל הָאוֹתוֹת
 וְהַמוֹפְתִים הָאֱמֵתִיִּים נַעֲשִׂים עַל יְדֵיהֶם תָּמִיד, סִיעֵנִי וְאַמְצֵנִי
 וְחַזְקֵנִי בְּאֲמוּנַתְךָ הַקְּרוֹשָׁה תָּמִיד הַנִּמְשָׁכֶת עַל יְדֵי קִרְשֵׁת
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּאִפְן שְׂאֻזָּה לִידַע מִמִּי לְסַפֵּר וְאִיךָ לְסַפֵּר
 סְפוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִצְּדִיקִים אֱמֵתִיִּים, בְּאִפְן שֶׁתִּטְהַר מַחֲשַׁבְתִּי
 עַל יְדֵי זֶה, וְאֻזָּה לְצֵאת מֵעֲתָה מִכָּל מִינֵי כְּלָבוֹל הַדַּעַת,
 וּמִכָּל מִינֵי עֲרֻבֹב הַדַּעַת, וּמִכָּל מִינֵי הִרְהוּרִים רָעִים וְרַעֲיוֹנִים
 פְּגוּמִים וּמַחֲשָׁבוֹת חוּץ, לְטַהַר מַחֲשַׁבְתִּי מִכָּלֵם, וְלִזְכוֹת
 לְמַחֲשָׁבוֹת קְרוֹשׁוֹת זָכוֹת וְנִכְוֹנוֹת, וְתַסִּיעֵנִי וְתַעֲזָרֵנִי שְׂאֻזָּה
 בְּכָל עֵת לְעֲלוֹת לְעוֹלָם הַמַּחֲשָׁבָה הַקְּדוּשָׁה, לְחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת
 קְרוֹשׁוֹת בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה וּבְגִדְלַת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ,
 וּבְגִדְלַת הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים, וּלְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁין אֱמֵתִיִּים
 בְּתוֹרַתְךָ הַקְּרוֹשָׁה, וְאֵל יִבְהַלּוּנֵי רַעֲיוֹנֵי, וְלֹא יִהְיֶה כַּח לְשׁוֹם
 מַחֲשָׁבָה זָרָה וְחִיצוֹנָה שֶׁבְּעוֹלָם לְכַלְכֵּל אֶת דַּעְתִּי וּמַחֲשַׁבְתִּי
 כָּלֵל, וְאֻזָּה לְשֵׁתֵק אֲזִי לְגַמְרֵי בָּעֵת שְׂאֵנִי צְרִיךְ לְעֲלוֹת לְעוֹלָם
 הַמַּחֲשָׁבָה, לְחַרֵּשׁ וּלְשֵׁתֵק לְגַמְרֵי לְכָלֵי לְדַבֵּר אֲזִי אֶפְלוּ דְבוּר
 הַקְּדוּשָׁה, כִּי הוּא גַם כֵּן מְכַלְכֵּל אֶת הַמַּחֲשָׁבָה, וְתַגְעוֹר בְּכָל
 הַמַּסְטִינִים וְהַמַּקְטָרְגִים הַחֲפְצִים לְמַנַּע אוֹתִי חֵם וְשָׁלוֹם
 מִלְּעֲלוֹת לְמַחֲשָׁבוֹת קְרוֹשׁוֹת, וְתַתֵּן כִּי כַח לְגַרֵּשׁ כָּל

הַבְּלִבּוּלִים מִמֶּנִּי. בְּאִפְנֵי שְׂאֵזְפָה לְהִתְדַבֵּק בְּךָ וּבְתוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד. בְּמַחְשָׁבוֹת קְדוּשׁוֹת וּמְהוֹרוֹת זְפוֹת וְצַחוֹת
בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. וְתִצִּילֵנִי וְתַפְדְּנֵי מִכָּל הַצָּרוֹת וּמִכָּל מִיְּנֵי
יְסוּרֵי שֶׁבַע־עוֹלָם, וְתַמְתִּיק וְתַבְטֵל כָּל הַדֵּינִים מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל (וּבִפְרָט מִפְּלוּנֵי בֵּן פְּלוּנִית וְכו') (תְּתַרְכַּב).

ל.ט.

וְתִזְכְּנֵי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
וְתַבְטֵל אַחֲיוֹת הַמַּחְלֶקֶת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְלֹא תִהְיֶה
נִקְרָאת בְּשֵׁם אֶרֶץ בְּנֵעוֹן. רַק בְּשֵׁם אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. וְתַמְשִׁיךְ שִׁפְעַ טוֹבָה וּבְרָכָה גְּדוֹלָה מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
לְכָל הָאֲרָצוֹת, וְתִבְרַךְ אֶת יְבוּל הָאֶרֶץ וְאֶת כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה.
וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "אֶרֶץ נְתָנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים
אֱלֹהֵינוּ". וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּתֵּן כַּח בְּכָל יְבוּל הָאֶרֶץ לְרַפְּאוֹת
אֶת כָּל תַּחְלוּאֵי וּמַכְאוּבֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט בְּחֹדֶשׁ
אֵיר הוּא יֵרַח זֵיו שְׁבוֹ פוֹרְחִים וְחוֹנְטִים כָּל יְבוּל הָאֶרֶץ. רַחֵם
עָלֵינוּ שְׁלֹא נִצְטָרֵךְ לְעַסֵּק חֵם וְשָׁלוֹם עִם שׁוֹם דְּאִקְטוֹרִים
וְרוֹפְאִים שֶׁבַע־עוֹלָם, רַק תִּבְרַךְ אֶת כָּל יְבוּל הָאֶרֶץ, וְתִשְׁפִיעַ
בָּהֶם כַּח לְרַפְּאוֹת כָּל תַּחְלוּאֵי וּמַכְאוּבֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.
וְתַעֲלֶה מִהֲרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל תַּחְלוּאֵינוּ וּלְכָל מַכְאוּבֵינוּ

עַח אֶרֶץ לְקוֹטֵי תְּפִלוֹת הַקֹּדֶשׁ

וְלִכְל מִכּוֹתֵינוּ (וּבְפֶרֶט וְכוּ'). כִּי אֵל מֶלֶךְ רּוֹפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אֶתָּה. וְאִין לָנוּ שׁוֹם סְמִיכָה עַל שׁוֹם רְפוּאָה שֶׁל הַרּוֹפְאִים וְהַדְּאֶקְטוֹרִים, כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד, בּוֹרֵא רְפוּאוֹת, רְפְאִינוּ יְהוָה וְנִרְפֵּא, הוֹשִׁיעֵנו וְנִשְׁעָה כִּי תִהְלֹתְנוּ אֶתָּה, וְתִמְשִׁיךְ שְׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם, וְכָל שׁוֹנְאִינוּ יִפְלוּ תַחַתֵינוּ, וְיִכְלְמוּ וְיִבוֹשׁוּ, יִבְשׁוּ וְיִחַפְרוּ יַחַד מִבְּקִשֵׁי נַפְשֵׁי לְסַפּוֹתָהּ יִסּוּגוּ אַחֲרָי וְיִכְלְמוּ חַפְצֵי רְעָתִי, יִבְשׁוּ יִכְלוּ שׁוֹמְנֵי נַפְשֵׁי יַעֲטוּ חֶרֶף וְכִלְמָה מִבְּקִשֵׁי רְעָתִי, "יִבְשׁוּ וְיִבְהִלוּ מְאֹד כָּל אוֹיְבֵי יְשׁוּבוּ יִבְשׁוּ רְנַע" (תְּתַרְלַח).

מ.

וְתִבְיָאנוּ מְהֵרָה חוֹשָׁה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ הַטּוֹבָה וְהַקְּדוֹשָׁה, וְתִמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָתְךָ הַשְּׁלָמָה עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְתִחַדֵּשׁ אֶת עוֹלָמְךָ בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁמֵתְנַהֲגַת עַל יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מֵרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה", וְתִמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָתְךָ הַשְּׁלָמָה עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְיִתְחַדֵּשׁ הָעוֹלָם וּמְלוֹאוּ, וְיִתְנַהֲגוּ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עַל יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד כְּלֵי שׁוֹם הַנְּהַגָּה עַל פִּי דֶרֶךְ הַטָּבַע כָּלֵל, וְתַעֲשֶׂה נּוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת מִחֻדָּשׁ בְּעוֹלָמְךָ "אֲשֶׁר

לֹא נִבְרָאוּ בְּכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַגּוֹיִם". וַיִּתְעוֹרֶר שִׁיר חֲדָשׁ
 בְּעוֹלָם; שִׁיר שֶׁל נִפְלְאוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַיהוָה
 שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה, הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוֹ וּזְרוּעַ קִדְשׁוֹ".
 וְנוֹדָה לָךְ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלְתָּנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשָׁנוּ. וְנִזְכָּה
 לְשִׁיר וּלְזִמְרָה וּלְרִנָּה וּלְנִגּוֹן לְפָנֶיךָ נְגוּנִים וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת
 חֲדָשׁוֹת, שִׁירִים שֶׁל נִפְלְאוֹת שְׁלֵא כְּדָרֶךְ הַטָּבֵעַ, עַד שֶׁנִּזְכָּה
 לְהִתְעַנֵּג עַל יְהוָה, וּלְשִׁמְעַת קוֹל הַשִּׁיר וְהַנְּגוּן שֶׁיִּתְעַר לְעֵתִיד,
 שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט כְּפּוֹל מִשְׁלֵשׁ מְרַבֵּעַ הַכְּלוּל בְּשִׁמְךָ הַמִּיחָד
 שֶׁיִּתְנַגֵּן עַל שִׁבְעִים וְשָׁנַיִם נִימּוֹן כְּמִנְיַן חֶסֶד, וַיְקִים מִקְרָא
 שֶׁכָּתוּב: "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה" (ח"ב ר):

מ.א.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ, אֱלֹהֵי כָּל הַבְּרִיּוֹת, מָה
 אוֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר, אֵתָהּ יוֹדֵעַ מַעֲלַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
 וְקִדְשָׁתָהּ הָעוֹלָה עַד אֵין סוֹף וְאֵין תְּכֵלִית, וְאַנְכִי הַבְּזוּי
 וְהַנְּמָאֵס אֲשֶׁר הִרְבִּיתִי לַפֶּשַׁע נִגְדָךְ, וּפְגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי הִרְבֵּה
 מְאֹד, עַד אֲשֶׁר עַל יְדֵי רַבּוּי עוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָעֲצוּמִים,
 וּבִפְרֹט עַל יְדֵי כָּל מַה שֶׁפְּגַמְתִּי בְּפָגַם הַבְּרִית מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה, עַל יְדֵי כָּל זֶה טָרַפְתִּי אֶת דַּעְתִּי וּפְגַמְתִּי אֶת מַחִי,
 וְאַפְלוֹ מֵעַט הִרְשִׁימוּ שֶׁנִּשְׁאַרָה מִדַּעְתִּי הִיא גַם כֵּן מִבְּלִבְּלָת

וְעִבּוּרָה מְאֹד. אֲךָ עִם כָּל זֶה גַם זֹאת הִרְשִׁימוּ הַמְּעוּטָה שֶׁל
 אֲמַתַּת דְּעֵתִי, רוֹאָה מִרְחוֹק וּמְצִיץ מִן הַחֲרָבִים מִבֵּין זְכָרוֹן
 דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר חוֹנְנֵתֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַד
 אֲשֶׁר אָנִי מִבֵּין מִרְחוֹק גְּדֹל עֵצָם מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, וּכְאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ מִפִּי הַצְּדִיקִים הָאֲמַתִּיִּים
 וְרֵאיוֹנוֹ בְּסִפְרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים שֶׁכָּל קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי תִלוּיָהּ
 בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (ח"ב שכה):

מ.ב.

וְהִנֵּה עֵתָה, אַחֲרֵי כָּל מָה שֶׁעָבַר עָלַי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
 וּכְמָה סְבוֹת סִבְבַת עָמִי, וּבְכַמָּה גְּלִגּוּלִים גְּלִגְלַת עָמִי
 כְּדִי לְקַרְבְּנִי אֵלֶיךָ וּלְהַחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְעַדִּין
 לֹא עָלְתָה בְיָדִי לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה כְּרָאוּי, וְלֹא דִי שְׁלֵא
 זְכִיתִי לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אִף גַם פָּגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד בְּכָל עֵת,
 וְעֵתָה אַחֲרֵי כָּל אֱלֹהִים, אֵינִי יוֹדֵעַ עֵתָה שׁוֹם דְּרֶךְ בֵּית מְנוּס
 מִמְּנִי, וְלֹא שׁוֹם עֵצָה וְתַחֲבוּלָה, כִּי אִם עוֹד רוּחִי מְקַשֶּׁקֶשׁ
 בְּקִרְבִּי, עוֹד קוֹל דוֹדֵי דוֹפֵק בִּי, וּמְעוֹרְרֵנִי וּמְזַרְזֵנִי בְּתוֹרַתוֹ
 הַקְּדוֹשָׁה לְגַסֵּעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אוֹלֵי אֲזָכָה לְשׁוֹב מִכְּסִילְתִּי
 וּמִמְעֵשֵׁי הַפְּגוּמִים, אוֹלֵי אֲזָכָה לְהִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים אֲמַתִּיִּים,
 אוֹלֵי יְחוּס אוֹלֵי יְרַחֵם, וְאַתָּה יוֹדֵעַ עֵצָם רַבּוּי הַסְּפָקוֹת שֶׁיֵּשׁ
 לִי בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר וְזֶה עֶקֶר הַמְּנִיעָה שְׁלִי, בְּצָרוּף שְׂאֵרֵי

מְנִיעוֹת מַחֲמַת מָמוֹן וְרַחוּק הַדֶּרֶךְ וְשֹׁאֲרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת. אָבֵל
בְּאֵמֶת אֲנִי מוֹדֶה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן לְבוֹת וּכְלִיּוֹת. שְׁעַקֵּר הַמְּנִיעָה
הַיָּא מְנִיעֵת הַמֶּחַ מַחֲמַת כְּמָה סִפְקוֹת וּבִלְבוּלִים, שְׂמִבְלִבְלִין
אֶת דַּעְתִּי וּמוֹנְעִים אוֹתִי מִלְּהִתְגַּבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק לַעֲסוֹק בְּזֶה
לְהַכִּין לִי הַדֶּרֶךְ לְנִסְעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאֵף עַל פִּי כֵן בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים אַתָּה מְרַמֵּז לִי בְּכָל עֵת לְהִשְׁתַּוְּקֵק לְזֶה לָבוֹא לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר לֹא אוֹכֵל לְנוּחַ וְלִשְׁקֵט מִלְּכַסֵּף לְזֶה לִילֵךְ
וּלְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי יִדְעֵתִי כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כְּלִים, כְּלִי הָאֵי
וְאוֹלֵי תִזְכְּנִי לָבֹא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם, וְלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שֵׁם קֹדֶשֶׁת
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת. בְּאִפֵּן שְׂאֻזְפָּה לְהִתְחַכֵּם מֵעַתָּה וּלְהִשְׁכִּיל
עַל דְּרָכָי, וּלְבַעַר הָרַע מִקְרָבִי, וּלְכַטֵּל הָרוּחַ שְׂטוֹת מִמֶּנִּי,
וּלְזַכּוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, אֲשֶׁר לְזֶה לְכַד כְּלָתָה נַפְשִׁי,
כִּי זֶה כְּמָה נִכְסוּף נִכְסַפְתִּי לְשׁוּב אֵלֶיךָ, וּכְבָר גְּלִית לָנוּ גְדֹל
רַחֲמֶיךָ וְעֵצֶם חֲנִינוּתֶיךָ בְּכָל עֵת, וְרַב טוֹבְךָ בְּכָל יוֹר וְדוֹר,
אֲשֶׁר אַתָּה צוֹפֶה לְרַשָּׁע וְחַפֵּץ בְּהַצְדָּקוֹ, כִּי לֹא תַחְפֵּץ בְּמוֹת
הַמֵּת כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחַיָּה, וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תַּחֲכֶה לוֹ,
"תֵּשֶׁב אֲנוּשׁ עַד דִּבְא" עַד דְּכִדּוּכָה שֶׁל נֶפֶשׁ (ח"ב שכו):

מג.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עַל יוֹנָה אֱלֻמֶת כְּמוֹנֵי, רַחֵם עַל חֲלוּשׁ
דַּעָה, עַל נְבוּזָה וְנִמְאָם כְּמוֹנֵי, אֲשֶׁר אֲנִי מְאוּס (נבוזָה)

וּנְמֹאם) בְּעֵינַי עֲצָמַי בְּתַכְלִית הַמָּאוּם וְלֹא עַל חֲנָם מִדְּרֶךְ הָעֲנוּהָ
 הָאֲמִתִּיית. כִּי אִם מִחֲמַת עֲכִירַת מָאוּם מַעֲשֵׂי הָרָעִים וְעוֹנוֹתַי
 הָעֲצוּמִים וּפְגָמֵי הַמְרָבִים, אֲנִי אֲדוֹן יַחִיד מִלֵּא מְשָׁלוֹתַי
 בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנִי לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה, וְאִזְכֶּה לַעֲבֹר
 וּלְדַלֵּג עַל כָּל מִיְּנֵי מְנִיעוֹת, וְלִנְסַע וּלְכַבֵּא לְשֵׁם מְהֵרָה חוֹשָׁה
 בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָּגַע, וּלְפַעֵל שֵׁם קִדְשָׁה וְטַהֲרָה, בְּאִפְנֵי שְׂאִזְכָּה
 לָשׁוּב אֵלֶיךָ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֲמִת, וְלֹא אָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָהּ
 מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זַכְּנֵי בְּזֻכוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים
 שָׁגְלוּ קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם, וּבְזֻכוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים
 וְהַכְּשָׁרִים שִׁזְכוּ לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת
 וְעֲצוּמוֹת בְּלִי שְׁעוֹר כִּאֲשֶׁר אַתָּה יְדַעְתָּ, וּפְעַלּוּ שֵׁם מִה
 שִׁפְעַלּוּ, זַכְּנֵי בְּזֻכוֹתֵם וּבְזֻכוֹת תּוֹרַתְם הַקְּדוֹשָׁה וּבְזֻכוֹת
 מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שְׂאִזְכָּה גַּם אֲנִכִּי הַשֶּׁפֶל וְהַבְּזוּי לֵילֵךְ וּלְבוֹא
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה (ח"ב שכו):

מד.

אָבִי שְׁבַשְׁמִים הַגּוֹמֵל עִמִּי חֲסָדִים וְטוֹבוֹת רַבּוֹת בְּכָל עֵת
 אֲשֶׁר זָכִיתִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ וְחֲסָדֶיךָ לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה לָבוֹא
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, גָּמַל עַל עַבְדְּךָ עוֹד חֲסָדִים וְטוֹבוֹת יוֹתֵר
 וְיוֹתֵר, וְתַגְדִּיל נִפְלְאוֹתֶיךָ עִמִּי, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי חֶסֶד חֲנָם בְּכָל

עת, ותלמדני בדרך עצותיך האמתיות, ותורני בדרך הישר והאמת, באפן שאזכה מעתה לעזב דרכי הרע ומחשבותי הפגומות, ואזכה להתקשר בך מעתה ולילך ולבא מהרה לארץ ישראל בשנה הזאת, ואזכה להתחדש לגמרי להתחיל מחדש בעבודת יהוה כאלו נולדתי היום (ח"ב שכח):

מה.

רבנו של עולם זכר נא ההתפארות והשעשועים שקבלת מכל הצדיקים שהיו בכל דור ודור, ומכלל ישראל עמך הקדוש, וכל ההתפארות והשעשועים אשר אתה מקבל עדין מכלל ישראל עמך ומהצדיקים והכשרים אמתיים הנלוים אליהם שבדור הזה, אשר משם נמשך כל קדשת ארץ ישראל, וזכני גם כן, שיהיה לי חלק בהתפארות הזאת, שאזכה לשוב אליך ולעשות רצונך באמת, עד אשר תתפאר עמי השכינה תמיד בכל עת, כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל העמים, ואתה מתפאר בנו בכל דור ודור, וזאת ההתפארות עולה לכתר ועטרה על ראשך בבחינת תפלין, ומשם נמשך קדשת ארץ ישראל, כי ההתפארות בוקע בעינים, ועל ידי זה נמשכין עיני השגחתך על ארץ ישראל, אשר משם מקבלת ארץ ישראל קדשתה הגדולה.

כי על ידי זה אורה מחכים, על ידי שנמשכין שם תמיד
 עיניך הקדושים שהם עיני החכמה והמדע, כמו שכתוב:
 "ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך
 בה מרשית השנה ועד אחרית שנה". על כן רחם עלי ועל
 כל ישראל, וזכני שיתגלה לנו קדשת ארץ ישראל, עד אשר
 נזכה לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד באמת לארץ
 ישראל, ולהתפלל הרבה על זה לפניך מלא רחמים, עד
 אשר נזכה לבוא לארץ ישראל חיש קל מהרה (ח"ב שכט):

מו.

מלא רחמים רחם עלינו למען שמך, חוסה עלינו כרב
 רחמיה, זכנו שיתעורר לבנו אליך באמת, ונזכה
 להרגיש ולידע היטב נוראות מתיקות הטעם הקדוש והנפלא
 של ארץ ישראל, ונזכה מעתה לכסף ולהשתוקק ולבער
 ולהתלהב לארץ ישראל, ולאפוישי ברחמי טובא, להרבות
 ברחמים ותחנונים לפניך, עד שנזכה לפעל בקשתנו ברחמים
 אצריך, שנזכה לבא מהרה לארץ ישראל בשלום בלי פגע.
 עזרנו אלהי ישענו למען שמך כי לך לבד עינינו תלויות,
 מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו לבוא מהרה לכל מה
 שבקשנו מלפניך, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע

אָרֶץ   לְקוּמֵי תַפְלוּת   תְּקַדֵּשׁ   קַה
תַּפְלוּת כָּל פֶּה עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. "יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי
וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי" (ח"ב שלד):

מ.ז.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַגּוֹמֵל לַחַיִּים טוֹבוֹת, אֲשֶׁר גָּמְלָנִי כָּל
טוֹב. אַתָּה לְבָד יָדַעְתָּ אֶת כָּל הַחֲסָדִים וְהַטּוֹבוֹת
נִפְלְאוֹת וְנוֹרְאוֹת, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
אֱלוֹ כָּל הַיָּמִים דְּיוֹ וְכָל אַנְגָּמִים קוֹלְמוֹסִין וְכוּ' אִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר
וְלִסְפֹּר אַחַת מִנֵּי אֶלֶף וּרְבָבָה מֵרַבּוּי הַטּוֹבוֹת הָאֱמֵתִיּוֹת
וְהַנְּצִחִיּוֹת לְדוּרֵי דוֹרוֹת, אֲשֶׁר הַפְּלֵאתָ לַעֲשׂוֹת עִם שְׂפַל
אֲנָשִׁים כְּמוֹנִי. וְאֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה עִדִּין עִמִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת
וּבְכָל שָׁעָה, אֲשֶׁר זָכִיתִנִּי לִהְיוֹת מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ,
הַמְּבַחְרִים מִכָּל הָעַמִּים וּמֵרֹמְמִים מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְנוֹסֵף לָזֶה,
הַצְּלַתְנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִלִּילָךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים וּמִלֵּישָׁב כְּמוֹשֵׁב
לְצִים, וּמִלְעַמֵּד בְּדַרְךְ חַטָּאִים, וְהַגְדַּלְתָּ רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ
עָלַי לְהַרְגִּילָנִי בְּתוֹרָתְךָ, וּלְהַתְקַרֵּב לְצַדִּיקֶיךָ וְלִירְאֵיךָ הַנְּלוּיִם
אֵלֵיהֶם, הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׁרִים בְּלִבּוֹתָם. "רַבּוֹת עָשִׂיתָ אֶתָּה
יְהוָה אֱלֹהֵי, נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחְשָׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ, אֵין עֲרֹךְ אֵלֶיךָ
אֲנִידָה וְאֲדַבְּרָה עֲצֻמוֹ מִסְּפָר". אַתָּה גָּמְלַתְנִי הַטּוֹבוֹת בְּכָל עֵת
וּבְכָל שָׁעָה, וְאֲנִי גָּמְלַתֶיךָ הָרָעָה, וּבְכָל זֹאת לֹא עֲזַבְתָּ חֲסָדֶיךָ

מעמי, ואתה חושב מרחוק בכל עת להטיב אחריתי ולהשיב את שבותי, ואפלו בעת נפילתי וירידתי חס ושלום על ידי מעשי שאינם הגונים חלילה, אף על פי כן אתה מפליא עמי פלאות גדולות ונוראות, לחזקני ולאמצני ולחיותני בכל עת לבלי לפל לגמרי חס ושלום, כאשר אתה לבד יודע כל מה שעבר עלי מנעורי עד היום הזה, "יהוה אלהים אתה ידעת"

(ח"ב שער):

מח.

ועתה אשר באתי לפניך, לשאת ראשי ופנימיות דעתי וצפון לבי לצפות לרחמיך מלא רחמים, מצמיח קרן ישועה, מצמיח קרן ישועה, מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה, אבי שבשמים, מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה חרשות, בעל מלחמות, זורע צדקות, מצמיח ישועות, עזרני ברחמיך הרבים, וזכני למחין דקדשה למחין זבים וטהורים, למחין ישראלים למחין של ארץ ישראל, הצילני ממחין פגומים, ממחין של חוץ-לארץ, חנני מאתך חכמה בינה ודעת דקדשה, וזכני ברחמיך הרבים ועזרני והושיעני שאזכה לילך ולנסע ולבא מהרה לארץ ישראל, לארץ הקדושה, לארץ החיים, אשר שם עקר הדעת

אָרֶץ   לְקוּמֵי תְּפִלוֹת   תְּקַדֵּשׁ   קוּ

וְהַשְׁכֵּל וְהַמַּח וְהַחֲכֵמָה דְקַדְשָׁהּ. הֶעֱלֵנִי מִהֲרָה מִחוּץ לְאֶרֶץ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. עֲשֵׂה עִמִּי פְּלֹאוֹת בְּנֹאֵה לְךָ וְלֵאבוֹתֵינוּ
וְלִרְבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, לֹא כַמַּעֲשֵׂי הָרְעִים, כִּי אַתָּה עֲשֵׂה
צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וְרוּחַ, לֹא כְרַעוֹתֵי תַגְמְלָנִי (ח"ב שעה):

מ.ט.

זַכְּנִי וְעֲזָרְנִי שְׂאֵזְכָה בְּחַיֵּי לְתַקֵּן פָּנַי הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי
בְּכַבוֹדְךָ הַרְבֵּה מְאֹד עַל יְדֵי תַאֲוֹתֵי הָרְעוֹת, אֲשֶׁר
בָּאתִי עַל יָדָם לְכָל הַחַטָּאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, שְׁחָטָאתִי
וְשָׁעוֹתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהָרַע
בְּעֵינֶיךָ עָשִׂיתִי, אֲשֶׁר עַל יְדֵי כָּל חַטָּא וְעוֹן וּפְגָם פָּגַמְתִּי
הַרְבֵּה בְּכַבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה נִפְגַּם מַחֵי
בְּבַחֲיַנֵּת מַחִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ, וְנִתְרַחַקְתִּי מִקְּדֻשַׁת הַמַּחִין שֶׁל
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַחַקְתִּי בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים (ח"ב שעה):

נ.

אָבִי צוּרֵי גּוֹאֲלֵי וּפּוֹדֵי, צוֹפֵה וּמְבִיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת,
וְכַבוֹדְךָ יִמְלֵא כָּל הָאֶרֶץ, וְאַתָּה גּוֹמֵר תְּמִיד הַכֹּל
כְּרִצוֹנָהּ, וּמִיּוֹם בְּרִיאַת אָדָם הָרֵאשׁוֹן עַד עַכְשָׁיו בְּכָל הַפְּגָמִים
וְהַחַטָּאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁעָשׂוּ הָאָדָם וְתוֹלְדוֹתָיו, וּבְכָל
הַכְּעָסִים שֶׁהִכְעִיסוּךָ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּכֻלָּם אַתָּה גְּמַרְתָּ תְּמִיד

קח ארץ לקוטי תפלות הקדש

הכל כרצונך, בכל יום ובכל עת ובכל שעה. ומכל שכן בענין הפגמים והקלקולים שלי, אף על פי שהרביתי לפשע נגדך מעודי עד היום הזה, עם כל זה אני מאמין באמונה שלמה שגם עתה אתה גומר תמיד כרצונך. על כן עדין גם עתה אני מקוה ממקום שאני שם עתה, ואני מצפה לישועה שלמה מעתה, שאזכה להשליך ממני הכל, ולילך ולנסע לארץ ישראל לארץ הקדושה, ולבא לשם מהרה, להפיר שם גדלת הבורא יתברך, וגדלת הצדיקים האמתיים אשר על ידם יודעים גדלתך תתברך לנצח (ח"ב שעט).

נא.

על כן באתי לבקש ולקרא אל יהוה אל עולם, "אקרא לאלהים עליון לאל גמר עלי, ישלח משמים ויושיעני חרף שואפי סלה ישלח אלהים חסדו ואמתו". ויעזרני ויושיעני ויחזק את לבבי שאזכה להשתוקק ולהתגעגע ולכסף באמת לזה, לבוא לארץ ישראל מהרה, ואזכה לעסק בכל העסקים הצריכים לענין נסיעה זאת, עד שאזכה לבוא מהרה לארץ הקדושה, ארץ ישראל, ארץ החיים, ארץ צבי לכל הארצות, ארץ חמדה טובה ורחבה שרצית והנחלת לאבותינו, ארץ אשר אתה דורש אותה תמיד, ארץ אשר

מֹשֶׁה רִבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם הַתְּפִלָּל תִּקְטָו [חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְחֲמֵשׁ
 עֶשְׂרֵה] תְּפִלוֹת לְבוֹא לְשֵׁם. וְתַעֲזְרֵנִי וְתִזְכְּנֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהַמְשִׁיךְ
 עָלַי שֵׁם הַמַּחֲיֵן הַקְּרוֹשִׁים. מַחֲיֵן שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת.
 וְתַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת. וְתִהְיֶה בְּעִזְרִי
 וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֵזְבָה לְתַקֵּן בְּחַיֵּי מְהֵרָה פָּנֵם הַכְּבוֹד. וְיִתְקַנּוּ כָּל
 הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכַבּוֹדְךָ הַגָּדוֹל מֵעִזְרִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְאֵזְבָה
 מֵעַתָּה לְגַדֵּל כְּבוֹדְךָ בְּעוֹלָם. לְהוֹדִיעַ לְבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרוֹתֶיךָ
 וְכַבּוֹד הַדָּר מַלְכוּתְךָ. וְלֹא אֲחֻזֵּיק טוֹבָה לְעַצְמִי כִּי לְכַךְ
 נּוֹצַרְתִּי (ח"כ שפ):

נב.

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתִזְכְּנֵנִי לְתֵן צְדָקָה הַרְבֵּה וּבִפְרֹט
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאֵזְבָה לְעַסֵּק תָּמִיד בְּצְדָקָה וּגְמִילוֹת
 חֲסָדִים וּבִפְרֹט בְּצְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הֵן לְפִזּוֹר מִשְׁלִי
 יוֹתֵר מִכַּחֲסֵי לְשַׁלַּח לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְהֵן לְעַסֵּק הַרְבֵּה בְּאַמֶּת
 לְקַבֵּץ עַל יַד גְּדֻבוֹת הַרְבֵּה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. לְהַחֲזִיק יְדֵי עֲנִיִּים
 הַגּוֹנִים הַדָּרִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעֵרֶם וּבְחֶסֶד כָּל. וּבְבֵיתֶם אֵין
 לֶחֶם וְשִׂמְלָה (ח"כ שפא).

נג.

רבונו של עולם אתה יודע גדל דַחֲקָם וְצָרָתָם, אֲשֶׁר הָמָּה מִמֶּשׁ נְפוּחֵי רָעַב, "צָפַד עוֹרָם עַל עֲצָמָם, יָבֵשׁ הָיָה כְּעֵץ". מְלֵא רַחֲמִים חוֹמֵל דְּלִים, רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ, וְזַכְּנוּ לְעֶסֶק הַרְבֵּה בְּצַדִּיקוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ כְּלִי שׁוֹם פְּנִיָּה וּמַחֲשָׁבָה זָרָה שֶׁל כְּבוֹד עֲצָמָנוּ כָּלֵל, וְתַעְזֹר לָנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּאִפְנֵי שְׂנֹזֶפֶה לְהַחְזִיק יָדֵי הָאֲבִיוֹנִים הָאֲמֻלָּלִים, הָעֲנִיִּים הַהֲגוּנִים הַדְּרִים עַל אֲדַמַּת הַקֹּדֶשׁ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל יָדֵי זֶה נֹזֶפֶה שִׁיְהִיָּה נִפְתָּח שְׁבִילֵינוּ דְּלִבָּנוּ לְקַבֵּל שְׁלֵהוּבֵינוּ דְּרַחֲמֹתָא דְקַדְשָׁהּ, לְבַעַר וּלְהַתְּלַהֵב וּלְהַשְׁתַּוֵּקֵק אֵלֶיךָ בְּאַהֲבָה גְדוֹלָה וּבְחֶשֶׁק נִמְרָץ, וְאִזְכָּה עַל יָדֵי הַצָּדִיקָה לַעֲשׂוֹת כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנְּעִים הָעֲלִיּוֹן בְּקַדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה, עַד שְׂאִזְכָּה לְהַרְגִּישׁ הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת הַנִּפְלָא שִׁישׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, עַד שִׁיתְּבַטְּלוּ אֲצִלִּי כָּל הַתַּאֲוֹת, בְּפָרֵט תַּאֲוֹת הַמִּשְׁגָּל וְאַהֲבַת נָשִׁים, הַכֹּל יִתְּבַטֵּל מִמֶּנִּי עַל יָדֵי הָאַהֲבָה דְקַדְשָׁה שֶׁתִּזְכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הַנִּמְשַׁכֵּת מִנְּעִים הָעֲלִיּוֹן, "וַיְהִי נֶעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאֵת יְהוָה אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ, שְׁבַתִּי בְּבֵית יְהוָה כָּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנוֹעַם יְהוָה

וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ" (ח"ב שפב):

גד .

וּתְזַכְּנוּ אוֹתֵי וְאֵת זְרַעֵי וְכֹל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שִׁיֵּצְאוּ מֵאֲתָנּוּ
 דוֹרוֹת רַבִּים, וְיִתְרַבּוּ עַמְּךָ "יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם אֲשֶׁר
 לֹא יִמַּד וְלֹא יִסְפֹּר" מְרַב. וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְתִגַּן בְּעַדְנוּ
 וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ שִׁיְהִיָּה זְוֹגְנוּ בְּקַדְשָׁהּ וּבְמַהֲרָה גְדוּלָּה.
 וְתִהְיֶה בְּעַזְרֵנוּ וְתִצִּילֵנוּ, שְׁלֹא יִהְיֶה הַתְּעוֹרְרוֹת זְוֹגְנוּ מֵאֲהָבוֹת
 רְעוֹת מֵאֲהָבוֹת הַנְּפוּלִים חֵם וְשְׁלוֹם, רַק כָּל הַתְּעוֹרְרוֹת זְוֹגְנוּ
 יִהְיֶה נִמְשָׁךְ מֵהַשְּׁפַעַת הַנְּעֵם הָעֲלִיּוֹן, מֵהָאֲהָבָה הַקְּרוּשָׁה
 הַנִּמְשַׁכֶּת מִשָּׁם עַל יְדֵי הַכְּלִי שֶׁל צְדָקָה. וְיִהְיֶה זְוֹגְנוּ בְּקַדְשָׁהּ
 גְדוּלָּה וּבְצַנִּיעוֹת גְּדוּל, בְּעֲנֹה בְּאִימָה בִּירְאָה בְּרַתָּת וְזִיע.
 וְלֹא נִבּוֹן בְּשִׁבִיל הַנָּאֵת גּוֹפְנוּ כָּלֵל, רַק כָּל כּוֹנֵנֵנוּ יִהְיֶה
 לְשִׁמְךָ וְלְכְבוֹדְךָ כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ, כְּדֵי לְהוֹלִיד בְּנִים חַיִּים
 וְקַיִמִים לְעִבּוֹדְתֶךָ וְלִירְאָתֶךָ, לְמַעַן יִגְדְּלוּ כְּבוֹדְךָ בְּעוֹלָם. וְנִזְכָּה
 שְׁכַל בְּנֵינוּ וְכֹל דוֹרוֹתֵינוּ יַעֲסִקוּ בְּתוֹרַתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ, וַיַּעֲשׂוּ
 רְצוֹנְךָ תָּמִיד, וַיִּגְדְּלוּ וַיִּפְרְסְמוּ כְּבוֹדְךָ בְּעוֹלָם, וַיִּשְׁלִימוּ כּוֹנֵנֵת
 הַבְּרִיאָה אֲשֶׁר הִיְתָה רַק בְּשִׁבִיל זֶה, כְּדֵי לְגַלּוֹת כְּבוֹדְךָ
 הַגְּדוֹל וְהַקְּרוֹשׁ, וְעַל יְדֵי כָל זֶה נִזְכָּה לְמַחִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 שְׁנִקְרָאִים נַעַם, וְלִתְקַן כָּל הַמַּחִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ שְׁנִקְרָאִים
 חוֹבְלִים, וַיִּכְלְלוּ הַמַּחִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ בְּתוֹךְ הַמַּחִין שֶׁל אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, בְּאִפְּן שִׁיתְתַּקְּנוּ עַל יְדֵי זֶה, עַד שִׁיְהִיוּ כָּל הַמַּחִין

בְּבַחֲיִנּוֹת מַחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נִמְשָׁךְ
שְׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם (ח"ב שפג).

נה.

וּבְרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים תָּשִׂים שְׁלוֹם עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם.
וּתְבַטֵּל כָּל מִיּוֹנֵי מַחֲלַקַת מִן הָעוֹלָם. וְתַעֲלֶה אֶת
הַכְּבוֹד מִגְּלוּתוֹ, וְלֹא יִרְדְּפוּ עוֹד אַחֲרֵי הַכְּבוֹד, רַק כָּל אֶחָד
יְבָרַח מִן הַכְּבוֹד, וְיִכְבֵּד כָּל אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ בְּאַמֶּת בְּאַהֲבָה
וְאַחֻזָּה וְשְׁלוֹם גָּדוֹל. וְנִזְכָּה כָּלֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְכָל חֲבֵרְתֵנוּ, וְכָל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁווֹת דַּעְתֵנוּ יַחַד. וְתִתֵּן לָנוּ לֵב אֶחָד
וְדַרְךְ אֶחָד לִירְאָה אוֹתְךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְלָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת
לְאַמְתּוֹ. וְתַעֲזֹר וְתִגַּן וְתוֹשִׁיעַ לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא יִהְיֶה
שׁוּם כַּחַ לְהַמְחִיז הַפְּגוּמִים שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ לְקַלְקַל חֵם וְשְׁלוֹם
אֶת הַמַּחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַכְנִים מַחֲלַקַת גַּם בְּאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל חֵם וְשְׁלוֹם, רַק אֲדַרְבָּא תִזְכְּנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ,
שֶׁנִּזְכָּה שֶׁהַמַּחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל יִתְגַּבְּרוּ וְיִתְחַזְּקוּ וְיִתְקַנּוּ
בְּשִׁלְמוֹת אֶת הַמַּחֲזִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ, בְּאִפְּן שְׂיִתְהַפְּכוּ כָּל
הַמַּחֲזִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ לְמַחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. וְיִתְבַטֵּל כָּל
מִיּוֹנֵי מַחֲלַקַת מִן הָעוֹלָם, וְיִתְרַבֶּה שְׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם. וְיִהְיֶה

אָרֶץ   לְקוּמֵי תְּפִלוֹת   תְּפִלָּה   קוּג
שְׁלוֹם גָּדוֹל בֵּין כָּל אֲדָם לְחִבְרוּ וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, וּבִפְרָט
בֵּין הַחֲבֵרִים הַחֲפְצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ (ח"ב שפר):

נז.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲרוֹן הַשְּׁלוֹם מֶלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. אַתָּה
יודע גדל ההתגברות וההתגרות שמתגברין ומתגברין
בכל עת לקלקל השלום בין החברים והתלמידים חכמים,
ובפרט בדורות הללו בעוקבא דמשיחא. וגם אתה ידעת כמה
וכמה מזיק לנו המחלקת והסכסוכים שנתעוררו בין עמך
ישראל בחנם, ובפרט המחלקת שבין הצדיקים והכשרים.
ולפניך נגלו כל תעלומות לב, שאין אנו יודעים שום דרך
איך לתקן זאת כי אם עליך לבד אנו נשענים, שתמשיך
שלום ממקור השלום מארץ ישראל, ממחין של ארץ ישראל
(ח"ב שפה):

נז.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רַחֲמַן אֱמֵתִי, רַחֵם נָא עַל עַמִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
הַהַגּוֹנִים וְהַכְּשָׁרִים. וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁנוֹכָה לְשַׁלַּח
לָהֶם דֵּי סְפוּקָם בְּכַבּוֹד, וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם כַּח לְהַמְחַלְקַת
שְׁבָעוֹלָם לְמַנַּע וּלְכַלְכֵּל הַצְּדָקָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵם וְשְׁלוֹם.
רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁנוֹכָה

קיד ארץ לקוטי תפלות הקדש

לְעַסֵּק בְּצַדִּיקָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַחְזִיק יְדֵי הָאֲבִיוֹנִים
וְהַדְּלִים וְהָעֲנִיִּים הַהֶגְוֵנִים הַדְּרִים שֶׁם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד,
לְשַׁלַּח לָהֶם דֵּי מַחְסוֹרִם אֲשֶׁר יַחְסֵר לָהֶם, וְכֹל פְּגוּמֵינוּ
וְעַסְקָנוּ בְּזֶה יִהְיֶה לְשֵׁם שָׁמַיִם לְבָר, כְּלִי שׁוֹם פְּגוּמָה שֶׁל כְּבוֹד
עֲצָמָנוּ כָּלֵל, עַד שְׁנֹזְבָה עַל יְדֵי הַצַּדִּיקָה לַעֲשׂוֹת כְּלִי לְקַבֵּל
הַשְּׁפָעַת הַנְּעִם הָעֲלִיּוֹן בְּקִרְשָׁה וּבְמַהֲרָה, כְּדֵי שְׂיִתְרַבֶּה
וְיִתְגַדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ כְּבוֹדָהּ בְּעוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה יִתְתַקְּנוּ כָּל
הַמַּחֲזִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ וְיִתְהַפְּכוּ לְמַחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְיִהְיֶה שְׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם בֵּין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בֵּין בְּחוּץ לְאֶרֶץ,
וְיִוָּכְלוּ כָּל הַמַּחֲזִין וְהַדְּעוֹת לְהַשׁוֹת עֲצָמָן יַחַד לְעִבְרָה בְּאֵמֶת
בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, וְתִפְרָס עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמָהּ, וְתַעֲלֵנוּ מֵהֲרָה
בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ, וְשֵׁם נָשִׁיר וְנִרְנֵן וְנִגְנֵן לְפָנֶיהָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ,
וְנִגְדֵּלָהּ וְנִשְׁבַּחָהּ וְנִפְאָרָהּ תָּמִיד בְּשִׂבְחוֹת וּבְזִמְרוֹת, וּבְשִׁירֵי
דָוִד עִבְרָה נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, וְנִגְדֵּל וְנִקְדֵּשׁ שְׁמָהּ וּכְבוֹדָהּ
תָּמִיד, וְיִקְיָם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם, יִשְׂמַח
יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו", וְנֹזְבָה תָּמִיד לְהַרְגִּישׁ הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת
אֲשֶׁר בְּדַבְּרֵי תוֹרָתָהּ הַקְּדוּשָׁה, "הַנְּחַמְדִּים מְזֶהָב וּמְפֹז רַב
וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּת צוּפִים", וְנֹאמֵר: "צוּף דְּבֶשׁ אִמְרֵי
נְעִם, מְתוֹק לְנֶפֶשׁ וּמְרַפָּא לְעַצְם", וְנֹאמֵר: "דְּרִכֶּיהָ דְּרִכֵּי
נְעִם, וְכֹל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם, תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים, שְׁבַע שְׂמֵחוֹת

אֶת פְּנִיךָ, נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח, כְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל. עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ, וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וַיְמַלֵּא
כְּבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן" (ח"ב שפ"ו):

נח.

וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלֵּא
חֲסְדֵי חַנּוּם תְּמִיד, חֲנֻנִי מֵאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם, וְזַכְּנִי
לְעֹלוֹת וּלְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה בְּשָׁנָה הַזֹּאת,
אוֹלֵי אֲזָכָה לְקַבֵּל שֵׁם קְדֻשָּׁה וְטְהָרָה מְעַשֵּׂר קְדָשׁוֹת הַכְּלוּלוֹת
שָׁם, בְּאֶפֶן שְׂאֲזָכָה מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וּלְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר
עַצְמִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וּלְזָכוֹת לִירֵאת שָׁמַיִם בְּאֵמֶת (תלה):

נט.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם "אֵין לִי פֶה לְדַבֵּר וְלֹא מַצַּח לְהַרִים רֹאשׁ",
רַק בָּאתִי כְּעֵנִי בִפְתַח, הַחַיִּב וְהַחוּטָא וְהַפּוֹשֵׁעַ, שׁוֹאֵל
וּמִבְקֵשׁ בְּדַעַת מְבַלְבֵּל וּבְלִשׁוֹן עֲלֻגִים, מִתְּנַת חַנּוּם לְבָד,
בְּכַח וְזָכוֹת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שְׂזָכוּ לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
אַחֲרֵי מְנִיעוֹת רְבוֹת, וְזָכוּ לְחַתֵּר וּלְהַמְשִׁיךְ הָאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם
עַל כָּל בָּאֵי עוֹלָם, בְּזָכוֹתָם וּכְחֵם לְבָד תְּמַכְתִּי יִתְרוֹתִי, לְבֹא
לְפָנֶיךָ עַתָּה גַם עַתָּה, לְשֹׂאוֹל וּלְבִקֵּשׁ מִמְּךָ מִתְּנַת חַנּוּם,
שֶׁתְּחַנְּנֵנִי מֵהָאוֹצֵר מִתְּנַת חַנּוּם, הַפְּתוּחַ וְעוֹמֵד לְפָנַי הַצְּדִיקִים

הַקְּדוֹשִׁים. מִשָּׁם תִּחַנְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבַחֲסֶדֶךָ הַגְּדוֹלִים,
וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בַּחֲקֶיךָ אֵלֶיךָ וְאֶת מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמֹר מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם (תלו).

. ס .

וְתִזְכְּנִי וְתוֹרְנִי וְתִלְמְדֵנִי הַדְּרֵךְ וְהַנְּתִיב וְהַעֲצֵה. בְּאִפְנֵי שְׂאוּכָה
חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה לְעֵבֶר וּלְדֹלֵג עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת
וְהַעֲכוּבִים וְהַסְּכֻסֻּכִּים וְהַבְּלֻבּוּלִים הַמוֹנְעִים אוֹתִי מִלְּבֹא לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. הֵן מְנִיעוֹת מַחֲמַת מָמוֹן. הֵן שְׂאֵר כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת
שְׂבַעֲוֹלָם. וּבִפְרֹט כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת הַמַּח. הַכֹּל בְּאֲשֶׁר לְכֹל.
אֲזֻכָּה לְשֹׁבֵר וּלְכַטֵּל מְהֵרָה מְהֵרָה. בְּאִפְנֵי שְׂאוּכָה מְהֵרָה
בְּסִמּוֹךְ לֵילֶךְ וּלְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאֲזֻכָּה לָבֹא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם.
וְלֵהַמְּשִׁיךְ שֵׁם עָלַי קִדְשָׁה וְטָהֲרָה וְיִרְאֶה שְׁלָמָה מִכָּל הָעֶשֶׂר
קִדְשׁוֹת הַכְּלוּלִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת עֲשָׂרָה
מֵאֲמֵרוֹת שְׁבָהֵם בְּרֵאת עוֹלְמָךְ. אֲשֶׁר בָּהֶם כְּלוּלִים וְנַעֲלָמִים
הָעֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת שֶׁהֵם כְּלָלוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁר כָּל
הָעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת עֶשֶׂר קִדְשׁוֹת הָאֱלֹהִים. כְּלוּלִים מִכָּל הַיִּרְאוֹת
הַקְּדוּשׁוֹת. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם. אֲדִיר אִים וְנוֹרָא. זַכְּנִי לְכֹל
הַקְּדְשׁוֹת וְהַיִּרְאוֹת הָאֱלֹהִים. בְּאִפְנֵי שְׂאוּכָה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה

שְׁלֹמֶה בְּאֵמֶת, וְלַעֲבֹדְךָ בְּאֵמֶת בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד
לְשׁוֹמֵר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה (תל"ז):

ס.א.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מָה אֲדַבֵּר וְאֵתָה יִדְעַת אוֹתִי, אֵיךְ כָּבֵד
הוֹדַעְתָּנוּ שְׂצָרִיכִין לְהִתְפַּלֵּל בְּפִה מְלֵא, וְאֵתָה שׁוֹמֵעַ
תְּפִלַּת כָּל פֶּה, וְעַל זֶה תִּמְכָּתִי יִתְרוֹתִי לְבֹא גַם עִתָּה בְּתִפְלָה
וְתַחֲנוּנִים לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְחָמִים, בְּעַל הַחֶסֶד, בְּעַל הַחֲמִלָּה
וְהַחֲנִינָה, וְאֵנִי מְקוּוֹה מִמְּקוֹם שְׂאֵנִי שֵׁם, לְעֵלוֹת מֵהֵרָה לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, אוֹלֵי אֲזֹכָה שֵׁם מַה שְׂאֲזֹכָה, בְּאִפְנֵי שְׂאֲמַצָּא דְרָךְ
וְנִתִּיב וְכַח וְעֵצָה אֲמַתִּיית שְׂאֲזֹכָה לְקִיָּמָה, בְּאִפְנֵי שְׂאֲזֹכָה
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה, וּלְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת
מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם (תל"ח).

ס.ב.

אָבִי שְׂבִשְׂמִים, חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּךָ נִדַּח, אֵל
תְּבִישְׁנִי מִשְׁבְּרִי, וְאֵל תַּחֲפִירְנִי מִתְקַנּוֹתִי, וְאֵל תֶּאֱטוֹם
אֲזֹנְךָ מִזְעַקְתִּי, "לֹא תֵאֱמָץ אֶת לְבָבְךָ מֵאַחִידָה הָאֲבִיוֹן", וְאֵל
תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ מִתְשׁוֹקְתִי וְכִסּוּפִי, אֲשֶׁר זֶה כְּפִה אֲנִי נִכְסָף
וּמִשְׁתוֹקֵק לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, יִהְמוּ וַיִּכְמְרוּ מֵעִידָה עָלַי,
וְתִקְרַבְנִי מֵעֵתָה אֵלֶיךָ וְלַעֲבֹדְתְךָ בְּאֵמֶת, וְאֵל תַּעֲשֵׂה עִמִּי

כחטאי, ואל תגמלני כמפעלי. כי אתה ידעת את יצרי, ואתה יודע מקומי מתחלה ועד סוף, ובירך הכל, ובירך להסיר רוע לבבי וקשיות ערפי ותקף תאותי, ועזות גופי, כמו שכתוב: "ואשר הרעותי". כי בירך הכל, ובירך פח וגבורה ובירך לגדל ולחזק לכל, ועליך לבר השלכתי את יהבי, עליך לבר אני נשען ונתלה ונסמך, כי אתה גבור ורב להושיע, "הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה", ומי יאמר לך מה תעשה. "השיבני ואשובה כי אתה [יהוה] אלהי, רפאני יהוה וארפא" רפואת הנפש ורפואת הגוף, "הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה", חנני מאוצר מתנת חנם בכח וזכות הצדיקים הגדולים הענוים באמת, ההולכים בתמימות באמת, ועושים עצמם כאנשים פשוטים לגמרי באמת, אשר אתה לבר יודע גדל קדשתם ומעלתם ועצם כחם, עד אשר יש להם פח להרים ולהגביה גם אותי ממקום שאני שם, לקרבני אליך, ולהביאני מהרה לארץ ישראל, ולזכות אותי לתקן כל מה שקלקלתי, ולא אצא מן העולם הזה עד שאתקן בכחם את כל אשר שחתתי, "לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני", עזרני עזרני הושיעני הושיעני, כי אליך לבר שטחתי כפי, "פרשתי ידי כל היום נפשי בארץ עיפה

אָרֶץ   לְקוּמֵי תְּפִלוֹת   תְּקַדֵּשׁ   קִיט

לָךְ סָלָה, מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא בְּעַטְמִי לְבִי בְּצוּר יְרוּם
מִמֶּנִּי תִנְחַנְנֵנִי, נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נַפְשִׁי לְחֻצְרוֹת יְהוָה לְבִי
וּבִשְׂרֵי יִרְגְּנוּ אֵל אֵל חַי, אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ, צְמָאָה
לָךְ נַפְשִׁי כָּמָה לָךְ בִּשְׂרֵי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלֵי מַיִם, כֵּן בְּקַדְשׁ
חַזִּיתֶךָ לְרֵאוֹת עֵזְבָה וּכְבוֹדֶךָ" (תלמ):

סג.

וּתְרַחֵם עָלַי וּתְחַזֵּק אֶת לִבִּי לְכַסֵּף וּלְהַשְׁתַּוְּקֵק וּלְהַתְּנַעֲנַע
בְּאֶמַת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּלְהִרְבּוֹת בַּתְּפִלָּה וּתְחַנּוּנִים עַל
זֶה בְּכָל יוֹם, עַד שְׁאֲזֹכָה שְׁתַּפְּתַח לִי הָאוֹצַר מִתְּנַת חֲנָם,
וּתְחַנְּנֵנִי בְּחֶסֶד חֲנָם וְתוֹשִׁיעֵנִי מִהֲרָה לְבֹא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם בְּלֵי
פְּגַע, וּלְהַמְשִׁיךְ שֵׁם עָלַי כָּל הָעֶשֶׂר קִדְשׁוֹת שֶׁבְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
(תמו):

סד.

אָבִי שְׁבִשְׁמַיִם, עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּדַרְכֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת,
בְּדַרְכֵי עֲצוֹתֶיךָ הַיְדוּעוֹת לָךְ, עַל פִּי דַרְכֵי הַפְּשִׁיטוֹת
וְהַתְּמִימוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים, בְּאִפְּן שְׁאֲזֹכָה
לְעִבּוֹר וּלְדַלֵּג עַל כָּל מִינֵי קִטְנוֹת דְּקִטְנוֹת שֶׁכִּבֵּר נִפְלְתִי
וְעִבְרַתִּי בָהֶם דִּי וְהוֹתֵר, הָאוֹמֵר לְעוֹלָמוֹ דִּי יֹאמֵר לְצַדוֹתֵי
דִּי, וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי בְּכָל עֵת עֲצוֹת נִפְלְאוֹת אֲמִתִּיוֹת, בְּאִפְּן

שְׁאֲזָכָה לְשִׁמְחָה אֶת עֲצָמֵי תְּמִיד וְאֶפְלוּ בְּמַלְי דְּשִׁטּוֹתָא בְּמַלְי
 דְּבְרִיחוֹתָא, וְחֲרוֹת יְהוָה יִהְיֶה מְעוֹז תְּמִיד, עַד אֲשֶׁר בְּרַחֲמֵיךָ
 הַרְבִּים וְחֶסְדֵיךָ חָנָם, תִּשָּׂא אוֹתִי עַל פְּנֵי נְשָׂרִים וּתְבִיאֵנִי
 מִהֲרָה חוֹשָׁה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, אוֹלֵי אֲזָכָה שֵׁם
 לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ וּלְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ בְּאֵמֶת לְעַבְדְּךָ בִּירְאָה וְאֶהְבֶּה
 בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת בְּאֵמֶת וּבְאֵמוּנָה שְׁלֵמָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב

(תמח):

סה.

אֲדוֹן יְחִיד מָלֵא רַחֲמִים, מְלָכִי וְאֱלֹהֵי אֱלִיךָ אֲתַפְּלֵל, שְׁמַע
 תְּפִלָּתִי, וְקַבֵּל קוֹל פְּגִיעָתִי, וְהִרְצֵה לִי בְּתַחֲנָתִי אִם
 מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְכֹשֶׁר הַדְּבָר לְפָנֶיךָ, הַכֹּל בְּזִכּוֹת
 וּכְחַ הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, עֲשֵׂה לְמַעַנְם וּמְלֵא אֶת שְׂאֵלֹתִי
 וְעֲשֵׂה אֶת בְּקִשְׁתִּי, וְהִי עִמִּי וְעֲזֹרֵנִי מֵעַתָּה, שְׁאֲזָכָה מֵעַתָּה
 לְסוּר מִרַע לְגַמְרֵי בְּאֵמֶת וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תְּמִיד,
 וְשִׁמְחָה אֶת נַפְשִׁי בְּכֹל עֵת, וְאֲזָכָה לְהִתְחַזֵּק בְּעֹז וְחֲדוּה תְּמִיד,
 וְלִשְׁמַח אֶת עֲצָמֵי בְּכֹל מִינֵי שְׂמִיחָה שְׁבַעֲוֹלָם וְאֶפְלוּ בְּמַלְי
 דְּשִׁטּוֹתָא, בְּאִפְנֵי שְׁאֲזָכָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, וְאֲזָכָה
 לְאֵמוּנָה שְׁלֵמָה וַיִּשְׂרָה, וְלִילְךָ בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת בְּאֵמֶת
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שְׁאֲזָכָה לְעוֹף מִהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלִבְּא

לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם, וְלִזְכוֹת שֵׁם לְכֹל טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי. וְלֹא יִהְיֶה
 שׁוֹם מְנִיעָה מִנְּשָׁמִיּוֹת גּוֹפֵי עַל כָּל זֶה, רַק אֲזַכֶּה שֶׁהַצְּדִיקִים
 אֲמַתִּיִּים יַעֲשׂוּ עִם נַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמַתֵּי וְעִם כָּל גּוֹפֵי כְּמוֹ שֶׁהֵם
 רוֹצִים, לֹא כְּמוֹ שֶׁתְּאֹת גּוֹפֵי הַמְּגֻשָּׁם רוֹצִים חֵם וְשָׁלוֹם רַק
 אֲזַכֶּה לְבַטֵּל רְצוֹנֵי מִפְּנֵי רְצוֹנָךְ וְרְצוֹן הַצְּדִיקִים הַקְּרוֹשִׁים
 הָאֲמַתִּיִּים זְכוֹתָם יִגַּן עָלֵינוּ (חמט):

סו.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם רְבוֹנוֹ דְּעֵלְמָא פְּלָא, רַחֵם עָלַי וּמְלֵא
 מִשְׁאַלוֹתַי לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים שֶׁתְּחַנְּנֵנִי מֵאוֹצֵר מִתְּנַת
 חֲנָם, וּתְקַרְבֵּנִי אֵלֶיךָ מִמְּקוֹם שְׂאֵנִי שֵׁם עֵתָה בְּרַחֲמִים גְּמוּרִים
 וּבְחֻמְלָה גְּדוֹלָה, וּתְבִיאֵנִי מִהֲרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּחֶסֶד חֲנָם
 לְבָד, כִּי בְּשָׁבִיל מִי בְּרֵאתָ הָאוֹצֵר מִתְּנַת חֲנָם, הֲלֹא הַצְּדִיקִים
 אֵינָם צְרִיכִים מִתְּנַת חֲנָם, כִּי הֵם זוֹכִים עַל יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם
 הַטּוֹבִים לְמָה שְׂזוֹכִים, כִּי הֵם אֵינָם אוֹכְלִים נֶהְמָא דְּכַסּוּפָא
 כָּלֵל, וְאֶפְלוּ בְּשַׁעָה שֶׁהֵם מִתְּבַטְּלִים מִדְּבַרֵי תוֹרָה וְעוֹשִׂין
 עֲצֻמֵּן כְּפִשׁוּטִים לְגַמְרֵי, וּמְחִיִּין אֶת עֲצֻמֵּן מִהָאוֹצֵר מִתְּנַת
 חֲנָם, הוּא גַם כֵּן עֲבוּדָה נְפִלְאָה וְנוֹרָאָה בְּדֶרֶךְ נְפִלְאָה וְנִשְׁגָב
 מְאֹד, אֲשֶׁר אֶתָּה מִשְׁתַּעֲשַׁע בָּזָה מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר בְּשָׁבִיל זֶה
 מְגִיעַ לָהֶם עוֹד שְׂכָר נְפִלְאָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּכַפְלֵי כַפְלִים, עַל כֵּן

קבב ארץ לקוטי תפלות הקדש

הצדיקים בודאי אינם צריכים מתנת חנם, ואם בשביל
 רשעים בראת האוצר מתנת חנם, הלא גלית לנו על ידי
 צדיקה האמתיים שהרשעים בודאי אינם זוכים לקבל משם,
 על כן בודאי עקר האוצר מתנת חנם הוא לעשות נחת רוח
 להצדיקים החפצים לקרב אליך את בניך שנתרחקו ממך,
 שהם יקבלו משם בעת פשיטותם, שהם מחיין עצמן משם,
 כדי להמשיך על ידי זה חיות דקדושה ושפע טוב לכל אשר
 נפלו ונתרחקו מאתך, לתמכם ולסערם ולהחיותם ולהחזיקם
 בנפילתם ורחוקם העצום, לקרבם אליך על ידי האוצר מתנת
 חנם, שמשם יכולים לקבל חסד חנם לקרב הכל אליך,
 כאשר גלית לנו כל זאת בתורתך הקדושה. הן על כל אלה
 לבר אני נשען ונתלה ונסמך עדין, וצופה מרחוק לאחרית
 טוב ותקוה טובה, ואני מעיז פני נגדך בעזות מצח כזה
 בנחשת וברזל בעקשנות דעקשנות לבקש עתה מלפניך
 שתעלני מהרה לארץ ישראל ארץ החיים ארץ הקדושה,
 ותקרבני אליך באמת על פי דרכי הפשיטות והתמימות
 והאמונה שלמה באמת ובשמחה גדולה, ככל אשר שאלתי
 מאתך מלא רחמים עד הנה. "יהוה יגמר בערי, יהוה חסדך
 לעולם מעשי ידיך אל תרף, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי
 לפניך יהוה צורי וגואלי". אמן ואמן (תג):

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֲרוּתָנוּ וְשֵׂא נִם
 לְקַבֵּץ גְּלִיּוֹתֵנוּ. וְקָרַב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפּוּצוֹתֵינוּ
 בְּנֵם מִירְפְּתֵי אֶרֶץ. וְקִבְּצֵנוּ יַחַד מִהֲרָה מֵאַרְבַּע כַּנְּפוֹת הָאָרֶץ
 לְאַרְצֵנוּ. וְיָקִים מִהֲרָה מִקְרָא שְׂכֵתוֹב: "וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
 יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאוֹבְדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר וְהַנְּדָחִים
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה כִּהְרַק הַקֶּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם".
 וְנֹאמַר: "וְאֵדְנִי אֱלֹהִים בְּשׁוֹפָר יִתְקַע וְהִלֵּךְ בְּסַעֲרוֹת תִּימָן
 יִהְיֶה צְבָאוֹת יִגַּן עֲלֵיהֶם". "כֵּן תִּגַּן עַל עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל
 בְּשִׁלּוּמָךְ". עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
 עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן (תצא):

לְזַכְרוֹן נִצְחָה וְלְעֵלוֹי נְשִׁמָּה

א"מ מרת חיה פעשה לאה ב"ר יחזקאל שרגא ע"ה ב' אדר תשל"א
הרה"ח ר' יחזקאל שרגא ב"ר ישראל שלמה ז"ל ה' אדר ב' תש"ל
וזוג' מרת אסתר מלכה ב"ר שרגא פייבל ע"ה ערב יוב"פ תשב"ו
ובתם מרת יהודית ב"ר יחזקאל שרגא ע"ה ב"ח אדר ב' תשמ"ו
וזקנתנו מרת בילה גיטל ב"ר שמואל משה ע"ה ר' שבט תשמ"ב
ואחיה ר' מנחם מנרל ב"ר שמואל משה ז"ל ר' טבת תשנ"ה
הרב ר' אברהם יצחק ב"ר גרשון ז"ל ג' לחודש אלול תש"מ
וזוג' מרת שרה מינקא ב"ר רוב בער הלוי ע"ה ב"ו סיון תשנ"ה
הרב ר' דניאל זלמן בן ר' ראובן רוב ז"ל י"ז אדר תש"ן
וזוג' מרת פרידא בת ר' שמואל הלוי ע"ה כ"א חשון תשמ"ח
הר"ר אברהם זאב ב"ר מתתיהו רוד ז"ל י"א סיון תשנ"ה
וזוג' מרת אסתר בת ר' בנימין ע"ה נפ' י"ג תמוז ה'תש"ה
וכנס ר' יוסף חיים ב"ר אברהם זאב ז"ל ט"ו באב תשנ"ה
מרת יוכבר מלכה ע"ה ב"ר שמעון אלעזר הי"ו כ"ט תמוז תשנ"ז
ת.נ.צ.ב.ה.